kolem v pralese se v divokých houštinách na sebe tísnily nad močálovitou půdou, z níž neustále stoupala modravá pára. Chodit se tu dalo jen po vysekaných cestičkách, mimo ně by byla cesta houštinami mnohem obtížnější a kromě toho by bylo snadné utonout někde v bažinách.

Čas od času se z lesa vyřítil dravý pardálek šergemi, aby si uchvátil špatně opatrované dítě - na dospělé si tak netroufal. Větší dravci se těmto končinám naštěstí vyhýbali, snad kromě tří stezek, kterou chodila zvířata k napajedlům. V jejich okolí bylo ovšem třeba dávat více pozor.

Dál v lese bylo možné potkat i jiné, větší dravce. Tři až čtyři lovci, kterým se podařilo na vhodné planině obstoupit medvěda mimiši, se mohli podělit o jeho kůži, ale když někdo náhle spatřil medvěda na úzké stezce přímo proti sobě, už se takovým zážitkem nechlubil. V takovém případě si obvykle trofej odnášel medvěd.

Po zaťukání bylo chvilku ticho. Pak se ozval slabý šramot a dveře z těžkých klád se otevřely směrem dovnitř.

»Pojď dál Čikeo!« uslyšela dívka hlas svého bratra. Podal jí ruku a vtáhl ji k sobě. Pak pečlivě uzavřel těžké dřevěné dveře a zaklínil je mohutnou závorou. Degotovi, kteří tady bydleli předtím, zřejmě špatně zavřeli právě tuto závoru, takže oba jedné noci zmizeli i se třemi malými dětmi. Podle zeleného páchnoucího slizu bylo zřejmé, že je všechny sežral sliznatý vodní netvor mober. Bylo ale možné, že si mober dveře otevřel, i když byly zavřené dobře - kdo vlastně ví, co těmi svými ohyzdnými chapadly dokáže?

Čikea vystoupila vzhůru do prostřední místnosti. Čivi se vzápětí protáhl za ní a oba spustili druhé dveře, tentokrát vodorovné, které v části této místnosti nahrazovaly podlahu. Čivi na tento poklop přetáhl několik pytlů sušených guí a zatížil jimi dveře tak, že by je teď zespodu nikdo z lidí nenadzvedl.

Což by ovšem mobera těžko zastavilo.

Teprve teď vystoupili do nejvyšší, už poslední místnosti. Museli sem vystoupit úzkým tunelem a ten za sebou zabednili silnou dřevěnou deskou. Čivi tuto desku navíc zajistil další závorou, která tu dříve nebyla. Sám ji vymyslel a usuzoval, že tato třetí překážka by mohla mobera zarazit a přimět ho, aby se spokojil s pytli sušených guí a nedobýval se výš.

Čikea ho při této naději nechala, ačkoliv dobře věděla, že hladového mobera nezastaví žádné dveře a ani devět pytlů sušených guí nenasytí netvora, lačného teplé krve...

Čivi nabral dřívkem oheň a rozsvítil olejovou lampu pod stropem. Ozářila nevelkou místnost, jejíž stěny byly stářím celé zčernalé. Celkem nic tu

ČIKEA A ČIVI

děti planety Ťanú

(GSMB 4)

Tento příběh patří do sbírky GSMB - příběhy z Galaktického společenství myslících bytostí jako GSMB 4. Další příběhy jsou:

1. GSMB-1 - Zoidée, dívka z planety Bardžá (vyšlo v Autobusu 2000)
2. GSMB-2 - Gurroa a válka Agrišů (připravuje Autobus)
3. GSMB-3 - Kerré, bohyně z hvězd (vyšlo v Nové inspiraci 1992)
4. GSMB-4 - Čikea a Čivi - příběh Ťanů, ptačích bytostí
5. GSMB-5 - Sorky - trosečníci na prokleté planetě Gíjó
6. GSMB-6 - Agaboril, planeta Mágů
7. GSMB-7 - Fulgiu, svět šedé magie
8. GSMB-8 - Giweruz - Zvony pekelné
9. GSMB-9 - Margabadar - planeta černého rytíře

(C) 1992 ing Václav Semerád

Veškeré připomínky jsou vítány:

ing. Václav Semerád
U rybářství 1001
149 00 Praha 4 - Háje

VSemerad@volny.cz

Sestra a bratr

»No to je dost, kde se couráš, lenivá kůže?«

Starý Šot hudroval jako vždycky. Čikea mu podala balíček od stařešiny Corga, Šot přetrhl provázek a vybalil z listů dvě ryby, které hned začal trhat a jíst syrové, bez vaření. Ryby byly čerstvé a jejich maso se ještě chvělo. Starý Šot jedl hltavě, až mu celý zobák zmodral rybí krví. Byl to sice starý člověk, ale přece jen se nemusel chovat jako čuně. Stařecky šedivý zobák měl ušpiněný, jemnou srst v obličeji ulepenou, právě tak jako kudrnaté vlasy na hlavě. To ale ještě nebylo nic proti tomu, jak nemožně se choval! Mlaskal jazykem, při každém polknutí stříhal dlouhýma ušima, ani se nezdržoval jídelním trojzubcem, držel rybu jen tříprstýma rukama - a jedl ji od prostředka! Ojfa, druhý takový stařík, ke kterému Čikea donášela podíl z úlovku, jí vždycky odřízl hlavy - říkal, že už je stejně neukouše, má na to moc staré žvýkací svaly, ale Šot Čikei nikdy nedal ani šupinku.

»Co tu ještě okouníš?« utrhl se na ni místo poděkování za doručené jídlo.

Čikea se uraženě otočila a odešla. Měla pro dnešek hotovo a zamířila proto nejkratší cestou domů. Neměla to ostatně daleko. Ostražitě se rozhlédla, rychle přeběhla mýtinku a už běžela tmavým tunelem, prosekaným v houští. Nedlouho poté zaťukala prostředním prstem na zabedněný vchod do krajního obytného stromu vesnice, kde bydlela s bratrem Čivim.

Podél velké části divoce rozeklaného východního břehu jezera Nonoje rostl hustý prales a v něm obrovské věkovité stromy, zuezuzy. Jejich baňaté kmeny dosahovaly ve spodní části průměru až sedmi sáhů a byly zpravidla duté. Každý takový strom obývala jedna rodina národa Ťanů, nebo alespoň osamělý lovec. Duté stromy jim poskytovaly nejen ochranu před nepohodou a dravci, ale zčásti i obživu, neboť jejich modravé podlouhlé voňavé plody guí, podobné salámům na dlouhých stopkách, byly jedlé, chutné a výživné. Nestačily by sice trvale živit celou rodinu, ale jejich ovoce sloužilo jako zásoby na nepříznivé období dešťů. »Zuezuzy« rostly jen podél východního břehu jezera; západní byl pro ně asi příliš skalnatý. Musely mít totiž dostatek vody a správnou půdu a nevyskytovaly se proto ani dále v lesích. Nikdy nerostly blízko u sebe a jejich koruny, ačkoliv měly v průměru více než dvacet pět metrů, se navzájem nedotýkaly. V okruhu, kam dosahoval stín pod jejich větvemi, obvykle nerostly kromě sporé trávy jiné rostliny, ačkoliv všude

z vesnice. Ale když se potom nic nedělo, postupně se všichni uklidnili a usnuli...

nebylo. Tři doupátka, z nichž dvě byla vystlaná vypelichanými kůžemi srstnatých ještěrek xantú a ve třetím byl umístěn plochý kámen, na němž stále skomíral slabý oheň, živený několika suchými klacíky. Těch byla naproti přichystána slušná hromádka, která by mohla při úsporném udržování ohně vystačit i na několik dní. Nad ohněm visel hliněný džbánek s lesklou bílou polevou a v něm pomalu bublala kaše.

»Neulovil jsem dnes ani jedinou rybu,« řekl Čivi smutně. »Bohyně štěstí mi nepřála - tak jsem aspoň vylezl do koruny a otrhal všechny zralé guí. Pár jsem jich dal hned uvařit na kaši, stejně byly trochu nahnilé.«

Ukázal přitom na síť, napnutou pod nízkým stropem. V síti se modralo ovoce, už nakrájené na proužky.

»Hodně jsi jich natrhal,« pochválila ho a pohladila ho po kudrnatých vlasech. Blahem z příjemného pocitu i z pochvaly přitáhl Čivi dlouhé uši k hlavě.

»Jenomže zmizely ryby,« řekl potom ustaraně.

»Na jižním konci vesnice měli dnes neobyčejně bohatý lov,« oznamovala mu konejšivým hlasem. »Mohli by nám jich pár vyměnit za guí. A od Ojfy jsem dnes zase dostala obě rybí hlavy!«

Upokojil se tím. Bylo přece jen znát, že nevyrůstal tady na vesnici, ale v hradbami dobře zajištěném městě. Protože jinak by věděl, tak jako to věděla Čikea, že ryby z tohoto cípu vesnice na opačný kout jezera muselo něco zahnat.

Možná prchaly před něčím strašným, že ani neprojevovaly svou obvyklou opatrnost k nastraženým vrším. Co to ale bylo, o tom nikdo neměl tušení.

Mohla to být osaměle lovící všežravá ryba federyte. Občas stáhne pod vodu neopatrného lovce, ale sama nemůže z vody ven, takže lidé na břehu jsou zpravidla v bezpečí.

Mohl by to být dravý ještěr cičid, který sice může vylézt i z vody, ale před nímž na suchu každý uteče, nebo vyleze na strom do výšky aspoň dvou sáhů. Všechny stromy ve vsi jsou z tohoto důvodu posety přídržnými hřeby, takže na ně snadno vylezou i malé děti.

Mohl by to být i mober, netvor, který sice rád loví ryby, ale lovce pojídá s obzvláštní chutí. Před tím nikdo nenajde spásu ani na stromě, leda by spatřil mobera z velké dálky a stačil by vylézt až mimo dosah jeho dvou dlouhých vystřelovacích chapadel - tedy až na vrchol těch nejvyšších stromů. Když sklízel guí, byl Čivi bezpečnější než na břehu, kde stejně o rybu nezavadí.

Před večeří se svěřila Čikea bratru se svými obavami. Ten ji vyslechl, ale pak prohlásil, že v tom případě ji nepustí, aby chodila po vesnici, když to je nebezpečné, jak říká.

»Pochop to, Čivi, já musím sloužit starším, jinak by nás tu nenechali bydlet - a kam bychom šli?« namítala.

Rodiče Čiviho a Čikei zahynuli loni v zimě při lovu na chlupaté ještěrky.

Byl to velice nešťastný lov. Místo ještěrek vyplašili osminohého dravce s velikými zuby, gnota. Žije jich v lese málo, ale tenhle byl hladový a snad proto se zatoulal mimo svůj revír. Otce, který mu vskočil do cesty, aby tím matce umožnil útěk, roztrhal a odnesl do lesa, matku zranil tak, že brzy nato v horečkách zemřela také.

Stařešina Corg sirotky z jejich domovského stromu vyhnal. Byli rádi, že se v té době uvolnil krajní strom, nejbližší k jezeru, který nikdo nechtěl. Nastěhovali se sem a žili zde už rok sami. Čivi lovil ryby - ovšem jen sám, protože parta rybářů ho mezi sebou nestrpěla. Čikea sloužila starým, aby je ostatní nevyhnali úplně.

»Když hrozí útok mobera, nikdo tě přece nemůže nutit, abys chodila sama po vesnici!« rozčiloval se Čivi.

»Ale víš jistě, že se jedná o mobera? Co když je to jenom dravá ryba? Pak by nás stařešina Corg s radostí vyštval!«

»Tak se aspoň zdržuj co nejvíc na jižním konci vsi,« radil jí ustaraně.

»To budu,« přikývla svou hezkou trojúhelníkovitou hlavou. »Jenomže na konec musím k Ojfovi a k Šotovi. Nemohu je přece nechat o hladu.«

»Mohli by si chodit ke stařešinovi sami,« zavrčel Čivi.

»Víš dobře, že právě ti dva se nejvíc bojí,« usmála se na něho. »A ukaž, vždyť už máš tu kaši skoro připálenou!«

Jedli spolu pomalu a vychutnávali ještě horké jídlo. Čivi uhasil oheň a držel džbánek tak, aby mohli oba dobře nabírat kaši velkými dřevěnými lžícemi. Čikea blahem přivírala své velké růžové oči a krčila dlouhé uši jako kočka. Čivi zase olizoval lžíci svým dlouhým jazykem, jako by každá měla být poslední. Čikei se její bratr moc líbil. Měl krásný hnědavý zobák s malými nosními otvory, velké oči, sytě žluté se svislými černými štěrbinami zornic, dlouhé jemně chlupaté uši, přečnívající šikmo vzhůru a do stran. Na jeho obličeji, uších i na jeho ještě dětském těle rostla jemná plavá srst, pouze nahoře na hlavě delší, kudrnatější a tmavohnědá. Čivi si stejně jako Čikea srst pravidelně pročesával ježčí kůží, takže ji oba měli čistou a hedvábně lesklou. Čivi měl kulaté tělo, jako všichni Ťanové, nohy naopak dlouhé, jakož i ruce.

Na rukou i na nohou měli všichni po třech prstech, vnitřní z nich se na rukou daly postavit proti zbývajícím dvěma.

Čivi byl oblečený do hnědé kožešiny, kterou mu přidržoval pevně utkaný pruh látky, přehozený přes jedno rameno. Čikea měla naproti tomu oděv utkaný z vláken celý a kromě těla jí zakrýval i ruce a nohy.

Také Čivimu se jeho sestra líbila. Obdivoval její veliké, růžové oči, v noci tak krásně světélkující, její nažloutlý zobák a mnohem jemnější srst. Měla poněkud větší tělo a o to kratší nohy. Když stáli vedle sebe, byl Čivi větší, kdežto vsedě byla naopak větší Čikea. Kromě toho se už dalo tušit, že bude dobrá i jako budoucí matka; kapsu na bříšku, odkud možná už brzy bude vykukovat malinká dětská hlavička a kam se bude dítě pokaždé utíkat schovávat před nebezpečím, měla pěkně velkou, pohodlnou - takové ženy jsou velmi ceněné; to ale Čivi pozoroval nerad a s neskrývanými obavami. Brzy už bude Čikea Radou starších prohlášena za plnoprávnou ženu vesnice - a to byla chvíle, které se oba děsili. Pak totiž budou smět všichni volní muži zápasit o její strom - a vítěz určitě vyžene Čiviho, který by tu byl jen nezvaným hostem.

Dojídali kaši, bylo jí tentokráte dost pro oba. Čivi pak odhodil kožíšek, popřál sestře klidné noci a zalezl do svého pelíšku, který mu už také začínal být těsný - jak by ne, vždyť byl vytesán pro malé děti! Čikea stáhla knot v lampě, aby plamínek taktak plápolal, pak odložila svůj šat, utkaný z vláken vodních rostlin, ještě se trochu napila z vytesané nádržky, plněné dešťovou vodou - a pak se i ona vmáčkla do svého pelíšku. Pro ni byl samozřejmě malý tak, že jí nohy zůstaly venku - přikrývala si je proto menší kůží, aby jí nebyla zima.

Najednou se však v místnosti rozsvítilo, jako kdyby sem nahlédlo slunce.

Stropním otvorem, kterým odcházel kouř z ohně a z lampy a kterým naopak pršela dešťová voda do nádržky, cosi oslnivě zazářilo. Zdálo se, že se venku noc změnila v den, navíc se ozvalo hrozivé zavytí, zakončené burácením a rachotem kdesi ve skalách, zasvěcených bohyni temnot a hrůzy Girané.

Čikea vypískla děsem, ale hned umlkla. Čivi nevydal ani hlásku. Mlčel statečně, ačkoliv se z okolních stromů ozývaly přestrašené hlasy jejich obyvatel, pláč dětí a vřískání žen, zvolna se uklidňujících.

Přerývané ječení jejich souseda Šota bylo ovšem ze všech nejhlasitější. Bylo také nejkratší, Šot se zřejmě první unavil kvílením. Nakonec ještě velmi hlasitě zavřeštěl a pak přestal a už víc ani nezakvílel, jako většina ostatních lidí

by od něho letos pokoj. Kdo nám zaručí, že se v noci nevyhne těm dvěma? Pokud si jich nevšimne, určitě vyvraždí některou z rodin, které jsou na řadě dál. Kdo to bude, co myslíte? Míovi, Xantí, Wurrovi? Či snad Boízlové nebo rodina Rúgú? Keiovak tvrdí, že mobera táhne strach. Kdo by měl mít větší strach než malé děti Boízlů?«

»Mober se těm dvěma vyhnout nesmí!« zvolal širokoplecí Boízl, zelený strachy, že by obluda mohla sežrat nejen jeho krásnou Tící a tři děti, ale i jeho. Čikea ztuhla, neboť pro ni a jejího bratra to začalo vypadat na pováženou.

»Rozbijeme jim dveře!« navrhl Wurru.

»Když budou potichu, obejde je,« nesouhlasil Míú.

»Zabijeme je a předložíme je moberovi rovnou na břeh!« navrhl stařešina.

»Nažere se a ostatní budou žít!« vykřikl Boízl.

»To je nesmysl!« zavrtěl hlavou Keiovak. »Když budou oba studení, ani si jich nevšimne, víte přece dobře, že mu jde především o teplou krev!«

»Musíme je přivázat živé k jejich stromu, aby neutekli!« vykřikl stařešina. »Jen tak mu poskytnou dost teplé krve!«

»Chyťte je!« zaječel Wurru.

Čivi totiž, když viděl, že je zle, uchopil Čikeu za ruku, a oba vyběhli směrem ke svému stromu. Všemi ostatními směry by museli proběhnout kolem některého z bojovníků, což nemělo naději na úspěch. Sebenepatrnější zdržení by stačilo, aby je polapili. Jedinou možností, jak si snad mohli zachovat holý život, bylo uprchnout z vesnice do divokého lesa. Jenomže odejít do lesa s holýma rukama, navíc před setměním, by bylo příliš kruté. Mohli by se zabarikádovat ve svém stromě; i když by tam také dlouho nevydrželi, získali by aspoň před definitivním útěkem čas a mohli by si vzít na cestu zásoby. Bylo to zoufalé rozhodnutí, ale zůstat znamenalo zahynout.

Dveře jejich stromu byly téměř na dosah, když vzduchem zasvištělo několik obratně vržených provazů s těžkými uzly, jeden z nich se omotal Čikei kolem nohou, až upadla. Čivi se bleskurychle obrátil a vymotal jí nohy ze zrádného zajetí, ale v té chvíli vykřikl bolestí a zhroutil se k zemi. Z nohy mu trčel opeřený šíp s barvami lovce Keiovaka. Čikea, která už byla na nohou, se zastavila také a nepokoušela se o další útěk. Vytrhla šíp z rány, vyňala ze svého medicínského váčku hojivé lepicí listí a pruh látky, hbitě je přiložila na ránu a pevně utáhla. Stihla jenom to - než se jí a Čiviho chopily desítky rukou, strhly je k zemi a omotaly je provazy, takže jim brzy koukaly jen hlavy.

»Proč jsi neutekla?« bědoval Čivi. »Mohla bys žít!«

Mober

Ráno bylo chmurné. Někteří vesničané byli nevyspalí, jiní ještě panikařili ze včerejší události. Aby všechny uklidnil, napadlo stařešinu Corga, že by někdo mohl vylézt na nejvyšší strom ve vesnici a rozhlédnout se kolem - a Čivi mu ten jeho nápad samozřejmě nemohl jako nesmyslný vyvracet, ačkoliv to měl být právě on, kdo musel lézt do tenkých větví.

Čivi byl ale obratný a docela snadno vylezl až do vršku stařešinova nejvyššího zuezuzu, což sice nevypadalo těžké, ale bylo to přece jen trochu nebezpečné. Některé větve byly dost zpuchřelé a Čivi se jednou málem propadl dolů. Všichni ho ale povzbuzovali a když se za chvíli vrátil, musel všem ihned sdělit co viděl.

»Les je v pořádku,« prohlásil Čivi, zatímco mu Čikea přikládala na četné nové šrámy léčivé listy. »Nic se v něm nezměnilo, jak daleko je vidět. Ale stalo se něco divného. Hora Ugugur má čepici.«

Tomu ovšem nevěřil nikdo, snad jedině jeho sestra Čikea, která se hned nabídla, že tam vyleze za ním a zjistí nějaké podrobnosti, které snad on mohl přehlédnout. Ale nebylo to zapotřebí, protože od východní návsi, kde se předloni při strašné bouři zřítily tři stromy (jejich obyvatele to ovšem rozdrtilo na kaši), bylo průhledem na horu Ugugur vidět, takže kdo chtěl, mohl se o pravdivosti Čiviho tvrzení sám na vlastní oči přesvědčit i bez nebezpečného šplhání do výšek.

Bylo tomu přesně tak, jak prohlásil Čivi.

Hora Ugugur, jejíž uražený vrchol se tyčil nad ostatními horami i nad lesem do nebetyčné výše, měla nahoře cosi, co vypadalo jako teplá zimní čepice a co tam dříve nebylo. Ti, kdo měli bystřejší zrak, navíc shodně potvrdili, že odtamtud vychází tenký proužek dýmu.

Bylo to vskutku strašidelné. Mnohé napadlo dávat čepici hory Ugugur do souvislosti s noční září nad lesem (ostatně měli pravdu, jak se později ukázalo), ale šaman Suzur měl v této věci poslední slovo. Vyhlásil, že noční záři způsobil on sám svým zaříkáváním, kdežto čepice hory Ugugur je určitě dílem nečistých sil, nejspíše kouzelnických skalních skřetů a jejich vládce. Pak prohlásil, že musí bádat, co to bude mít za následky pro vesnici, k čemuž si objednal největší rybu z dnešního úlovku. Čikea mu ji měla donést ihned po skončení lovu.

Stařešina Corg proto zahájil lov a všichni spěchali na svá místa, tak jako včera. Také dnes měli úspěch, vrše se prohýbaly pod tíhou ryb a když Čikea přebírala balíčky, byl dokonce jeden z nich, byť ten nejmenší, určen pro ni a pro jejího bratra Čiviho, jako uznání stařešiny za nebezpečný výstup do vršku stromu.

Čikea tentokrát radostně oběhla všechny, jimž měla donést každodenní podíl. Šlo většinou o staré, už neobratné lidi, kteří však byli spřízněni buďto se stařešinou, nebo s někým z Rady starších, takže měli zajištěn podíl na úlovku, i když se lovu sami neúčastnili. Kdo neměl tuto přízeň a zestárl, obvykle zemřel, ať už při lovu, kdy nebyl dost obratný, aby se vyhnul útoku vodních netvorů, nebo hladem, protože jeho zásluhy nestačily na dostatečný podíl na kořisti. Ale Čikea cítila s těmito starými lidmi, ačkoliv sama zajisté nemohla čekat stejnou přízeň, až zestárne i ona.

Starého Šota si nechala jako vždy nakonec, ne že by ho chtěla odstrkovat, ale byl nejblíže jejímu stromu a bylo by nerozumné skončit pochůzky daleko od domova.

Nebyl ještě večer, pouhé odpoledne, slunce stále teple hřálo, takže dokořán otevřené dveře Šotova stromu nebyly nijak nápadné. Čikea vstoupila dovnitř a zahlaholila na Šota, že mu nese jeho díl.

Nikdo jí ale neodpověděl. A teprve teď si Čikea všimla, že na všem je - zelenavý, páchnoucí sliz!

Vyběhla po žebříku nahoru, do horní místnosti. Tady bylo všechno zpřeházené, z kožešin byly cáry a ze všech nádob jen střepy, i olejová lampička byla rozdrcená a olej se roztekl po dřevěné podlaze. Starý Šot zmizel, ale čerstvé krvavé skvrny na stěnách, na stropě a nejvíce na podlaze nedávaly pochyb o tom, co se tu stalo.

Čikea vyběhla před strom a začala vřískat hrůzou. Brzy se sem seběhla polovina vesnice. Část lidí se ale velmi rychle vytratila, jakmile vešlo ve známost, že starého Šota sežral mober. Kdo neměl dost odvahy, utíkal se dobře zabarikádovat do svého stromu, ale ostatní, co zde zůstali, vzrušeně mezi sebou diskutovali o tom, co se stalo.

»Jak je možné, že si mober vybral chudáka Šota?« křičel stařešina Corg. »Jak to, že nevšímavě prošel kolem stromu Čiviho a Čikei? Na těch by si určitě pochutnal víc!«

Čikea začala vřískat pronikavěji, protože stařešinova slova byla pravdivá a jí také došlo, že to měli být oni, kdo měli být této noci roztrháni. Ale Čivi, stojící vedle ní, jí dal hned pořádnou herdu do zad a pošeptal jí, aby jenom pro všechny bohy mlčela a neupozorňovala na sebe.

»Možná to bylo tím, že včera starý Šot nejvíce řval, když nastala ta podivná záře,« nadhodil lovec Keiovak, který sám bydlel na opačné straně od Šotova stromu, než Čivi a Čikea. »On Šot ječel nejhlasitěji ze všech a přece víme, jak mobera přitahuje strach!«

»Šot určitě nekřičel strachem, jako někteří!« nesouhlasil stařešina Corg. »Šot byl starý bojovník! A jestli křičel, pak chtěl válečným pokřikem mobera zastrašit!«

»Zastrašit mobera - křikem?« vyprskl Keiovak.

»Ať je to jak chce, na řadě byli Čivi a Čikea, to nikdo nepopře,« uzavřel nahněvaně stařešina. »To oni museli nějak mobera od svého stromu odpudit. Když to nebylo silou, museli mít nějaké čáry. Samozřejmě nečisté!«

Zraky všech se obrátily k Čikei a k Čivimu.

»Já už jsem dávno tvrdil, že na nás ti dva přivolají nějaké neštěstí,« řekl starý Feag, který oba neměl v lásce už dávno, jen proto, že se obou sirotků v dřívějších dobách zastával Exja, dávný Feagův soupeř. Exja byl už dávno po smrti, kdežto Feag se proti sirotkům navážel dál.

»Ano, proč sem vůbec mober přišel?« přidal se Wurru.

»Asi mu slíbili lepší kořist, než jsou sami!« vykřikl stařešina.

»Už někdo někdy slyšel, že by bylo možné domlouvat se s takovou nestvůrou?« namítl Čivi.

»Od těch dvou bych čekal i to,« odfrkl si Feag. »Ti jsou všeho schopní.«

»Já nevím, proč je mober obešel, ale řekl bych, že to bylo proto, že nekřičeli tak nahlas, jako ostatní,« zamyslel se Keiovak. »Já jsem ty dva vlastně neslyšel vůbec. Možná už spali, když byla ta záře. Potom bych pochopil, že mober mohl jejich strom považovat za prázdný a vydal se tam, odkud se ozýval křik. Já si vzpomínám, že Šot ječel tak, že přehlušil všechny ostatní.«

To bylo rozumné. Všichni souhlasně přikyvovali Keiovakovu vysvětlení, Čivi s Čikeou nejvíce, protože by z nich sňalo ošklivá podezření. Keiovak byl výtečný lovec, bystrý stopař, nejlepší střelec a jako takového ho uznávali i starší lovci. Někteří říkali, že proti němu nebude mít nikdo šanci, až se bude ucházet o ženu. Čivi se obával, že tou ženou bude právě Čikea - pak si ale nedělal iluze o vlastním osudu, protože Keiovak byl též známý tím, že se nikdy nedal ošidit. Keiovak měl sice svůj strom, i když menší než strom, kde žili Čivi s Čikeou, možná by jej mohl Čivimu přenechat - jenže on asi strom dobře prodá a Čivi bude muset tak jako tak z vesnice odejít.

»Jenomže každý ví, že jedna oběť moberovi nepostačí,« odfrkl stařešina rozzlobeně. »Starý Šot ho určitě nenasytil, takže příští noci přijde opět. Kdyby sežral Čiviho a Čikeu, měl by už možná dost, odebral by se naklást vejce a byl

nepohnula. Milosrdná mdloba, pomyslel si Čivi - aspoň bude mít Čikea smrt o mnoho lehčí než já...

Tma byla čím dál hustší. Obluda chvíli potichu hodovala na dívčím těle, pak se zdvihla a obrátila se k Čivimu. Ten sebou trhal jak mohl, ale provazy, jimiž byl spoután, byly pevné. Obluda ho pevně uchopila za levé lýtko, chvíli je držela, až cítil mravenčení pod kůží - a najednou se mu přes vědomí přestřela šedá clona a Čivi pochopil, že propadl nějaké kouzelné moci.

Hlava mu klesla, oči se mu zavřely, ač se tomu bránil jak mohl. Čivi usnul s myšlenkou, že tato smrt vlastně není tak strašná, jako ta, na jakou byli připraveni...

»Proč jsi neutekl ty?« podívala se na něho svýma velkýma, krásnýma očima.

»Já bych nechtěl žít bez tebe,« řekl Čivi.

»Ani já bez tebe,« řekla Čikea.

»Odpusť, Čivi,« omlouval se Keiovak. Otíral si zakrvavený šíp o trávu, aby si jej mohl uložit zpět do toulce. »Kdybych tě netrefil já, byl by to někdo jiný. A já bych třeba přišel o pověst nejlepšího střelce.«

»Střelec jsi ovšem nejlepší - ale tím jsi přišel o pověst dobrého kamaráda a to je horší!« křikl bezmocně Čivi a plivl Keiovakovi přesně do obličeje. Ten jen pokrčil rameny, otřel se a Čivimu jeho bezmocný čin ani neoplatil.

»Mrtvý nemůže urazit bojovníka,« prohlásil klidně.

Nikdo se s nimi nemínil zdržovat, večer se kvapem blížil. Donesli je jako dva balíky k jejich stromu a začali do kmene zatloukat ostré hřeby, k nimž měli být uvázáni. Wurru přišel s tím, že je nemohou nechat omotané provazy, ty by je mohly vlastně maskovat. Bylo jednomyslně dohodnuto, že je přivážou jenom za ruce a nohy, aby se nemohli osvobodit.

A tak se i stalo. Než se zešeřilo, byli sami. Čivi dostal horečku z rány, byť včas a dobře ošetřené sestrou. Čikea ale byla přivázána tak nešťastně, že ji jakýsi vyčnívající hřeb neustále dřel do zad a pokud se prohnula, aby jí nedělal takovou bolest, dlouho to nevydržela a přemohla ji ztuhlost svalů. Byla na tom teď přece jenom hůř a po krátké době tu trýzeň nevydržela a začala tiše naříkat.

»Neplač, Čikeo!« utěšoval dívku Čivi. »Nebo nás mober najde po hlase!«

»Ty myslíš, že by nás mohl přehlédnout?«, zeptala se ho.

»Já vím - je s námi konec,« řekl Čivi a umlkl.

Čikea dál tiše sténala - a šero houstlo.

Najednou oba ztuhli hrůzou. Jezerní záliv, na který oba dobře viděli, se zavlnil a cosi se v něm pohnulo. Z vody se cosi pomalu vynořilo. Dvě svítící oči, veliké jako talíře, se nejprve rozhlížely kolem, pak se na břeh vysunulo cosi obrovského, podobného strašlivým hrbolatým kořenům, které rychle rostly směrem na břeh. Ale to už bylo vidět, že to je spleť chapadel, zachytávajících se stromů. Když z toho místa vylétla dvě dlouhá chapadla a jako silná lana se zachytila stromu vedle Čiviho, bylo už jasně vidět, že z jezera Nonoje pomalu vylézá mober - nejstrašnější vodní nestvůra. Čikea se neudržela a začala kvílet hrůzou. Čivi se ji ani nesnažil uklidňovat, poznal hned marnost takového snažení. Mober se hnal přímo k nim. I kdyby byli volní, teď by už neutekli. Při prvním rychlejším pohybu by k nim vylétla další chapadla - a mober se jen málokdy mine. Byli uvázáni - asi proto si i mober

dával na čas s útokem. Ale ne nadlouho. Dvě další chapadla s přísavkami pleskla o kmen vedle Čiviho a ten se také rozkřičel hrůzou. Teď byli ztraceni definitivně - Čivi pocítil, jak ho dvě strašlivé přísavky neodtržitelně chytily za nohu, až kůže pod těmito talíři rázem zmokvala krví. Také Čikea už naříkala více bolestí než hrůzou - i ji už polapila chapadla vodního netvora. Buď si je mober přitáhne na dosah svého zobáku, anebo se k nim beze spěchu doplazí. Nemůže je zachránit, ani že jsou ke stromu pevně připoutáni. Spíš by jim přitom utrhl ruce a nohy, což by asi bylo lepší, protože by vykrvácením zemřeli rychleji. Výsledek bude ovšem stejný, do těla se jim pomalu zaboří jeho silný, ostrý zobák, veliký jako lidská hlava. Jakmile Mober oběť bezpečně polapí svými chapadly, už nijak nespěchá, ve vodě si dokonce udržuje oběť nad hladinou, aby se neutopila. Ani šípů si přitom nevšímá, jen si je volnými chapadly vytrhává. Nikdo se nešťastníkům neodváží přijít na pomoc, neboť kdyby se někdo přiblížil víc, vystřelila by k němu další sliznatá chapadla a každý ví, co by s ním bylo. Mober pomalu rozpárá zobákem břicho a vychutnává jeho měkké vnitřnosti s krví. Nešťastník přitom bolestí a hrůzou šílí, dokud přece nezemře. Pak teprve mober bezvládné tělo roztrhá na kusy a spolyká. Když polapí více obětí najednou, například když převrhne člun s rybáři, potom střídavě hoduje na všech - taková smrt je ze všech nejdelší a nejhorší...

Vtom se nad nimi ve větvích zablesklo. Čivi nedůvěřivě hleděl na vystřelovací chapadla mobera, necelé dva sáhy od nich naráz přetržená. Mober utržené konce chapadel, z nichž prýštila jeho modrá krev, přitáhl k sobě, ale tím rychleji se začal valit ke stromu. Jemu samozřejmě utržená chapadla zase narostou, ale asi ho to pořádně rozzlobilo. Snad nás oba vzteky roztrhá, pomyslel si Čivi, čím to bude rychlejší, tím méně bolesti! Čikea přestala křičet, nejspíš už omdlela bolestí, možná i hrůzou, ale Čivi viděl všechno dál.

Ve větvích stromů se zablýskalo. Záblesky se ale objevily i na těle a chapadlech moberových - každý byl provázen tlumenou ranou, oblakem bílé páry a modré krve. Netvor se zarazil, zastavil se, pak dokonce začal váhavě couvat zpět k jezeru. Pohnul se nalevo, napravo, jeho chapadla divoce zavířila a bila půdu kolem sebe, ale pak se zablýsklo mnohem silněji, z netvora vystříkl gejzír páry a krve - a obrovský žok jeho těla se roztrhl jako když měch vody dopadne z výšky na kameny. Po chvilce odpadly od Čiviho i oba utržené konce chapadel a přísavky ho přestaly zraňovat.

Čivi nevěřil očím. Mober - strašlivý mober byl mrtev dříve než okusil chuť jeho a Čikeiny krve. Co se to vlastně stalo?

Odpověď na tuto nevyslovenou otázku se Čivi dozvěděl hned poté, co na ni pomyslel. Se stromu nad jeho hlavou seskočila jiná nestvůra, menší, ale o nic méně hrozná. Musela spadnout z pořádné výšky, nejnižší větve byly dobrých dvanáct sáhů vysoko, ale snesla se měkce, odpérovala v kolenou a chvíli opatrně sledovala umírajícího mobera.

Zezadu ještě vzdáleně připomínala člověka - jenomže by jí i ten nejvyšší bojovník kmene Ťanů sahal sotva po pás. Její tělo bylo leskle černé, mělo sice lidský tvar, ale nelidské rozměry. Když se otočila a Čivi jí pohlédl do obličeje, nedokázal potlačit výkřik odporu a hrůzy.

Tvář této nestvůry - pokud se vůbec dalo mluvit o nějaké tváři - byla příšernější, než si kdo dovedl představit. Byla mrtvolně bílá, měla sice dvě oči - ale jen jakési nevýrazné korálky, které ve tmě vůbec nesvětélkovaly a v první chvíli se zdálo, že musí být zcela slepá. Její hlava byla nesmírně ošklivá už svým tvarem - byla téměř kulatá a bez uší. Její lesklá bledá kůže byla v obličeji bez srsti, ale co horšího, tahle obluda vůbec neměla zobák! V místech, kde jej všichni lidé mají, měla jen jakýsi náznak zobáku, ale bez rohoviny. Čivi viděl kdysi dávno jako malé děcko vojáka, kterému uťal nepřítel v bitvě zobák - tohle byl podobně hrůzný pohled!

Nestvůra se přiblížila až k Čivimu - a teprve teď si všiml dalšího děsivého detailu v její tváři. Obluda roztáhla svá ústa bez zobáku poněkud do stran - a obnažila dvě řady strašlivých kostěných bílých zubů, podobných těm, jaké má ve svých čelistech obávaná ryba federyte, jejíž jediný stisk odsekne ruku lovce jako sekerou.

Nebylo pochyb. Tato nestvůra byla podle všeho mocnější než mober. Obrátila se nejprve k umírajícímu vodnímu netvoru a chvíli se jím zabývala, až si Čivi začínal dělat naději, že se nažere a je nechá být, ale o mrtvé tělo brzy ztratila zájem. Nejspíš jí byla také milejší teplá červená krev lidí, než studená modrá krev vodních tvorů - po malé chvíli opět obrátila svou strašnou rybí tlamou k Čivimu a k Čikei.

Čivi nesmírně silně zavřeštěl. Nestvůra sebou trhla, ale jen bláhový by doufal, že ji zažene křikem. Ovšem místo aby se obrátila k Čivimu, otočila se k bezvládné Čikei. Čtyřmi slabými blesky, které jí vylétly z rukou, naráz odsekla její pouta, pak bezvládné tělo dívky jemně zachytila a spustila na zem. Čivi bezmocně soptil vztekem, když viděl, jak má být jeho sestra před jeho očima sežrána - a on nemůže hnout ani prstem, aby ji ochránil! Raději by byl, aby obluda roztrhala nejprve jeho, než se jenom bezmocně dívat na smrt sestřičky! Obluda se sklonila k dívce. Klidně, nerušeně a pomalu mohla teď z jejího těla trhat svou potravu a pít její teplou krev, dívka se už ani

Dračí doupě

Čivi se probouzel pomalu. Ne, nebylo mu špatně, hlava mu netřeštila, nic ho nebolelo, ale spánek ustupoval jenom zvolna. Konečně otevřel oči a rozhlédl se kolem.

Nacházel se v obrovské síni, jejíž stěny se leskly, jako by byly vykovány z bronzu. Bylo tu plno světla, nikde nebyl ani jeden tmavý koutek. Čivi ležel na čemsi měkkém, na velmi hebké tkanině, veliké a huňaté. Vonělo to tu ale nebezpečím a Čivi se ostražitě stáhl ke zdi, aby měl alespoň krytá záda. Místo svého obvyklého kožešinového obleku měl na sobě podivnou bílou kožešinku, příjemně měkkou, huňatou a teplou, která ho hřála po celém těle. Neměl u sebe ale nic, co by se dalo použít jako zbraň. Mohl by teď jedině drápat tupými drápky, nebo bojovat zobákem - nic jiného by mu nezbývalo. Jakmile si uvědomil, že by asi měl bojovat, vzpomněl si také, proti komu chystá svou zoufalou obranu. Než usnul, omámen kouzlem, viděl přece takovou strašlivou příšeru... Bohové - a co Čikea? Nebyla tu - jistě už byla sežrána! Chudák sestřička!

Prohlížel si zatím své vězení. Stěny byly očividně kovové, ale nedalo se poznat, co je to za kov. Na dvou místech v nich byly divné vpadlé obdélníky a Čivi se domyslel, že to budou dveře. Před kým se zavírá obluda, v jejímž doupěti se on, Čivi, asi nachází? A co to podivné světlo? Celý strop místnosti zářil, jako kdyby za ním hořela obrovská hranice dříví. Ale tohle světlo nebylo žluté a červené, neplápolalo, ale svítilo tak bíle a silně, jako slunce o poledne.

Vyčkával. A tu si uvědomil, že má hrozný hlad. Nejedl od včerejšího rána, protože místo večeře byli uvázáni u stromu, aby se v noci sami stali potravou mobera.

Rána od šípu! Nevěřícně se podíval na svou nohu, kam ho včera zasáhl Keiovak. Obvaz jeho sestry tam nebyl - ale nebyla tam ani mokvavá, bolestivá rána po šípu! A jak to tak vypadalo, nejen že byla zahojená, ale kdoví, zdali tam vůbec někdy byla - vždyť na noze neměl ani jizvičku!

Nezdálo se mu to všechno?

Ale pak by snad i tohle byl sen! Čivi se otočil a udeřil čelem do bílé stěny, aby se probudil.

»Trochu ano, trochu ne,« opáčila s úsměvem. »Nejsme, když myslíš, že by nás tu náš přítel zadržoval. Ale jsme, protože stejně nemáme kam jít. Ty by ses vrátil do vesnice, kde by nás zase předhodili moberovi?«

»Proč se tedy před námi některé dveře neotevřou?«

»Protože je za nimi strašlivá propast, nevyvázli bychom živí, kdybychom tam spadli,« řekla. Dovedla mezitím Čiviho do místnosti, kde byly dva měkké pelíšky, vystlané nesmírně jemnými a hustými kožešinami, tak velkými, že se do nich oba vešli a mohli se v nich třeba i otáčet.

»Takhle nám to tu náš přítel zařídil,« řekla hrdě. »Ale on vůbec nezná naše zvyky, musela jsem mu nejprve všechno vysvětlit. Tady nám to zařídil, jak jsem si sama přála.«

»U bohů - jak jsi to stihla?« vyjekl.

»To ti také musím vysvětlit,« zvážněla. »Ale obávám se, že mi to nebudeš věřit. Ty jsi totiž spal moc dlouho, víš? Mezitím uplynulo více než tři krát devět dnů!«

»To přece není možné!« popadl se za hlavu. »A to jsem ani nejedl?«

»Nejen že jsi nejedl,« řekla Čikea tiše. »Ty jsi dokonce ani nedýchal. A co víc - byl jsi studený a tuhý jako kámen, až jsem se o tebe bála. Náš přítel mi sliboval, že tě opět probudí, jakmile ho naučím mluvit naší řečí - ale až dnes, když ses skutečně probudil, jsem mu uvěřila všechno.«

»A víš, proč jsem byl... zakletý?«

»I to mi říkal,« přikývla »Ty ses s ním chtěl prát, když jsi ho viděl poprvé, viď! Víš, on tě mohl snadno zabít - ale to on nechtěl. Jenže by se s tebou nemohl ani domluvit, když neznal ani naši řeč, ani naše zvyky. Aby předešel zbytečnému boji, udělal z tebe kámen, ale jenom na tak dlouho, dokud to bylo nutné. Pak tě zase probudil.«

»Čáry a kouzla!« řekl temně.

»S tím se budeš muset smířit, Čivi,« řekla Čikea vážným tónem. »Náš přítel je skutečně kouzelníkem, o tom už jsem se přesvědčila. Snad tě uklidní, že je nám příznivě nakloněný a nemusíme se ho obávat.«

Chvíli mlčel. Musel si to v hlavě trochu přerovnat.

»Říkáš, že nás tu nedrží. Ale přitom některé dveře vedou nad propast a neotevřou se před námi. Jak to víš?« vybafl.

»Chtěla jsem, aby mi to dokázal,« řekla Čikea. »Jedny dveře přede mnou otevřel - on totiž může všechno. Já jsem pak na vlastní oči spatřila tu propast.«

»Takže jsme - někde v horách?« zkusil hádat.

Zadunělo to kovově, ale podivné přeludy nezmizely. Nebyly to asi přeludy, neuvěřitelný sen pokračoval. Po chvilce se jeden z obdélníků dveří rozpůlil a každá půlka se odsouvala kamsi do zdi. Čivi se připravil k boji. Vyskočil - opravdu nebylo ani znát, že by měl pravou nohu zraněnou - a přihrbil se, aby se mohl vymrštit proti nepříteli, ať je to kdokoliv.

Ve dveřích se mihnul jakýsi stín. Téměř lidská postava, jenomže nadlidsky velká - obluda! Čivi se napnul ke skoku, když vtom překvapením uvolnil svaly a málem by poklekl.

Ve dveřích skutečně stála obluda ze včerejší noci. Teď za plného denního světla byla ještě hroznější, odpornější a pro Čiviho ještě nenáviděnější. Nepřišla ale sama. Čivi nemohl uvěřit svým očím, to přece bylo nemožné, nemyslitelné, přece to nemohla být pravda, protože pak by bylo všechno naopak! Slunce by bylo temné a noc by oslňovala světlem!

Obluda ve své strašlivé pracce, plné drápovitých prstů, držela měkkou ruku - Čikeinu! A dívka s ní zřejmě přišla sama, dobrovolně - a vůbec se jí, jak se zdálo, nebála! Také Čikea byla oblečená do podobného kožešinového oděvu, jaký měl na sobě Čivi - slušel jí, samozřejmě.

»Čivi!« řekla Čikea svým krásným hlasem, ve kterém nebyla ani stopa po strachu. »Čivi, máš hlad, viď?«

»Čikeo!« nevěřil svým uším, tak jako nevěřil svým očím.

»Sníš něco dobrého, viď?« zeptala se ho.

»Čikeo - pozor, vedle tebe!« vykřikl na ni své varování.

Dívka se bleskurychle rozhlédla na všechny strany, ale pak se zase uvolnila.

»Vždyť tu nic nebezpečného není!« řekla vyčítavě. »Ach tak, ty se bojíš...«

Ukázala volnou rukou na obludu, která ji držela za ruku. Ale ani teď se jí nevylekala. Místo toho se tiše rozesmála.

»Tohohle tvora se nemusíš bát, Čivi,« řekla. »Není to člověk, pravda, ale je to náš přítel, můj i tvůj, rozumíš?«

»Je strašný - a odporný!« řekl Čivi zaraženě. »Snad se nechceš přátelit s takovým netvorem?«

»Ty by ses raději přátelil s Keiovakem?« usmála se trochu smutně. »S tím, kdo nás zradil!«

»To ne - ale Keiovak je aspoň člověk!« řekl.

»Tohle je zato náš opravdový přítel, rozumíš?« naléhala. Vytrhla se z rukou obludy a zamířila k Čivimu. Obluda po ní ani nehrábla svými drápy, ale zůstala stát ve dveřích. Čikea doběhla k Čivimu a vzala jeho hlavu do svých malých dlaní.

»Také si zvykneš,« řekla mírně. »Já jsem se zpočátku také bála - a vidíš? Už nemám vůbec strach! Náš přítel je silný, silnější než mober, ale má nás rád a proto nám pomáhá, víš? Má u sebe ještě ošklivějšího tvora, ale i s tím se přátelí, tomu bys neuvěřil, viď?«

»Má nás rád?« opáčil nesouhlasně. »Bude nás jíst vařené nebo za syrova - a snad i zaživa?«

»Čivi - ty můj nedůvěřivý Čivi!« smála se Čikea. »Vždyť by nás nesnědl ani kdyby měl hlad - ale on má jídla dost, co potřebuje - a dobré! I ty si pochutnáš! Což si také nepřeješ mít tak mocného přítele? Přiznávám, možná se ti ze začátku nemusí líbit...«

»Já ti věřím, Čikeo,« řekl potichu Čivi. Pak se otočil čelem k obludě, která pořád bez hnutí stála ve dveřích. »Mír s tebou!« řekl trochu rozechvělým hlasem.

»Buď vítán i ty v mém domě,« odpověděla mu obluda hlasem, jehož hromový tón Čivimu zježil všechny chloupky po těle, zvlášť když přitom na okamžik otevřela svá ústa plná bílých zubů, jaké má dravá ryba federyte. Ale pak, jak to má být, oběma podala svou strašnou drápatou ruku, na níž měla prstů tolik, že je v první chvíli nemohl Čivi ani spočítat.

Ale když se té ruky dotkl, zarazil se. Jakkoliv vypadala hrůzostrašně, byla měkčí než jeho vlastní. Když si ji teď mohl prohlédnout zblízka, bílou a měkkou, povšiml si další podrobnosti. Silná, lesklá, černá kůže nebyla skutečná kůže netvora. Byla utkána z vláken, tak jako oděv žen, ale tak jemně a přitom pevně, jak by to nikdo ve vsi ani ve městě nikdy nedokázal. Byl to oděv - ale pevný jako pancíř. Tělo nestvůry v něm bylo dokonale chráněno - a přitom, jak se zdálo, je tento oděv ani příliš neomezoval v pohybu.

Jen do strašného obličeje obludy se nemohl zblízka ani okem podívat - nepřinutil se k tomu. Ani pak ne, když dostal velice chutný kus divného ovoce, které rychle zahánělo hlad a přitom osvěžovalo, takže je nebylo třeba zapíjet vodou.

Po jídle si Čiviho Čikea odvedla do jejich »domova«, jak se smíchem prohlásila.

Čivi nestačil otevírat oči.

Čikea se v kovovém paláci vyznala jako by tu byla doma už odedávna. Před každými dveřmi vyskočila a stiskla malou šupinku vedle nich - a dveře se samy otevíraly. Jakmile jimi prošli, obvykle se po chvilce také samy zavřely.

»Smíme tu chodit do šesti místností,« poučovala Čiviho. »Ale kdybychom se spletli, nic se nestane - jen se před námi neotevřou dveře.«

»Přece jen jsme tu v zajetí?« podíval se na ni.

Jednou si Čikea dodala odvahy a pověděla čarodějovi, co oba trápilo už ve vesnici, ale teď čím dál více.

»My bychom rádi, abychom mohli žít pořád spolu,« řekla mu smutně. »Tady je tak krásně!«

»Pořád tu ale nebudete,« usmíval se čaroděj. »Jednou se zase vrátíte mezi lidi!«

»Toho se bojím!« řekla Čikea. »Ať přijdeme kamkoliv, budu si muset vzít někoho cizího. Já bych ale nejradši žila pořád s Čivim.«

»Proč si tedy nevezmeš Čiviho?«

»To nejde - je to přece můj bratr!«

»V tom nemáš tak docela pravdu,« prohlásil čaroděj. »Čivi není tvůj bratr, ačkoliv jste vyrůstali od mala spolu. Tvoji rodiče si ho museli vzít za vlastního, anebo je Čivi jejich - a pak si vzali za vlastní tebe!«

»Jak to můžeš tvrdit?« zastavilo se Čikei srdce.

»Poznal jsem to z vaší krve,« prohlásil čaroděj. »Vy dva jste nemohli mít společné rodiče, dokonce ani jednoho z nich ne. Nejste bratr a sestra, i když jste tak byli vychováni.«

»Myslíš to vážně?« popadla Čikea čaroděje za ruku.

»Naprosto,« přikývl.

Čikea vyskočila a zakrátko přitáhla Čiviho, aby všechno slyšel na vlastní uši.

»To by znamenalo, že my dva...« rozevřel oči údivem Čivi.

»Čivi - budeš teď můj?« uklonila se hned před ním obřadně Čikea.

»A ty moje?« opětoval její úklonu Čivi.

A nebylo tu nikoho, kdo by chtěl Čivimu Čikeu vzít...

»Ponech nás tu u sebe ještě půl roku,« požádala Čikea čaroděje. »Čivi ještě není dospělý a kdyby mě chtěl nějaký bojovník, mohl by mě Čivimu vzít.«

»To je u vás možné?« optal se čaroděj.

»Jestli do tři krát devíti dnů od chvíle, kdy mě Čivi skutečně smí požádat o můj strom, nikdo silnější neprojeví zájem, nemůže mě pak nikdo jiný chtít,« vysvětlovala Čikea. »To by pak bylo proti pravidlům.«

»Dobře, budete tu smět zůstat, dokud vám bude cokoliv hrozit,« rozhodl čaroděj.

Žili by u svého přítele jako v pohádce, ale on nemínil klidně užívat svých kouzel na nedostupném hradu. Jednoho dne prohlásil, že je čas, aby se i oni naučili létat, aby na něm nebyli tak závislí, jako dosud.

»Ano,« přikývla. »A já dokonce vím, kde. Poznala jsem na první pohled, kde se nacházíme.«

»Ty víš, kde jsme? Pak bychom snad mohli spolu utéci?«

»Když budeme chtít, náš přítel nás zanese, kam si budeme přát,« zavrtěla hlavou. »Sami bychom se odtud nedostali nikdy, neumíme-li létat, víš? Ta obrovská propast se nachází kolem dokola tohoto čarovného sídla. Jsme totiž - v čepici na vrcholku hory Ugugur!«

Přátelé

Čivi musel uznat, jako ostatně už po kolikáté, že Čikeiny instinkty byly i tentokrát přesnější než jeho. Myslel si, že si na hrozivý zjev nového přítele nikdy nezvykne - ale ani tři krát tři dny neuplynuly a obličej čaroděje se mu nezdál tak odpudivý, jako na počátku. Vděčil mu ostatně za život, nejen za svůj, ale i za Čikein. Uznal, že záchrana přišla na poslední chvíli, stačilo by málo a ani on, ani jeho krásná sestřička by už nedýchali. Nějakou dobu jeho uražené hrdosti vadilo, že ho čaroděj změnil v kámen, ale pak musel v duchu připustit, že to nebyla nejhorší cesta, jak zabránit docela zbytečnému prolévání krve - nejspíš jeho. Když totiž čaroděj poznal, že se s Čikeou dohovoří snáze, uložil bojovnějšího Čiviho k ledu. Důležité bylo, což Čivi uznal, že mu tím ani v nejmenším neublížil - a navíc mu vyléčil veškerá zranění, od drobných šrámů až po hlubokou ránu po Keiovakově šípu.

Nevadilo mu ani, když Čikea neustále nadšeně bájila, jaké má její nový přítel nádherné vlastnosti, jak je silný, moudrý a kdesi cosi. Byla to pravda, ale byl přece čaroděj, ne? Jakmile Čivi uznal jeho nadřazenost ve věcech kouzel a nadpřirozených věcí, smířil se se vším. Ostatně ani jejich přítel nebyl naprosto všemocný - a ani se nebál to před nimi přiznat. Jednou ho totiž Čikea požádala, aby se aspoň nakrátko změnil v obyčejného člověka, jako je ona nebo Čivi. A tenkrát se kouzelník rozesmál a prohlásil, že tohle je nad jeho schopnosti - on že zůstane jaký je už napořád. Možná to byla škoda, ale kdoví, kdyby se změnil v obyčejného člověka, mohl by mu vzít Čikeu a Čivi by v něm viděl svého nepřítele.

Učil se teď rychle jejich řeči, řeči mocného národa Ťanů, kteří vládli celému světu. Ale on kromě toho znal i jakousi jinou řeč, podivně melodickou, tajemnou - a mnohem mocnější, neboť když jí promluvil, poslouchaly ho i neživé věci. Čivi a Čikea museli vyskakovat na otevírací šupinku u dveří, ale jejich přítel prohodil mocné slovo a dveře se před ním samy otevíraly. Brzy se ale i oni naučili několika jednodušším kouzlům a od těch dob i oni dokázali slovem zhasnout jasné světlo v místnosti a naopak je rozsvítit. Daroval jim také ohniště bez ohně a několik nádob, aby si mohli sami vařit sušené guí. Z jejich opuštěného stromu jim přinesl všechno, co tam našel, především jejich zásoby pro období nepohody. Přivítali to oba, i když olejovou lampičku vlastně k ničemu nepotřebovali, ohnišťový kámen

také ne, i džbánek teď měli lepší, právě tak jako lžíce. Místo do kůží a hrubých tkanin byli oba oblečení do měkkých, ale přitom mnohem pevnějších kouzelných látek. Ostatně teď příliš nepotřebovali ani své dávné zásoby, neboť podivná skříň ve třetí místnosti byla vždycky plná jídel nevídané chuti a vůní. Čivi a Čikea měli rádi guí tak, že si je rádi vařili i v tomto kouzelném domě za shovívavého mlčení dobrého čaroděje.

Za své pohostinství od nich nežádal vůbec nic. Nemuseli pro něho hnout prstem, protože on si se svými kouzly stačil a nikoho ke službě nepotřeboval. Byl velice rád, když mu něco povídali - o sobě, o vesnici, o městech, která znali jen z doslechu, o celém světě. Zajímaly ho mořské obludy, ale i různé způsoby výchovy dětí, ukolébavky i hrdinné báje a písně, oslavující rekovné činy starých válečníků. Zvláště rád poslouchal jejich písně. Čikea i Čivi uměli krásně zpívat - a čaroděj jim naslouchal velmi rád. Ovšem když už si Čivi myslel, že zpěv je něco, co čaroděj neovládá a v čem mají nad ním prim, když se začal vytahovat, jaké jsou krásné písně národa Ťanů, tu jim oběma připravil úžasné překvapení v podobě čarokrásné hudby, která v nich chvílemi zarážela dech a vháněla slzy do očí, pak zase jemnými trylky loudila úsměvy, působila uklidňujícím dojmem, nebo naopak vzbuzovala podivný smutek. Oba se pak shodli na tom, že jejich písně nemají ani trošičku čarovnosti - ale čaroděj je i potom rád poslouchal, zvlášť když je zpívali od srdce, což on vždycky poznal a ocenil.

Když byl v dobré náladě - a to on většinou byl, mohli ho naopak poprosit, aby jim vykládal o sobě. Vykládal jim takové podivné věci, až jim oči přecházely. Žil prý s mnoha sobě podobnými čaroději kdesi ve hvězdách, kde prý dodnes žijí nesmírné spousty jeho bratrů a sester. Jeho samotného ale osud, silnější než všechna jeho kouzla, uvrhl k nim, do obyčejného světa, odkud se už nemůže vrátit domů. Litovali, že přišel o domov - ale zdráhali se mu uvěřit všechno.

»Nevěříte?« usmíval se. »Ale je to všechno čirá pravda, nic si nevymýšlím.«

»Aby u vás i malé děti létaly?« vrtěla hlavou Čikea.

»To vás také naučím,« mávl rukou. »Když u nás mohou létat malé děti, naučíte se to i vy.«

Nevěřili mu. Několikrát už vzal jednoho a pak druhého na záda a obletěl s nimi svůj černý hrad, čepici hory Ugugur, spustil se s nimi i níž, až těsně nad nejvyšší stromy lesa Muroum, ale vždycky se s nimi vrátil. Sami tak chtěli, teď už ani Čivi neměl myšlenky na útěk.

s jásotem. Já bych šla raději do města, tam bychom snad nebyli přijati vysloveně nepřátelsky...«

»Vidíš - i to je dobrý nápad!« pochválil ji čaroděj.

»Ale musíme si i tak dávat pozor,« řekl Čivi. »Ve městě by nás mohli považovat za zvědy.«

»Děti snad nebývají zvědy,« řekla Čikea.

»To není tak jisté,« opáčil Čivi. »Měli bychom to raději pořádně promyslet.«

»Možná bych mohl pomoci radou i já vám,« řekl čaroděj. »Nemyslím, že byste se museli obávat nepřátelského chování měšťanů, i kdyby neměli mírumilovné úmysly. Uvážili jste už, že umíte létat?«

»Ty nám necháš létací amulety?« rozjasnila se Čikea.

»Ty už jsou přece vaše - a to bez ohledu na to, zda se rozhodnete mi pomáhat, nebo ne,« ujistil ji. »Mohu vám dát i jiná kouzla, ne jenom létání.«

»Jestli přiletíme přímo na náměstí, začnou po nás střílet šípy dříve, než se dostaneme ke slovu,« uvažoval Čivi.

»Kdo tady řekl, že budeme létat hned od počátku?« namítla Čikea. »Já jsem to pochopila jinak. Létání budeme mít jenom jako východisko z nouze!«

Bylo to, pravda, nejlepší, co ji mohlo napadnout.

»Máš asi pravdu,« přiznal jí Čivi.

»Budeme to muset pořádně promyslet,« řekl čaroděj trochu starostlivým hlasem. »Opravdu bych nechtěl, abyste se kvůli mě vystavovali nebezpečí.«

Čikea se na něho podívala s obdivem. Vypadá obludně, řekla si v duchu, ale když se na něho nedívám, snad bych mohla zapomenout, že to není člověk...

»Řekněme, že se do města dostaneme v pořádku,« uvažoval Čivi. »Co bychom tam měli ale dělat dál?«

»Mohli byste se tam usadit,« navrhoval čaroděj. »Na tom by snad nebylo nic divného.«

»Ve městě je spousta různých lidí,« souhlasil Čivi. »Jsou tam kupci, řemeslníci, nádeníci. Jen nevím, jak bychom tam žili. Řemeslo žádné neumíme, peníze nemáme a ani jako nádeníci bychom se neuživili - takových tam bude hodně! Škoda, že ještě nejsem dost silný!«

»Mohli byste do města jako kupci,« navrhl čaroděj. »Mohli byste prodávat různé krásné věci. Pak by snad nevadilo, že nejste dospělí.«

»Žádné věci na prodej nemáme,« mávl rukou Čivi.

»Něco vymyslíme,« ujistil oba čaroděj. »Víte přece, že umím udělat spoustu zajímavých věcí. Huňaté obleky, krásné nádobí, ohniště bez ohně,

Ukázal jim, že létání není dáno žádným kouzelným slovem, ale zvláštními amulety, které se nosí pod oděvem na těle. Pro ně měl podobné, jaké nosil sám - jen upínací popruhy měl mnohem delší než oni. Naučil je létací amulety oblékat, aby nebyly pod oděvem znát. Až pak s nimi vystoupil na střechu svého hradu, aby je naučil létat.

Střecha čarodějného hradu byla podivuhodná, jako hrad sám. Všechno tu bylo černé a spálené, jakoby tu hrad dříve pokračoval, ale pak jeho horní část uhořela. Byly tu celé stěny i s dveřmi, které se nedaly otevírat, bylo znát, kudy vedly chodby do dalších sálů, ale jejich stěny i podlahy byly pokroucené, na mnoha místech potrhané a zprohýbané. Ze stěn tu leckde vylézali kovoví hadi. Nebyli živí, jen bezmocně vláli v ostrém, mrazivém větru. Až nahoře byla plošinka docela beze stěn. Na vrcholu hradu byl veliký sloup a na něm místo vlajky seděla jakási kovová příšerka. Otáčela se podle svého rozmaru, dívala se na všechny svým jediným okem, občas jím blýskla potměšilým rudým zábleskem, ale nikomu neublížila a brzy si jí přestali všímat.

Svištěl tu studený severní vítr, až je zábl do obličejů. Jinak jim zima nebyla, huňaté čarodějné kůže oděvů je hřály, až jim bylo příjemné teplo. Čaroděj pro ně připravil i malé kožešinky na ruce a nohy, oba však po malé chvilce rukavice odložili a Čivi si svlékl i boty. Necítil se nejlépe, když nemohl mít prsty na nohou správně roztažené do stran, ale sevřené dohromady.

Amulety se řídily rukama. Naučili se to kupodivu velmi rychle. Přítel jim nejprve ukázal, jak se musí vyvážit a pak už brzy všichni tři létali kolem čepice hory Ugugur jako rychlí brouci Raú. Vůbec nevadilo, že oni mají na rukou méně prstů než jejich čarodějný přítel, jejich tři prsty bohatě nahradily i pět jeho. On ostatně nezůstával za nimi pozadu a spolu s nimi opisoval nejnemožnější kotrmelce v mrazivém vzduchu kolem zámku.

Ten den byl opravdu úžasný. Nejen proto, že se naučili létat, což bylo tak krásné - ale od toho dne byl Čivi podle zvyklostí dospělý, ačkoliv do skutečné dospělosti bude oběma ještě nějaká doba scházet - ale hlavně začala běžet lhůta, po jejímž uplynutí nebude mít na Čikeu nikdo jiný právo, než on. Vzhledem k tomu, že na čarodějově hradě neměl Čivi soka, bylo jisté, že Čikea bude jen jeho.

Po tomto dobrodružství, kterým tak krásně oslavili své zaslíbení, je čaroděj pozval na hostinu do místnosti, kam až dosud neměli přístup. Dovolil jim, aby tam dokonce vletěli na svých létacích amuletech - tam ale překvapením dosedli na podlahu.

Ne proto, že tato místnost byla největší ze všech, které v čarovném zámku viděli. Ani proto, že byla nádherně osvětlena, jako všechny. Ale v této

místnosti se nacházelo několik oken, jimiž bylo vidět ven. Před těmito okny se tyčily podivné pelíšky na vysoké noze, do nichž se dalo vlézt a sedět tak, že bylo do všech oken vidět.

Tady se divila více Čikea než Čivi. Čikea totiž neznala okna, obytné stromy měly jen dveře, ale Čivi žil kdysi ve městě a pamatoval si, že oknem se dá koukat z domu ven, když se odhrne neprůhledná blána z obří žáby xirrgú, zabraňující dešti a sněhu vnikat do místnosti.

Bylo vidět až do hloubi pralesů, jasně se rýsovalo jezero Nonoje, celá vesnice byla jako na dlani. Čivi úžasem zavrkal a Čikea jenom vydechla.

»Mám k vám jednu prosbu,« řekl po chvilce čaroděj, když se všichni vynadívali na tu nádheru pod hradem.

»Prosbu - k nám?« podivila se Čikea.

»Ano, protože potřebuji vaši pomoc,« odpověděl jí.

»V čem bychom ale mohli my dva pomáhat tobě, když ty máš všechno a my nic?« podivil se i Čivi.

»Můžete mi pomoci tím, že jste jiní než já,« řekl záhadně čaroděj.

»Tomu nerozumím,« zavrtěl hlavou Čivi. Ani Čikea se nezdála být moudřejší.

»Podívejte se - dovedete si představit, co by se stalo, kdybych za bílého dne přišel do vesnice?«

»Všichni by se rozprchli,« vyhrkla Čikea.

»A někteří by možná stříleli šípy,« přidal Čivi. »Ale to proto, že tě neznají tak jako my, věř mi!«

»Vidíte - tohle je moje nevýhoda,« přikývl čaroděj. »Já sám nemohu přijít mezi lidi, protože by se mě báli a možná bych se musel chránit před jejich zbraněmi. Těch se, jak asi tušíte, nebojím, ale mohl bych nechtěně někomu ublížit. A to bych nechtěl, opravdu ne!«

»My víme, že nikomu nechceš ublížit,« řekla Čikea.

»Ale lidé ve vesnici to nevědí,« řekl čaroděj. »Co se stane, když tam přijdete vy dva?«

»Zabijí nás,« řekl Čivi smutně.

»Proč?« podivil se čaroděj. Zdálo se, že je překvapen.

»Protože jsme měli zemřít,« sklopila hlavu Čikea. »Když jsme přežili mobera, budou nás považovat za čaroděje. Vždyť bylo nemožné uniknout z jeho vražedných chapadel.«

»Vidíte - to mě nenapadlo,« zasmušil se čaroděj. »Říkáš, že jste nemohli uniknout - máš možná pravdu. Ale vždyť jsem mobera zabil, jeho mrtvola tam zůstala - každý musel poznat, že vám už nemohl ublížit.«

»Můžeme to zkusit,« sklonil hlavu Čivi. »Ale pak bych tam chtěl jít sám, bez Čikei...«

Čaroděj se krátce zamyslel.

»Pokud by to mělo být opravdu tak nebezpečné, pak nechci, abys tam šel. Dobrá - odvolávám svou prosbu.«

»Kdyby ti nezáleželo na tom, že to musí být právě tahle vesnice, mohl bych jít do jiné, kde mě neznají,« řekl Čivi.

»Máš asi pravdu,« usmál se čaroděj. Děti si už zvykly na jeho grimasu, která měla znamenat úsměv, i když jim zprvu při ní běhal mráz po zádech, neboť se při ní v jeho podivné tváři bez zobáku objevovaly strašlivé rybí zuby. »Je mi celkem lhostejné, kde začneme. Já chci jít do vesnice proto, abych těm lidem pomohl.«

»Ty chceš všechny vzít sem?« podívala se na něho Čikea nedůvěřivě. »Ale ve vesnici je lidí moc, všichni se sem nevejdou! Ani kdyby byl tvůj hrad třikrát větší!«

»To by ani nebylo dobré,« zavrtěl hlavou čaroděj. »Vás dva jsem do svého hradu vzít musel, domníval jsem se, že to tak bude lepší. Vždyť - co mohlo znamenat, když někdo uvázal dvě děti u stromu v místech, kde se měla objevit strašlivá vodní nestvůra? A kromě toho jsem vážně potřeboval někoho, kdo mě naučí vaši řeč. Proto jsem odnesl vás dva, ale nikoho dalšího sem brát nechci - a už vůbec ne proti jeho vůli. Ale snad bych vám, lidem, mohl pomáhat a nebrat nikoho dalšího sem, do hradu. Mohl bych vás naučit stavět si lepší příbytky než jsou vaše duté stromy, pěstovat rostliny, jaké neznáte, lépe se oblékat, mohl bych vás třeba zbavit vodních nestvůr. Co si o tom myslíte vy dva?«

»My přece nemůžeme posuzovat tvoje plány!« vyjekla Čikea.

»Ale můžete!« opáčil čaroděj. »Vždyť jste mi právě jeden takový špatný plán rozmluvili. Poslyš, děvče, já sice mám kouzla, jak jim říkáte, ale mám také velikou nevýhodu. Jsem ve vašem světě cizinec, přede mnou budou lidé utíkat nebo se mi budou bránit. O vás znám jen to, co jste mi stačili říci - kdežto vy dva jste tu doma. Proto mi můžete pomáhat, neboť znáte zdejší poměry a patříte sem. Budu rád, když odsoudíte každý můj špatný plán a budu vám za každé takové odsouzení vděčný! Když vás napadne, že bych mohl něco dobrého udělat, neváhejte mi to říci - jako třeba tady Čivi s tou vesnicí, kde vás neznají. To není tak špatný nápad!«

»Měla bych ještě lepší,« řekla Čikea. »Když přijdeme do cizí vsi, ani tam nás nepřivítají vlídně. Každá vesnice si svoje území střeží a cizince nevítá

hned s ním ten nemotora upadl a pohárkem udeřil o kamennou podlahu! Kupodivu na něm pak nebylo ani škrábnutí! Takové nádobí bych také potřebovala, ani nevíte, co se v takové hospodě za rok potluče a zničí.«

»Dnes už jsme prodali všechno,« zívl Čivi. »Ale my se sem určitě vrátíme, když je o naše nádobí takový zájem. Příště se dostane i na vás!«

Pečlivě zavřeli dveře a zajistili je závorou. Pak Čivi rozsvítil olejovou lampičku a právě tak pečlivě uzavřel s Čikeou okna. Dobře věděl, že ve městě se může setkat nejen s hodnými lidmi, ale i s všelijakými lumpy, proti kterým by jim jejich dosud dětská síla nebyla platná. Něco jiného je věk, od kterého se - především u dívek - uznává dospělost, něco jiného je skutečný věk síly, odkdy se mladý bojovník už nemusí obávat zápasit s ostatními. Zatímco Čikeu by už mohl kterýkoliv muž rodu Ťanů požadovat za ženu, Čivi by se do skutečného boje ještě pustit nemohl.

Před usnutím Čikea opatrně položila na stůl nevelikou bronzovou mušli, kterou vybalila ze svého měšce, pak stiskla malou šupinku na jejím konci.

Vypadalo to, jako kdyby byla mušle plná zamrzlé vody, ale uvnitř nebyl led. Najednou tam blýsklo světlo - a už se obě děti dívaly do nestvůrné tváře svého čarodějného přítele.

»Pořídili jste dobře?« ozval se sotva slyšitelný hlas.

»Všechno jsme prodali!« odpověděla potichu Čikea. »Máme teď peněz jako smetí! Ale nic víc jsme už nestihli.«

»To nevadí,« přikývl příšerný obličej v mušli. »Já vás ráno vzbudím. Podívejte se teď, aby bylo kolem vás všechno v pořádku.«

»Je to dobré,« prohlásil Čivi. »Dveře i okna jsou dobře uzavřené na závoru.«

»Kdyby se něco stalo, zavolejte mě!« nabádal je čaroděj a jeho obraz vybledl a zmizel.

Noc jim však uběhla v klidu a ráno se děti vzbudily samy dřív, než je mohla vzbudit mušle, ležící na stole.

Šenkýřka Grija je už dole čekala s úsměvem - a hlavně též s dobrou snídaní. Vypadala velmi přívětivě a děti se jí hned začaly vyptávat, co je ve městě zajímavého, kdy se tu konají trhy, jak často sem dojíždějí výběrčí daní a tak podobně, až se šenkýřka divila, jak dospěle se tyto - pořád ještě děti - chovají. Odpovídala jim ochotně, co jí zobák stačil. Mohla si to dovolit, hosty tu po ránu neměla a sama byla též velice zvědavá. A kromě toho - děti jí zaplatily mnohem víc, než po nich chtěla.

Ty se poté vypravily obhlédnout město Gummur. Nebylo ani nijak velké, ani moc výstavné, mělo jen pár křivolakých ulic kolem jediného náměstí, ale

lampy bez oleje... Když je budete lidem ve městě levně prodávat, uděláte pro ně mnoho dobrého. Nikdo přitom nemusí vědět, že to všechno máte ode mne.«

»Mě by více zajímalo naučit se takové krásné věci dělat,« řekl Čivi. »Jenom prodávat - to nebude vůbec zábavné.«

»V tom případě tě naučím některé zajímavé věci dělat. Kdo to pak bude prodávat, to už není podstatné. Důležité je, aby se k lidem dostalo co nejvíc dobrého. Ostatně - také Čikea se může přidat, jakmile to bude pro ni ve městě bezpečné.«

»Já bych se ráda něco naučila,« řekla Čikea. »Ale raději bych byla, kdybychom se nemuseli rozloučit.«

»Vždyť se tak docela loučit nemusíte,« usmál se čaroděj. »Vy dva budete spolu i ve městě a já za vámi občas přiletím. Mohl bych k vám létat v noci - nikdo mě neuvidí a budu moci být aspoň občas s vámi.«

»To by snad šlo,« řekl Čivi.

»Mohli bychom se občas podívat sem na hrad?« zeptala se Čikea opatrně, ale s nadějí v hlase.

»Ovšem,« usmál se. »Přátelé tu budou vždycky vítáni!«

Město GUMMUR

Město Gummur leželo odedávna na severním úpatí nevysokého kopce Mimiši, nazývaného podle typického tvaru medvědího hřbetu, nápadného zejména od města Gummur. Město samo nebylo rozsáhlé, ale bylo nazýváno městem, protože bylo obehnáno hradbami, byť nevysokými. Mělo spoustu malých křivolakých uliček a jednu širší ulici, která vedla od východní brány přes jediné větší náměstí až k bráně západní. Na jih ani na sever žádná brána nevedla. Převážně jednopatrové domky byly z větší části z cihel, z menší části dřevěné, jen několik se jich mohlo chlubit kamennými zdmi. Většina střech byla dřevěná, pobitá dlouhými trsy uschlé vodní trávy gugú, takže z vrcholku kopce Mimiši se město svou zelenou barvou příliš nelišilo od okolních polí.

Lesík na vrcholu kopce Mimiši nebyl ani rozsáhlý, ani hustý. Byl ale jediný v širokém okolí, neboť kdysi dávno byly všechny okolní lesy vypáleny, aby na jejich místě mohla být založena pole. Kromě zelených polí, na nichž se výborně dařilo šťavnaté jedlé trávě rígsi, sladkým zemním hlízám gofí a jiným plodinám, proslulo město Gummur především svými ovocnými sady. Ty se táhly do velké dálky dlouhými barevnými řadami nízkých stromů. Ovocné stromy s různobarevným ovocem lemovaly též obě cesty, jimiž přicházeli do města z okolí lidé prodávat a nakupovat jídlo i jiné potřebné věci.

Dva potulní jarmarečníci táhli odpoledním parnem po východní cestě k městu Gummuru plně naložený vozík, překrytý pevnou plachtou. Lidé, které potkávali, jim zřetelně dávali najevo, že nejdou ve vhodnou dobu, neboť trh právě skončil, ale to tyto poutníky nedokázalo odradit. Vlekli vozík dál, ačkoliv byl na jejich síly příliš těžký. Naši jarmarečníci byly totiž dvě ještě ne zcela dospělé děti, které nejspíš přišly o rodiče a rozhodly se proto ve městě prodat vše co jim ještě doma zbylo, aby přežily alespoň tuto zimu.

Strážní u brány jim také říkali, že v této době asi mnoho nepořídí. Ani oni jim nic nevymluvili. Děti dovlekly svůj vozík na náměstí, kde už jiní kupci své krámky strhli, nebo se k tomu právě chystali. Děti si našly místo stranou, snad aby příliš nedráždily měšťany k smíchu a pomalu stáhly plachtu ze svého vozíku.

Náhodní okolojdoucí, kteří se na ně jenom útrpně dívali, v té chvíli vytřeštili oči. Děti měly na svém obyčejném, rozhrkaném voze hotové poklady. Zlaté mísy a misky, džbánky a korbele, jen oči přecházely.

»Tohle chcete prodávat?« ptali se první zvědavci.

Obdrželi ovšem souhlasnou odpověď.

»Takové vzácnosti tu nikdo nekoupí!« říkali jim.

Když se ale dozvěděli ceny, chytali se za hlavy. Děti tu nabízely poklady, jaké město už dlouho nevidělo, za ceny jen o málo větší, než byly ceny toho nejobyčejnějšího zboží.

»Opravdu prodáváte zlato za cenu mědi?« ptali se někteří nedůvěřivě.

»Vždyť to není zlato,« uslyšeli odpověď pohledné dívenky. »Je to jen dobře naleštěný bronz. Všechno je jen bronzové, ale je to hezké, ne? Líbí se vám něco? Kupte si!«

»Bronz? Vždyť se leskne jako zlato!«

»A bude se vám lesknout dlouho, protože je to ušlechtilý bronz bez kazu a poskvrnky. Vydrží i vašim dětem!« vyvolával chlapec sebevědomě.

Zájemců přibývalo. Ti, kdo koupili a nesli si nadšeně své krásné nové zboží domů, přilákali další. Než se setmělo, byl vozík dětí prázdný. Opozdilci se rozcházeli a litovali, že se už na ně nedostalo.

»Odkud máte to zboží?« ptali se dětí.

Ty však už mlčely a jen se usmívaly. Čikea starostlivě opatrovala měšec, plný peněz. Měla jej připnutý ke svému opasku a kdo by jí ho chtěl nepozorovaně vzít, zjistil by, že to nebude tak jednoduché. Měšec vypadal jako obyčejný, plátěný - ale ve skutečnosti byl utkán z jemných kovových, nad očekávání pevných vláken, takže by se nedal nepozorovaně odříznout, jak to pobertové často provádějí.

Pak se děti odebraly na nocleh do hostince na náměstí. Po dobré večeři šly hned spát, tvrdily, že jsou strašně unavené a nevyspalé. Šenkýřka Grija je zavedla do malé podkrovní místnosti a popřála jim hezké sny. Svěřila jim, že má právě takové děti jako jsou ony a vyzvídala, kde mají rodiče.

»My už nemáme rodiče,« odpověděl jí Čivi. »My se staráme o sebe sami - vždyť už jsme dospělí!«

Šenkýřka se nad těmito slovy útrpně usmála, ale neřekla nic. Místo toho se jich zeptala:

»Odkud máte takové krásné věci, jaké prý lidé dnes od vás kupovali?«

»Chtěla byste si také koupit, že?« usmála se Čikea.

»Já jsem viděla jen jeden pohárek, byl překrásný - a ani ne drahý! Koupil si ho náš soused Kábú, byl se tu pochlubit, jaký dobrý obchod udělal - ale

»To nic není, už je to dobré,« utěšovala nejprve jednoho, pak druhého. Oba byli k smrti vystrašení.

»Co to bylo za obludu?« tázal se všech vůdce party, když k nim zvolna, obezřetně došel.

»Nevím - ale raději jsme před tím utekli,« řekla Čikea klidně. »Vy jste zdejší, vy byste ji měli znát! Kdybychom my dva věděli, že v tom domě je něco takového, ani bychom tam nelezli.«

»Óbrovská obluda!« vydechl jeden z omdlelých, který se už sice probudil, ale vypadal nesmírně vyděšeně. »Démon! Utečme odsud, než nás sežere!«

»Vždyť už tu není,« uklidňoval ho Čivi.

»Ale má tákovouhle tlamu, plnou zubů ve třech řadách! Má plnou tlamu zubů!« opakoval vyděšeně mladík. Jak se trochu vzpamatoval, vstal a vrávoravě se dal na útěk. Také druhý chlapec hned následoval jeho příkladu. V celé ulici zůstali jen tři, Čivi s Čikeou a jediný mladík, vůdce party, jak se zdálo ze všech nejodvážnější.

»To není pravda,« řekla Čikea uraženě. »Zuby má, to ano, ale jen jednu řadu. Moc dobře jsem je viděla.«

»Ty se ho už nebojíš?« podíval se na ni vůdce party udiveně.

»Poprvé jsem se ho vylekala, pravda,« řekla Čikea klidně a podle pravdy. »Ale vždyť nikomu neublížil!«

Jenomže všichni, až na Čiviho a Čikeu, byli jaksepatří vyděšeni a prchli, ani se sem neodvážili podívat.

»Nemyslel jsem si, že máte tak pro strach uděláno,« řekl uznale vůdce party. »Před námi jste začali utíkat hned, ani jste se nepokusili o odpor.«

»My se jenom nechceme zbytečně prát,« řekl Čivi.

»Před démonem jste také utíkali!« sondoval vůdce.

»Ty jsi neutíkal?« změřila si ho Čikea přísně. »Běžel jsi vedle nás, nemáš nám co vyčítat!«

»Máš pravdu, ale kdo by čekal, když víme, kolik lidí už ta obluda zahubila,« svěsil hlavu vůdce. »Ale vy dva jste se zastavili první. Líbíte se mi. Nechcete k nám do party? Mně tu říkají Jach a jsem syn kováře za náměstím.«

»To nepůjde, protože my se musíme sami starat o živobytí a nemůžeme se zabývat hloupostmi,« odpověděla mu Čikea.

»To je přece starost rodičů, ne?« pokrčil rameny.

»My žádné nemáme - a jíst také musíme!« odtušila Čikea.

»No, to máte opravdu těžké,« politoval je. »Co vlastně chcete v našem městě dělat?«

domy tu byly velice čisté - a co hlavního, kolem města byly pevné hradby, takže se všichni uvnitř mohli cítit v bezpečí.

Děti projevily zájem o poněkud zchátralý domek, stojící na kraji města, těsně u hradeb. Podle všech známek tady už dlouho nikdo nebydlel a děti se hned ptaly okolních lidí, zda by domek nebyl na prodej.

»Na prodej?« vytřeštil na ně oči jakýsi sedlák, který kolem tlačil vůz plný zemních hlíz. »Ten dostanete i zadarmo! Ale raději utíkejte od tohoto domu co nejdál, každý přece ví, že je prokletý! Vy nevíte, že každý, kdo jej koupil, do tří krát devíti dnů zemřel?«

Čivi i Čikea se zarazili, pak se otočili a pokračovali v prohlídce města. Ale nic podobného už v celém Gummuru neobjevili a skončili opět na náměstí. V hostinci u šenkýřky si zaplatili jídlo a další přenocování. Pak se jí Čikea zeptala, co vězí za tím prokletým domem u hradeb.

»Tam bych nechtěla přečkat ani jedinou noc!« otřásla se šenkýřka Grija a bylo vidět, že má z podivného domu respekt. »Tam všichni rychle umřou. Devět dní tam žijí celkem klidně, během dalších devíti dní všelijak postonávají a za dalších devět dní zemřou. Mě tam nikdo nedostane! Ostatně si myslím, že tohle prokletí působí i na lidi v sousedních domech. Tam také, zejména v poslední době, umírá nějak víc lidí, než ve městě. Tomu domu se vyhněte!«

Čivi se dál neptal a spolu s Čikeou se vydali na další procházku po městě. Ale za celé odpoledne, ač se pořádně utahali, nic vhodného neobjevili.

V jedné úzké uličce navíc narazili na partu výrostků, kteří se do nich pustili kamením. Neměli k tomu důvod, nikdo je přece neprovokoval. Čikea i Čivi se obrátili na ústup, nebylo jim to ale pranic platné. Jejich neochotu nechat se zatáhnout do šarvátky, kterou měli vštěpovanou od svého čarodějného přítele, si mladíci vyložili jako slabost, která je ještě více podnítila k dalšímu pronásledování.

»Ještě to není tak zlé,« napomínala Čikea Čiviho, který při útěku odjistil spínač létacích náramenníků. »Jak jednou použijeme amulet, máme tohle město tabu!«

»Rozbijou ti hlavu!« varoval ji Čivi.

»Ještě mi nic neudělali!« odsekla a běžela dál.

Mladíci se však zřejmě rozdělili, protože když chtěl Čivi spolu s Čikeou zatočit do boční ulice, včas zpozorovali, že část mladíků jim tam už běží vstříc. Museli utíkat rovně dál - a brzy byli skoro na okraji města, u hradeb.

Za celou tu dobu nespatřili nikoho, kdo by se jich chtěl zastat. A najednou se další banda objevila přímo proti nim!

»Máme je!« uslyšeli vítězné hulákání na obou stranách.

»Nedá se nic dělat,« povzdychl si Čivi a opět odjistil létací nárameníky.

»Počkej ještě!« vtáhla ho Čikea do jedněch dveří. A hned je zevnitř zabouchla a zajistila závorou.

»U všech bohů - vždyť jsme v očarovaném domě!« vykřikl tlumeně Čivi.

»Jenže sem za námi nikdo nejde!« ubezpečila se Čikea opatrným pohledem rozbitým oknem ven.

Skupinka výrostků se tam dohadovala o tom, zda by neměli ty dva usmrkance vytáhnout oknem, ale větší část tlupy je okřikla, že do začarovaného domu za nimi nikdo nepůjde.

Čivi s Čikeou ihned vyběhli po schodišti nahoru a schody za sebou zatarasili převrženou skříní. Pak Čikea vyňala ze svého měšce mušli a stiskla šupinku. Okamžitě se objevila tvář jejich přítele a Čikea si mu postěžovala, do jaké že se to dostali situace. Když mu to všechno dopodrobna vylíčila, čaroděj se trochu zamyslel.

»Nevím, kde se vzala ve vašich pronásledovatelích taková nenávist,« řekl po chvilce. »Já bych nejprv něco zkusil a až kdyby to nepomohlo, odešli byste do jiného města. Jen tam na mě zatím počkejte!« A zmizel z mušle.

Bylo teprve odpoledne, ale kolem se nehnula živá duše, jen několik výrostků jakoby nic hlídkovalo na ulici, aby jim děti neunikly. Čivimu se tu už vůbec nelíbilo. Horní patro domku bylo ještě zvetšelejší, než jak to vypadalo zvenčí. Chyběly tu stropy, střecha měla jednu díru vedle druhé a všude byla spousta prachu a hlíny. Rostl tu mech, tráva a malé stromky. Ale najednou Čikea tlumeně vykřikla radostí. Přes hradby se cosi hnědého přehouplo a vzápětí to dírou ve střeše vlétlo do nejhořejší místnosti, přímo vedle dětí. Byl to jejich přítel, čaroděj.

»Jak vidím, je tu klid,« prohlásil s ulehčením. »Když už tu jsem, rád bych toho klidu využil a podíval se, co je tady tak nebezpečného a proč tu lidé umírají, jak říkáte.«

Nechal je nahoře a sám sestoupil po schodech. Předtím ale jakoby nic zdvihl a postavil stranou skříň, kterou děti prve pracně svrhly na schody. Chvíli slyšely pouze jeho šmátrání dole v přízemí, pak zřejmě sestoupil i do podzemí, ale když se k nim vrátil, usmíval se.

»Kupte ten dům, ručím vám za to, že tu už nikdo předčasně umírat nebude,« řekl dětem.

»Proč byl ten dům zakletý? Víš to?« ptal se Čivi.

»Vím - a proto mohu tvrdit, že už zakletý nebude,« řekl čaroděj s úsměvem. »Dům stojí na rozpukané skále a trhlinami do sklepa prosakuje

jedovaté podzemní povětří. Tady opravdu mohli všichni lidé v krátké době podlehnout otravě. Ale vám se tu nic nestane, nebojte se. Ostatně si myslím, že část jedu prosakovala do okolních domů. Když ty jedy zneškodním tady, projeví se to příznivě i u sousedů. Budu si to ovšem muset trochu připravit. Teď zkusíme vyřešit váš současný problém.«

Chvíli se potichu radili. Pak Čivi s Čikeou sestoupili do přízemí, potichu odstranili závoru, kterou prve Čikea dveře zatarasila a pak oba za hrůzostrašného ječení vyběhli z domu na ulici. Ani se nerozhlíželi a zamířili směrem k náměstí.

»Už jsou tu! Chyťte je!« volali mladíci, kteří hlídkovali na ulici. A také ostatní členové party se hned začali stavět utíkajícím do cesty.

»Utíkejte taky!« zakvílela na ně Čikea.

»Letí za námi!« přidal se k ní Čivi.

Ti, co se je chystali pronásledovat zezadu, najednou také začali vřískat hrůzou a dali se na zděšený útěk na opačnou stranu. Část party, která prve chtěla oběma dětem zastoupit cestu, až teď zpozorovala jakousi obrovskou hnědou postavu, která vylétla ze dveří prokletého domu, nejprve se obrátila proti jejich kamarádům a zahnala je na šílený úprk, pak je nechala být a otočila se k nim...

»Démon z prokletého domu! Utíkejte!« zaječel vůdce party. Rázem se Čivimu a Čikei nestavěl do cesty nikdo a najednou prchali svorně jeden vedle druhého, jako kdyby ani nebyli ještě před chvílí nepřáteli.

»Zachraň se kdo můžeš!« volali všichni hrůzou.

Netvor je ale dlouho nepronásledoval. Spokojil se s tím, že na několik opozdilců vycenil své příšerné žraločí zuby, což stačilo k tomu, aby méně psychicky odolní mladíci omdleli hrůzou, k jiným vztáhl příšerné ruce s tolika prsty, jaké nemá žádný jiný tvor - a všichni před ním prchali. On se pak plavným letem vrátil a zmizel v prokletém domě.

»Už nás nehoní!« prohlásil najednou Čivi a zastavil se. Také Čikea se zarazila. Vůdce party se ohlédl, ale zahlédl jen, jak nestvůrná postava mizí ve dveřích hrůzného domu. Když viděl, že Čivi ani Čikea neutíkají dál, zastavil se také. Když se rozhlédl, poznal že zůstal s oběma bývalými protivníky sám, neboť všichni členové z jeho party už stihli zmizet v bočních uličkách.

»Neudělal něco těm dvěma?« ukázala najednou Čikea na dva ležící mladíky. Obrátila se a spolu s Čivim došla k oběma omdlelým. Brzy je probudila z mdloby vůní palčivých kořínků, které vytáhla ze svého váčku s medicínami.

»To, co včera,« pokrčil rameny Čivi. »Umíme dělat kovové předměty - nádobí a podobné. Pak je prodáváme.«

»Děláte, jako byste už byli dospělí.«

»To jsme - a dokonce od minulého týdne je Čikea už jenom moje!« řekl hrdě Čivi.

»Tobě by první pořádný bojovník ženu vzal,« podíval se na Čiviho Jach překvapeně.

»Jenže to už nemůže,« opáčila Čikea. »Vyhlásili jsme své zaslíbení a nikdo o mě neměl tři krát devět dnů zájem.«

»Před svědky?« nechtěl věřit Jach.

»Jeden přece stačí,« usmívala se Čikea.

»Pak máte asi pořádné štěstí. Jenomže vy jste prý chtěli koupit strašidelný dům!« zaútočil na ně otázkou.

»To pořád chceme!« ujistila ho Čikea.

»I po tom, co se teď stalo? Ten démon vám nevadí?«

»Až ho vyženeme, vadit nám už nebude!«

»Vy se ale vychloubáte!« podíval se na ni s despektem.

»Podívej se, ani démoni nejsou všemocní,« řekla Čikea. »A kromě zlých bytostí jsou na světě i bytosti hodné.«

»Vy nějakou znáte?« pochyboval.

»Už jsme se setkali s jedním dobrým čarodějem,« přikývla Čikea. »Není to ani tak dávno. Zachránil nám oběma život, toby snad mohlo sloužit jako důkaz, že není zlý, ne?«

»Na to, aby vám někdo pomohl, nemusí být čarodějem,« řekl Jach nepřesvědčeně.

»Popral se kvůli nám s moberem - a zabil ho,« prozradila Čikea okolnosti jejich setkání s Renonem. »Dal nám kromě toho kouzelný amulet. Je možné, že před tím amuletem uteče i zlý démon.«

Jach se zamyslel.

»Pokud máte ochránce, který se nebojí ani démona a mobera, pak bych se chtěl s vámi přátelit. Ale co když ten amulet selže a démon vás roztrhá?«

»Zatím nás, jak vidíš, nikdo neroztrhal,« usmála se Čikea vlídně. »Kdo ví, možná nám v tom už amulet pomohl.«

»Ani náš amulet není všemocný,« přerušil ji Čivi. »Kdyby se nám to nepodařilo, démon by v domě zůstal - a pak bychom asi museli jít jinam.«

»Já bych vám přál úspěch,« řekl Jach. »Ale tady ve městě jsou lidé, kteří by si ze všeho nejvíc přáli, abyste odsud co nejdřív zmizeli a už se sem nevrátili.«

Čivi i Čikea s tímto dodatkem souhlasili. Starosta si na to pozval dva sousedy jako svědky, prý aby ho lidé později neobvinili ze zákeřného podvodu. Před nimi zaplatili a dům byl od této chvíle jejich.

»Půjdete vyhnat toho démona?« zajímal se Jach, když stáli všichni tři před ponurým, polorozpadlým domem.

»Teď tam nikdo z nás nepůjde,« otřásla se Čikea, když si vzpomněla, co jim Renon říkal o jedovatých plynech. »Zeptáme se našeho přítele - a až co nám řekne on!«

»Máš pravdu - tady jde o zobák, opatrnosti nezbývá,« souhlasil Jach. »Pak byste mě s ním ale mohli seznámit.«

Čikea se zamyslela.

»Dobrá,« souhlasila po chvilce. »Vyrazíme brzy ráno. Dnes už nic podnikat nebudeme - ale ty, chceš-li s námi odjet, si tuto cestu vyjednej s rodiči. Pustí-li tě, přijď ráno do hospody na náměstí.«

Pak se rozešli. Šenkýřka málem omdlela, když se dozvěděla o koupi prokletého domu. Ujistili ji, že tam teď nepůjdou, nejprve se obrátí na dobrého čaroděje s prosbou o pomoc.

»Nic ve zlém - ale kde se jedná o magické síly, tam bych se vyhnula i vlastní matce, kdyby ještě byla naživu,« řekla šenkýřka rozhodně. A už se na ně tak neusmívala, jako dřív.

Poradila jim však ochotně, kde by mohli koupit zvíře pro svůj vozík. Čivi s Čikeou podle její rady odešli k blízkému ještěrkáři a koupili u něho tažnou ještěrku. Dali za ni a za pytel krmení skoro polovinu stržených peněz, ale nelitovali jich. Splnili všechny úkoly, které dostali. Prodali zboží, koupili dům a obhlédli poměry ve městě. Zakoupená ještěrka tu byla jaksi navíc, ale řekli si, že když koupili tak levně dům, nebude jistě zle, když ulehčí i sami sobě.

Večer dostali dobrou večeři a odebrali se spát. Předtím ale pomocí čarovné mušle zavolali svého přítele a všechno mu po pravdě pověděli.

Čaroděj se zamyslel.

»Udělali jste to mnohem lépe, než jsem si představoval,« pochválil je. Nezlobil se ani, že si do vozíku koupili tažné zvíře, naopak. Ale setkání s mladým Jachem se trochu obával.

»Nejhorší je, že mě už viděl jako obludu,« zachmuřil se. »Nu což, já něco vymyslím. Vezměte ho tedy s sebou!«

Pak jim popřál dobrou noc a zmizel z mušle.

Usínali tentokrát lehčeji než předtím. Měli velkou část práce za sebou a pochvala je také blažila. Zítřejší den před nimi nevypadal tak nejistý, jako včerejšek i dnešek.

»Kdo?« podivila se naoko Čikea. Jen naoko, protože takhle už s oběma dětmi mluvil jejich čarodějný přítel - i on jim předpovídal nedůvěru a možná i nepřátelství těch, kteří se budou cítit nenadálou konkurencí poškozeni. Ale předpokládal potíže jen s dospělými - ne s první partou dětí, na kterou Čivi a Čikea narazí.

»Například můj vlastní otec,« přiznal Jach. »A ještě víc kovotepec Fachíd. Prohlásil, že vás odtud bude muset vyštvat za každou cenu, jinak ho svým zbožím znemožníte a jemu zbude jen žebrácká hůl.«

»Fachída bych chápala - ale proč i tvůj otec?« podíval se na Jacha Čivi tázavě.

»Z kamarádství s Fachídem,« vysvětloval Jach. »Tady jsou odjakživa všichni řemeslníci kamarádi a ti co pracují s kovy obzvláště. Já třeba proti vám dvěma nic nemám, ale jako syn kováře bych vás měl nenávidět. Táta si od vás koupil velký podnos - a prohlásil, že by něco takového nedokázal ani on, ani Fachíd. Já jsem si ten podnos prohlížel také - a ani já nechápu, jak jste to mohli ukovat. Ten váš bronz je příšerně tvrdý a pružný, kladivo od něj odskakuje, pilník po něm klouže jako po kameni... Táta ten podnos nakonec položil na kovadlinu a bušil do něj nejtěžším kladivem - a nic! Kladivo jen bezmocně odskakovalo! Prý se musíte kamarádit s démony, nebo jim sloužíte.«

»Proč s démony?« opáčila Čikea. »Vždyť už jsem ti řekla, že existují i hodné bytosti!«

»Jenomže to není spravedlivé, aby nějaká kouzla pomáhala jenom vám a ostatní řemeslníci tím trpěli!«

Čikea v Jachových slovech cítila výtku a sama si musela přiznat, že má dost pravdy. Ale i tento moment přece jejich čarodějný přítel předpovídal, nezbývalo, než se pokusit jeho rady použít i teď. Čivi to cítil také tak, ale když viděl, jak si Čikea dobře vede, nemluvil jí do toho.

»Máš pravdu, Jachu,« řekla potichu Čikea. »Nebylo by to od nás spravedlivé, kdybychom my dva využívali pomoci našeho kouzelného přítele a způsobili tím škodu jiným lidem. Jenže to nechce ani náš přítel, víš? A proto, kdybychom mohli svým zbožím vzbuzovat nenávist, máme se pokusit s takovými lidmi uzavřít smír. Náš přítel si nepřeje zasévat nenávist, chce lidem pomáhat. I z toho je zřejmé, že není zlý, copak to sám necítíš?«

»Jenomže dokud budete pod ochranou toho svého kouzelného přítele dělat tak báječné věci, jako jste prodávali včera, opravdu nebudou mít ti druzí šanci!« vyhrkl Jach.

»A co když i ostatní řemeslníky seznámíme s naším dobrým přítelem - a on je naučí to, co naučil nás? Pak by to snad spravedlivé bylo, nemyslíš?«

Údivem na ni vykulil veliké zelené oči.

»To jako myslíš, že by měl můj táta, či dokonce i soused Fachíd, jít do učení - k čaroději?«

»Proč ne?« usmála se. »I ty bys mohl, nebojíš-li se!«

»Já mám pro strach uděláno!« řekl Jach. »Ale až se lidé ve městě dozvědí, že se přátelíte s čarodějem, ať dobrým či zlým, nesnesou vás tu.«

»A ty?« podívala se na něho tázavě.

»Já mám pro strach uděláno!« opakoval pyšně. »Kromě toho už jsem vám nabídl přátelství. Takové slovo přece nelze vzít zpět. Seznamte mě tedy s tím vaším přítelem!«

Čikea a po ní i Čivi přijali podávanou ruku.

»My víme, že našeho přítele nemáme prozrazovat kdekomu na potkání,« řekla Čikea. »Ale ty ses nám také zalíbil. Neutekl jsi, tak jako ostatní. Doufám ale, že naše tajemství nebudeš vykládat na každém rohu všem, koho potkáš. Seznámíme tě brzy i s naším přítelem, ale nebude to dnes. Teď se budeme muset postarat, jak koupit ten prokletý dům.«

»V tom případě vám mohu pomoci,« nabídl se Jach. »Znám se ve městě se starostou Hagem - nebo aspoň s jeho synem Juvim. Dovolíte-li mi, abych vás v této věci zastupoval, sjednám za vás všechno. Chcete?«

Přijali nabízenou pomoc nadšeně. Pak si opět podali ruce a rozešli se. Čikea a Čivi šli do hospody, kde jejich známá, šenkýřka Grija už věděla o děsivé obludě, která honila po městě děti a byla docela ráda, že své dobré hosty vidí živé. Vysvětlili jí, že pověsti o několika roztrhaných dětech byly značně přehnané, a pak se pustili do oběda.

Pak za nimi přišel jejich nový přítel Jach, aby šli ke starostovi, že je všechno připraveno. Šenkýřka zbledla, když se dozvěděla, že děti kupují prokletý dům, ale rozmluvit jim to už nestihla, protože všichni hned odešli.

Jednání u starosty bylo krátké. Dům neměl majitele - nebo lépe řečeno, všichni dosavadní majitelé zemřeli. Pro město byl ten dům prokletím. Starosta před nimi nic neskrýval a tak se dozvěděli, že na tom místě stál dříve jiný takový prokletý dům, kde lidé umírali. Strhli jej a postavili nový, jenže se ukázalo, že nebyl prokletý dům, ale místo, takže nový dům postihla tatáž kletba. O takovou koupi pak už nikdo nestál, proto starosta rozhodl, že Čivi a Čikea ten zakletý dům dostanou za symbolický jediný měděný peníz, ale s podmínkou, že ho pak nebudou nikdy obviňovat, že jim ho prodal bez varování.

Spatřil na zemi tři malé spací pelíšky, jakoby připravené právě pro ně. V jeskyni byl velký stůl s voňavou večeří, až se skoro zdálo, že tu naše poutníky někdo čekal. Místo tří židlí a tří jídel tu bylo prostřeno pro čtyři - přičemž jedna z porcí na talíři byla dvakrát větší, než ostatní.

»Přítel nás už očekává,« řekl Čivi. A beze všeho se hrnul ke stolu. Čikea ho následovala a Jach se také přišoural.

Pak se za nimi dveře samy uzavřely a současně se odklopily další dveře naproti. A Jach měl co dělat, aby hned nevyskočil a nedal se na útěk. Ve dveřích stála obrovská, nestvůrná postava, oblečená do řasnatých bílých šatů. Byla dvakrát větší než člověk - a její tvář vzbuzovala děs.

»Mír s vámi!« řekla - kupodivu lidským hlasem.

Jach ztuhnul překvapením a hrůzou, ale Čivi i Čikea hned vyskočili a vrhli se k příšeře. Ta jim na hlavy položila své strašlivé paráty - a hladila je po kudrnatých vlasech...

»Buď tu vítán, i ty, Jachu,« řekla příšera ústy, z nichž trčely děsivé bílé zuby. »Můžeme se stát přáteli, chceš?«

Jach nevěděl, co si počít. Ale nakonec se přece vzchopil a pomalu, váhavě přistoupil až k obludě.

»Mír s tebou!« řekl nejistým hlasem.

»Říkala jsem ti, že se kovářský synek jen tak nezalekne?« řekla Čikea obludě. »Má z nás nejvíce pro strach uděláno!«

»Tedy - myslel jsem si všelicos, ale tohle bylo trochu moc i na mě,« přiznal Jach po chvilce, když se nedělo nic strašlivého. »Kdyby nebyly dveře zavřené, utekl bych. Ale vy dva se nebojíte vůbec!«

»My už jsme si zvykli,« usmívala se Čikea. »Ale když jsme spatřili Renona poprvé! Já jsem omdlela hrůzou a Čivi by se za mě popral, i když si myslel, že nemá šanci.«

»Však si také zvykneš,« řekl Čivi.

»Dobrou noc, Čivi!«

»Tobě také, Čikeo!«

Usnuli, jako když je do vody hodí...

Cesta

Vyrazili hned na úsvitu. Rozloučili se s hodnou šenkýřkou Grijou, které slíbili, že jí příště dají vybrat si z nádobí, dříve než s ním půjdou na trh. Koupili si od ní nějaké jídlo na cestu a dobře za ně zaplatili. Před hospodou se přivítali s kovářským synkem Jachem. Už na ně čekal. Nastoupil k nim na vozík, a cesta by jim měla díky ještěrce ubíhat podstatně rychleji než předtím.

Ještěrka vyrazila tak rychle, že se vozík div neporoučel. Jach se brzy přihlásil, že převezme opratě, protože vidí, že Čivi ani Čikea to s ještěrkou neumějí. Dokud jeli městem, nevadilo to, ale na silnicích venku by se asi brzy převrhli, rozbili by vůz a přišli by o všechno. Čivi se sice mračil, ale když viděl, že Čikea souhlasí, předal opratě Jachovi. Hned se ale ukázalo, že Jach to umí a pak už jeli jako páni. Projeli alejí v polích, pak malým lesíkem ovocných stromů a nějakou dobu jeli cestou mezi poli, na nichž rostly stonky výživné trávy rígsi.

»Kam vlastně jedeme?« otázal se po chvilce Jach.

»Do skal Siibraii,« odtušil Čivi.

»Ale víte o tom, že tyto skály jsou zasvěceny Girané, zlé bohyni temnot?«

»Spoléháme na našeho přítele,« pokrčila rameny Čikea.

Jach se s tím spokojil, ostatně mu nic jiného už nezbylo, pokud nechtěl odstoupit od cesty - a to on nechtěl. Skály Siibraii už byly vidět na severním obzoru jako hrozivá tmavá hradba. Vzbuzovaly hrůzu svým vzhledem, sněhovými čepicemi na vrcholcích, které nemizely ani v parném létě, i pověstí hor, z nichž není návratu. Ale Jach důvěřoval svým přátelům a jel s nimi dál. Ještěrka běžela rychle a cesta jim dobře ubíhala, ale přece jen bylo do hor daleko. Bylo jasné, že se jedná o cestu na více dní. Projeli brodem přes říčku a vjeli do lesa. Schylovalo se k večeru a Jach se starostlivě sháněl po vhodném noclehu. Krátce předtím projeli osadou s domy z hliněných cihel a tam se měli podle Jacha zastavit.

Čikea i Čivi ale trvali na tom, že už to není daleko, že to tu dobře znají.

Slunce zapadlo a smrákalo se. Konečně Čivi ukázal Jachovi na nevelkou stezku, která tu odbočovala z hlavní silnice do lesních houštin. Zabočili na ni a zakrátko zastavili před vysokou skálou, v níž se černal otvor jeskyně.

»Nedivil bych se, kdyby byl uvnitř dravý gnot,« vrčel Jach odmítavě. Ale zastavil a přivázal ještěrku k menšímu stromu. Všichni vystoupili.

»Podíváš se do jeskyně, Čivi?« navrhla Čikea.

Když s Jachem osaměla, opřela se o vozík a začala Jachovi povídat, jak se ona a Čivi seznámili se svým čarodějným přítelem. Jach poslouchal, ani nedutal.

»Slíbil nám, že můžeme přijít i s tebou,« skončila Čikea. »Ale jedno jsme ti neřekli. Náš přítel není člověk. Nemá jen čarodějné schopnosti, ale je jiný než my, i když se trochu lidem podobá. My jsme se s ním setkali v situaci, kdy nás měla sežrat vodní příšera, mober, kdy šlo o život. Ale ty by ses ho mohl polekat, ač víme, že máš pro strach uděláno.«

»Jen tak se neleknu,« holedbal se Jach.

»Věřím ti - ale musela jsem tě varovat. Když ho Čivi viděl poprvé, chtěl s ním bojovat. Doufám, že zachováš klid a něco takového tě ani nenapadne, jinak by se ti mohlo stát to samé, co jemu.«

»Vždyť Čivi žije - nebo ne?« vyhrkl Jach.

»Ovšemže žije - říkala jsem ti už, že náš přítel je dobrý čaroděj. Jenomže co mohl dělat? Prát se s ním nechtěl, takže z Čiviho udělal kus kamene. Ale pak ho zase oživil.«

»Já s ním bojovat nebudu, ať je jak chce strašný.«

»Doufám,« řekla Čikea. »On ti nic neudělá - i když vypadá jako nestvůra...«

Z jeskyně vyšel Čivi a prohlásil, že je všechno v pořádku a mohou se ubytovat. Vešli dovnitř a zatlačili sem i prázdný vozík. Pak Čivi odvázal ještěrku a táhl ji za sebou dovnitř. Ještěrka se nevzpouzela, nevětřila nebezpečí. Čivi ji uvázal k velkému kovovému kruhu, zaraženému do skály. Potom spolu s Čikeou zavedli svého hosta dál.

Jeskyně tu trochu zatáčela vpravo. Na jejím konci byl kus skály odklopen stranou a bylo vidět, že to jsou velké dveře. Prošli jimi a ocitli se v široké chodbě. Čivi dveře uzavřel, pak cosi nahlas řekl, čemu Jach nerozuměl. Na stropě chodby vzplály lampy a Jach sebou viditelně trhl.

»Toho se neboj,« konejšila ho klidně Čikea. »Tato jeskyně už je pod vlivem našeho přítele. My dva umíme některá kouzla používat, i když nevíme, čím jsou způsobena. Podle toho jasného světla snad můžeš sám posoudit, že nejsme u zlé bohyně temnot. Ta by tu měla tmu, kterou miluje, nemyslíš?«

Jach se na ni podíval z respektem, ale nic neřekl.

Širokou chodbou došli k dalším dveřím. Tady Čivi stiskl červený výčnělek skály - a dveře se samy otevřely. Za nimi byla velikánská jeskyně, plná světla. Všichni tři vstoupili dovnitř a Jach si to tu začal zvědavě prohlížet.

konci sklepa stály jakési pytle a když se do jednoho Čivi podíval, syknul překvapením. Pytle byly plné sušených guí - ale bylo jich víc, než kolik jich měli dříve. Měli tu zásobu na celé období nepohod!

Zhasli čarodějné světlo, vystoupili po schodech ze sklepa a pokračovali dál, po vyřezávaných dřevěných schodech vzhůru do patra. Tam je čekalo další překvapení. I tady byly všude šupinky, kterými se dalo rozsvěcet a zhasínat jasné, čarovné světlo, navíc tu čaroděj opravil stropy. A když se dostali pod střechu, poznali, že i tu za jejich krátké nepřítomnosti dal čaroděj zcela do pořádku.

»Domek je jako nový!« prohlásil Čivi udiveně.

Podívali se ještě do jednotlivých místností - a v jedné spatřili stejné kožešinové pelíšky, jaké byly pro ně připravené v čarodějově sídle na hoře Ugugur i v jeskynní skrýši zvané Útočiště, kde jim čaroděj zařídil kovodílnu. Bylo tu také ohniště bez ohně a v koutě stála známá bílá skříň z čarodějného paláce.

»Jestlipak tam budou i tamty dobrůtky?« olízla si mlsně Čikea jazykem zobáček.

Byly. Čikea na zkoušku vybalila jednu pochoutku, ale pak ji zase vrátila na místo. Byli po dobré večeři v hospodě, neměli ještě hlad. Čivi se ještě podíval, zdali jsou dobře zavřené všechny dveře a když je zajistil, vrátil se k Čikei.Pak zalezli do kožešinových pelíšků, popřáli si dobrou noc a protože byli po cestě unavení, brzy oba usnuli.

Ráno se probudili brzy a hned se rozhodli prohlédnout si všechno znovu, tentokrát za světla. Čivi přitom zjistil, že dům má naprosto neobvyklou střechu. Místo aby byla pokrytá dlouhými suchými listy vodní trávy gugú, byla pokryta plechem ze zeleného kovu. A v oknech nebyly zasazeny blány z vodních žab, ale průhledné desky, kterými bylo vidět, aniž se musela okna otvírat.

Uvnitř domku bylo čarodějné osvětlení, ale na to přišli už v noci. Teď objevili jen jednu novinku. Vedle kůlny, kde spala ještěrka, byla ještě jedna, do níž se podívali až teď. A tam objevili stejné vybavení, jaké jim čaroděj věnoval do jejich jeskyně Útočiště. Byla tu především čarodějná lampa na změkčování a vytvrzování kovů, ruční lis s formičkami ze zvláštní mastné hmoty, ruční strojek na válcování plechů, nechyběly tu ani pořádné hromady kovových desek různé barvy, nejvíc těch zlatých.

»A můžeme se dát do práce!« zavýskl si Čivi.

»To bude Jach koukat!« povzdychla si nadšeně Čikea. »Ale nejprve si dáme snídani!«

Ve svém

Povoz, tažený statnou ještěrkou a řízený třemi dětmi, byl ve městě velkou atrakcí, tím spíš, že na něm lidé poznávali kovářovic synka Jacha, který se už zřejmě s dětskou dvojicí neznámých kovotepců dobře znal. Přijeli spolu v podvečer do města, projeli bránou a za chvilku už byli před hospodou na náměstí. Čikea šla pro šenkýřku Griju, aby jí podle slibu nechali vybrat si jako první, Jach s Čivim mezitím shrnuli plachtu a zacházející slunce se opět zatřpytilo na hromadě zlatě lesklého kovovém nádobí, kterého byl vozík opět plný. Jenže šenkýřce trochu posmutněly oči, když viděla tu horu překrásného nádobí.

»Zrovna dnes nemám peníze,« řekla smutně, když si vybrala jenom pár pohárů.

»Vezměte si, co potřebujete,« řekla Čikea šenkýřce. »Když nemáte peníze, dáme vám na dluh. Úroky vám počítat nebudeme, nejsme lichváři.«

Šenkýřka Grija tím byla potěšena a vybírala si. Tentokrát toho bylo mnohem víc a vozík se skoro vyprázdnil než všechno odnosili dovnitř a uložili do skříní. To už se kolem seběhly davy dalších zájemců a než by se člověk rozkoukal, byl vozík opět prázdný. Čivi s Čikeou jej zavezli do dvora, opatřili ještěrku krmením a za chvíli už byli ve světnici. Jach ale s nimi nezůstal. Slíbil jim, že přijde, jakmile se přivítá doma s rodiči a odevzdá jim svůj podíl na dnešním výdělku.

Brzy stály před oběma dětmi vrchovaté misky s jídlem, samozřejmě už ty nové, co vypadaly téměř jako zlaté. Jídlo bylo horké, vonělo nádherně, Čivi s Čikeou se ovšem pobízet nenechali.

»Kde jste nakoupili tohle zboží?« ptala se šenkýřka.

»Nenakoupili, udělali jsme je,« odpověděl jí Čivi plnou pusou. »Máme dílnu, kde jsme všechno ukovali. Tentokrát nám pomáhal Jach, proto jsme byli hotovi dříve než obvykle.«

»Jach tam byl s vámi?«

»Vždyť říkám. Učili jsme ho našemu řemeslu. Možná naučíme i jiné, to se ještě uvidí.«

»Víte, že tu kvůli vám bylo velké pobouření?« zeptala se jich šenkýřka spiklenecky. »Kovotepec Fachíd se především strašně pohádal s Jachovým otcem. Prý se s vámi spikl proti ostatním řemeslníkům.«

»To ale neměl pravdu,« řekla Čikea. »S Jachovým otcem nic nemáme. Ale s Jachem jsme se opravdu skamarádili. Honila nás u prokletého domu příšera, ještě že nikomu nic neudělala.«

»O tom se tu také povídalo,« přikývla Grija. »Michia, syn kožešníka, vykládal, že tu obludu viděl pořádně zblízka, do nejdelší smrti na to prý nezapomene! Vycenila na něho tesáky silné nejméně jako ruka a dýchla jedem, až padl k zemi.«

»To přeháněl,« řekla Čikea. »Já jsem ji v tom domě viděla jako první. Ne že by neměla zuby, ty měla a pořádné, ale velké jenom asi jako prst. Dech neměla jedovatý, to bych musela padnout k zemi i já, už v domě.«

»Vy se té obludy nebojíte?« vyjevila se hospodská.

»Když jsme ji viděli poprvé, křičeli jsme oba hrůzou jako ostatní,« usmála se Čikea. »Ale teď se jí už tolik nebojíme. Máme na ni kouzelný amulet od hodného čaroděje, kterého jsme potkali u jezera Nonoje.«

S těmito slovy vytáhla ze svého batohu malou elektrickou ruční svítilnu, jejíž světlo ostře osvětlilo místnost.

»Říkala jsem vám přece, že já si s jakýmikoliv magickými věcmi nechci začínat!« odskočila od ní šenkýřka a zamračila se. »Já s ničím takovým nechci nic mít!«

»Ale my vám nic takového ani nenutíme!« usmívala se stále Čikea, svítilnu zhasla a uložila zpět do batohu. »Máme ten amulet od dobrého přítele a potřebujeme ho jen proti démonu, který obývá náš dům.«

»Ale já vám říkám, že pod mou střechou nesmí nic takového zůstat!« prohlásila šenkýřka rázně. »Když máte u sebe kouzla a čáry, budete muset přespat jinde. Já vás tu nechci!«

Čikei zhořklo sousto v ústech, ale už bylo pozdě. Grija trvala na svém, postavila se zarputile a nebyla s ní rozumná řeč. Proč jsem jí to jen říkala, myslila si Čikea! Ale mohla si v duchu nadávat hlupaček, bylo už pozdě. Grija je nechala dojíst večeři, ale pak si museli sbalit své věci, zapřáhnout ještěrku a provázeni nevlídným pohledem šenkýřky vyjeli ze dvora. Ještě že jí Čivi nic nevyčítal.

»Odpusť mi, měla jsem držet zobák,« omlouvala se Čikea, když vozík vyjel ze vrat.

»Ta by se nedala přemluvit,« řekl Čivi klidně. »Ona se asi opravdu bojí všeho kouzelného! Jednou by se to stejně dozvěděla, dříve nebo později!«

»Kam ale teď na noc půjdeme?« ptala se Čikea úzkostlivě. Byl už večer, slunce mezitím zapadlo a všechny dveře pro ně byly zavřené. Kromě toho se

na stmívající se obloze objevily tmavé mraky, z nichž mohla přijít pěkná bouřka.

»Půjdeme do našeho domu,« pokrčil rameny Čivi. »Odtud nás zaručeně nikdo vyhazovat nebude. Přítel Renon tvrdil, že nám tam jedovaté povětří už nehrozí - tak přespíme ve svém!«

»Ale tam je to přece hrozné! Co když bude pršet?«

»Někde snad bude kus střechy v pořádku,« řekl Čivi.

Hrkající vozík pomalu dojel k prokletému domu. Čivi vešel do hlavních vrat, které nebyly ani zajištěné, otevřel veřeje dokořán a Čikea zakočírovala s vozíkem do dvora. Bylo znát, že je Jach během cesty naučil, jak s povozem i se zvířetem zacházet. Než Čivi vrata zavřel a zajistil závorou, vypřáhla ještěrku. Ta se klidně dala uvázat ve stáji, zvláště když jí tam Čivi donesl krmení. Jach je učil, že po každé cestě musí vždy nejprve opatřit zvíře a pak teprve se starat o sebe.

»Podívej - tady ve stáji je střecha určitě v lepším stavu než uvnitř v domě,« ukazovala Čikea. »Co kdybychom přespali dnes v noci tady?«

»To není tak špatný nápad,« souhlasil Čivi. »Já se teď půjdu podívat, co tady přítel čaroděj udělal, aby nám nehrozilo to jedovaté povětří. Podej mi lucernu, prosím tě. Ne, kahánek ne, elektrickou! Tady to nikdo neuvidí, sem se i tak každý bojí!«

Čikea vytáhla z vaku elektrickou svítilnu, jejíž jasné světlo osvětlilo dvůr. Ale nenechala Čiviho, aby po domě chodil sám. Druhou svítilnu si vzala sama a prohlásila, že buď půjdou spolu, nebo spolu zůstanou ve stáji. Čivi se jen usmál a svolil, ať jde tedy s ním.

Ze dvorku vešli zadními dveřmi do domu. V přízemí tu byla velká místnost, z níž vedly ozdobné dřevěné schody nahoru do patra a naopak kryté kamenné schody do sklepa. Teprve nahoře byl dům rozdělen na jednotlivé místnosti, tak jak to potřebovali jeho dřívější obyvatelé.

»Půjdu se podívat do sklepa,« prohlásil Čivi, když nejprve pečlivě uzavřel závorou vnější dveře. Čikea na to neřekla nic, ale hodlala ho následovat.

Na schodech si jako první všimla stříbrné šupinky na stěně, která tam minule nebyla. Honem na ni upozornila Čiviho. Podobnými šupinkami se přece otevíraly dveře v sídle čaroděje Renona na hoře Ugugur! Tato byla umístěna níž, nemuseli by na ni vyskakovat. Když ji Čikea stiskla, neotevřely se žádné dveře, zato se na schodech rozsvítilo nesmírně jasné světlo. To bylo určitě dílo čaroděje!

Také ve sklepě bylo jasné čarovné osvětlení. Ale jinak tu nic nebylo. Místnost byla uklizená, suchá a čistá, stěny nabílené. V menší komůrce na

»Myslíte otce mladého Jacha? No, nevím, co si mám o něm myslet,« pokrčila rameny Čikea. »Ale vím, že jeho syn je asi chytřejší než on sám. Protože Jach k nám vstoupil do učení sám od sebe - a brzy bude umět to co my.«

»A co mistr Vadigi?«

»Což nemá syna? Pro něho platí naše nabídka také.«

»No dobrá - dejme tomu, že všechny mladé tovaryše vyučíte svému řemeslu,« připustil starosta. »Jenže co potom? Až tu bude mít každý všeho dost - co bude dál?«

»Co bude dál? Naše zboží budou kupci vozit do jiných měst a okolních vesnic, jistě nám bude dobře. Ostatně - vy jste přece také obchodník, slyšela jsem dobře? Kupte si od nás levné zboží a prodávejte je dráž. Tak se to přece dělá.«

»Mno, o tom by se dalo uvažovat,« trochu se rozjasnil starosta. »Prodáváte ale své zboží moc lacino. Nikdo tu ode mě nekoupí ani šálek, když totéž dostane levněji od vás.«

»Ovšem. V Gummuru bude nádobí i jiné kovové zboží laciné, když je tu budeme dělat. Tady na nádobí moc nevyděláte. Když ale od nás koupíte plný vůz kovového zboží a dovezete je do sídelního města Djangvilu, myslíte si, že na něm nevyděláte? Pak tam naopak nakoupíte zboží, které zase chybí v Gummuru, dovezete je sem a vyděláte i na něm. My přece nemůžeme dělat všechno! Něčeho tu určitě bude přebytek, něčeho nedostatek, ale od toho jsou snad na světě obchodníci. Chytrý obchodník může dobře vydělat už tím, že ví, kde lacino koupí a zejména - kde dobře prodá, ne? Samozřejmě bude záležet na tom, jak budete rozumně prodávat. Když si stanovíte v Djangvilu cenu dvojnásobnou, vyděláte na tom a všichni vám ruce utrhají. Kdybyste prodával za příliš přemrštěné ceny, mohlo by se ale stát, že neprodáte vůbec nic - nemůžete přece za bronz chtít tolik, co za zlato. Ale co vám tady povídám, vy jste přece obchodník a obchodu jistě rozumíte lépe než my.«

»Ovšem, já dovedu odhadnout cenu,« rozjasnil se starosta. »I trojnásobek lidé rádi zaplatí! A pořád se jim bude zdát tak krásné zboží levné!«

»No tak vidíte!« rozhodila ruce Čikea. »Potřebujeme jen někoho s trochou podnikavosti. Řemeslo je samo o sobě hezké, ale teprve když se přidají kupci, může se dařit dobře všem. Kdybyste měl zájem, mohli bychom hned uzavřít obchod.«

»Mno - také byste mi mohli jeden vůz nádobí věnovat, když teď dobře rozsoudím tu žalobu...«

Čikea se na starostu podívala pozorněji.

Vrátili se nahoru do patra a Čikea zručně uvařila kaši. Navařila jí hodně, aby zbyla i na oběd. Počítala i s tím, že teď bude muset Čivimu pomáhat a věděla, že oba oběd odbudou, když mají tolik zajímavé práce.

Když za nimi přišel Jach, měli už pěknou hromádku nádobí. Nejprve vždycky vyválcovali změklou hmotu na plech a dříve než ztuhl, vložili jej do formy. Roztočili těžké kolo lisu, masívní šroub srazil oba díly formy k sobě a když ji potom otevřeli, vypadl talíř, lžíce, trojzub, nůž či podnos. Čikea hotové nádobí dávala ještě trochu změknout, aby mohla lehce dřívkem uhladit ostré hrany.

Pak přepnuli čarodějnou lampu naopak, aby její světlo kov vytvrdilo - a bylo hotovo. Duté nádoby, jako korbele, džbány a poháry, zase dělali tak, že dali kov změknout, až tekl jak med, do dvojdílných forem vložili nafukovací vložku, nalili kov a když ztvrdl, vložku vypustili a vyjmuli. Práce jim šla od ruky, Čivi si při ní začal dokonce zpívat.

Jach ale přišel s ustaranou tváří.

»Vy nevíte, co jste v našem městě způsobili,« řekl, sotva ho mohli přivítat. »Náš sousedkovotepec Fachíd, obžaloval tátu, že se proti všem ostatním poctivým řemeslníkům spojil s démonem, ale dokud jsme byli pryč, ještě to šlo. Když jsme se vrátili a přivezli další zboží, byl to olej do ohně. Připojila se i šenkýřka Grija z hospody na náměstí. Ta všem dosvědčila, že jste určitě ve spojení s démony a táta mi teď zakázal dál se s vámi scházet.«

»Co uděláš?« zeptala se ho Čikea opatrně.

»Co bych dělal?« odpověděl nešťastně. »Jestli teď zůstanu s vámi, už se nebudu moci vrátit domů, protože mě táta jistě vyžene. Ale kdybych zůstal doma, porušil bych slovo, které jsem dal vám - a kromě toho bych přece jen rád dělal to co vy, moc se mi váš způsob líbí.«

»Budeme to muset vyřešit jinak,« zamyslela se Čikea. »Ale tentokrát to budete muset nechat na mně.«

»Mně se to nezdá,« řekl Čivi. »Kdyby se ti něco stalo...«

»Já věřím létacím amuletům,« řekla Čikea. »Zapnula bych je ale, až kdyby opravdu nic jiného nezbývalo.«

»Obávám se, že proti některým lidem nic nezmůžeš,« zavrtěl trojúhelníkovitou hlavou Jach.

»A vy tady můžete pokračovat,« řekla Čikea klidně. »Jedno je jisté - ať si říká kdo chce, co chce, zatím nám sem nikdo nepřišel vrátit ani lžičku. To znamená, že naše zboží lidé nepovažují za tak čarodějné, aby bylo nebezpečné.«

Odešla pak do města a nechala je pracovat.

Čivi s Jachem lisovali chvíli talíře, ale po půlhodině je práce přestala bavit. Oba se neustále ohlíželi po dveřích, kdejaký zvuk zvenčí je přiměl vzhlédnout od díla. Konečně vrzly hlavní dveře domku. Oba vyskočili a rázem byli na dvorku, u dveří do hlavní místnosti. Čivi se zarazil, couvnul a strhl zpátky i Jacha. Čikea totiž nepřišla sama. Přivedla s sebou starostu Haga, který jim prve domek prodal a teď se uvnitř udiveně rozhlížel. Čivi s Jachem se rychle dohodli, že nevstoupí hned, ale až později. Oba zajímalo, jak bude Čikea se starostou jednat.

»Měl jsem dojem, že to tu bylo zchátralejší,« vyhrkl po chvilce starosta, když si prohlédl místnost.

»Taky že bylo,« usmála se Čikea. »Teď to tu vypadá lépe, že? Hlavní ale je, že se odsud odstěhovala ta obluda a už se sem nikdy nevrátí!«

»No - já nevím, nevím...« potřásl hlavou starosta. »Nemám s obludami žádné zkušenosti - raději bych se jim vyhnul.«

»Jenže taková obluda by nejspíš nezůstala pořád na jednom místě, zvláště kdyby se mu všichni začali vyhýbat. Jistě by se brzy začala poohlížet dál,« připomínala Čikea. »Moc dobře jsem slyšela, že i v okolních domech už bylo několik velice podezřelých úmrtí.«

»Ty myslíš, že - ta obluda?« lekl se starosta.

»Nevím,« pokrčila rameny Čikea. »To už se asi nedovíme.«

»Jenom aby se nevrátila!« nadhodil starosta. »A čím jste ji vlastně zahnali?«

»Měli jsme na to amulet od dobrého čaroděje,« povzdechla si Čikea. »Ale už ho nemáme. Splnil svůj úkol a zmizel.«

»A kdyby se ta obluda vrátila?« dorážel starosta.

»Necháme tu všechno ležet a vydáme se na cestu zpátky za tím dobrým čarodějem,« řekla Čikea. »Pomohl nám jednou, proč by nepomohl podruhé? Slíbil nám to.«

»No - dejme tomu,« pokýval hlavou starosta. »To už bude vaše starost. Ale teď bychom měli vyřešit tu žalobu. Přiznám se, je to velmi závažné obvinění.«

»Závažné ano,« souhlasila Čikea. »Jenomže ne tak docela pravdivé. Rozhodně jsme se nikdy nespolčovali s démony. Jen jsme se jednou potkali s dobrým čarodějem, který nám hned na začátku zachránil život. To přece není žádná vina!«

»A co jste pro něho museli udělat?« vybafl starosta.

»Vůbec nic,« podtrhla Čikea. »Pořád jsme mu dlužni, a jak to tak vypadá, ani nemáme možnost oplatit mu, co pro nás udělal. On má všechno co potřebuje a nikdy od nás nechtěl víc, než abychom mu párkrát zazpívali.«

»On vám zachránil život - jenom za písničku?« vytřeštil oči starosta.

»Život nám zachránil, protože je dobrý,« řekla Čikea. »My jsme mu zpívali jen tak, z vděčnosti. Naše zpívání se mu asi líbilo, vždycky nás ale o to slušně požádal. Nikdy nechtěl nic hrubě, nic si nevynucoval.«

»To bude těžké posuzování...« povzdechl si starosta.

»Poslyšte, starosto, a nezdá se vám, že si na nás všichni stěžují z úplně jiných důvodů?« zeptala se Čikea přímo. »Kovotepec Fachíd má asi obavy, že jeho zboží bude vedle našeho působit příliš neuměle, že? A ostatní řemeslníci - to bude to samé, není tomu tak?«

»Mno, něco na tom může být,« připustil.

»A přitom by stačilo tak málo,« řekla Čikea. »Kdyby nám mistr Fachíd svěřil svého syna Gjona do učení, naučili bychom ho všemu co umíme sami.«

»Ale proč?« podíval se starosta nechápavě. »Cožpak mistr Fachíd nemůže svého syna vyučit sám?«

»Proč - proč...« opáčila Čikea. »Protože my to umíme líp! I když bude mistr Fachíd učit svého syna kolik let, naučí ho přesně tomu, co umí sám. Když se ale bude Gjon učit u nás, naučíme ho za půl roku dělat stejně hezké věci, jako umíme my. Pak se může vrátit domů a bude i on mistrem. Proč by měl pak na nás ještě vymýšlet žaloby o démonech?«

»A vy byste ho dokázali... vyučit za pouhého půl roku?«

»Když bude šikovný, možná i dřív«, připustila Čikea.

»To přece není možné!« zavrtěl hlavou starosta. »Co byste mu pak napsali do mistrovského osvědčení? Že se svědomitě učil půl roku? Tomu se přece každý soudný řemeslník vysměje! To nemyslíte vážně!«

»Osvědčení mu dá přece napsat jeho otec - u něho se učil déle,« řekla Čikea. »Od nás žádné nedostane, ale jeho práce za něj bude mluvit lépe, než devět osvědčení.«

To vypadalo docela rozumně. Vlk by se nažral...

»A co šenkýřka Grija z náměstí?« obrátil starosta.

»Ta na nás nemůže žalovat vůbec - vždyť jsme jí vybavili celou hospodu naším nádobím! Dokonce nám za ně ještě ani nezaplatila! Myslíte si, že by si nechala v domě jediný malý koflík, kdyby si opravdu myslela, že naše nádobí pochází od démonů?« rozhořčila se Čikea. »Jděte se podívat na nádobí do její hospody a uvidíte sám! Přitom jsme jí za noclehy i za jídlo poctivě zaplatili!«

»A co kovář?«

»Ona to vlastně válka je, ale horší, než když k nám vtrhli gigijci na svých velkých ještěrech. Proti těm se něco dalo dělat...«

»A kdo tedy?« vyhrkla Čikea.

»Na polední straně se prý objevily nějaké hrozné obludy, říká se, že národ gigijců už úplně vyvraždily a po něm se obrátily směrem k nám. Vzpomněl jsem si, že váš přítel je čaroděj, snad by se s těmi obludami mohl vypořádat on. Jenom jestli si pamatujete, kde bydlí!«

»Jaké jsou to obludy?« zeptal se zamračeně Čivi. »Vy jste je viděl? Nebo si je někdo jenom vymyslel?«

»Já jsem je sice neviděl,« pokrčil rameny starosta. »Ale slyšel jsem o nich vyprávět ty, kteří je viděli na vlastní oči - pokud to přežili. Nebylo jich mnoho, komu se podařilo uniknout z hořícího pohraničního města Kvimpronu. To už je prý úplně zničené. Obludy ho prý dobyly - a vyvraždily.«

»Jak vypadají?« vyhrkl Čivi.

»Především - nejsou to lidi, ale hrozné obludy,« začal starosta. »Jsou mnohem větší než lidi, statný voják jim prý sahá jen po pás. Mají prý lesklou, zelenou kůži, jako vodní veležáby - a nějak moc nohou a rukou. Víc toho nevím. Není mnoho těch, kteří pohlédli těm obludám do tváře a mohou své dojmy sdělovat dál! Slyšel jsem, že přežili jen ti, kdo se dali na útěk včas a neviděli je moc zblízka.«

»A co dělají?« přerušila starostu Čikea.

»Čáry a kouzla,« hekl starosta. »Těla prý mají zakována do pancířů, ale nebojují šípy, kopími ani meči. Mají prý na to jakési kouzelné předměty, ze kterých podle jejich přání létá buď oheň, nebo blesky. Vyjel prý proti nim oddíl našich jezdců. Zahromovalo to - a všichni leželi mrtví. I se všemi svými jízdními ještěrkami.«

»To je strašné!« strachovala se Čikea.

»To ale ještě není všechno!« pokračoval starosta. »Těm obludám prý pomáhají létající draci! No jak říkám, není dost hrůz, tohle je ještě horší!«

»Jací draci?« optal se ihned Čivi.

»To nevím,« pokrčil starosta rameny. »Lidi je viděli jen z dálky. Kdo jim byl blíž, takové setkání ani nepřežil. Mají snad nějaká velká křídla a chrlí oheň - to je všechno, co se o nich ví.«

»To je hrozné!« otřásla se Čikea.

»A proto bych vás dva teď chtěl snažně prosit - nechte tu všeho a spěchejte za tím svým kouzelným přítelem!« skončil starosta. »Jinak obludy dorazí až sem - a nenechají tu kámen na kameni! Naše mrtvoly budou po

»Jenomže to bych opravdu nerada,« řekla po chvilce. »Ne že bychom vám nemohli věnovat jednu várku nádobí, nám by to nic neudělalo, ale uvažte sám. Jistě by se pak našli lidé, kteří by vám záviděli. Nebude lépe, když i vám budeme naše zboží prodávat tak jako komukoliv druhému? Vy máte soudit především spravedlivě, aby pak nikdo nemohl říci - oni si ho koupili za pár talířů! Když ale s námi uzavřete obchod, bude to stejný obchod, jaký může uzavřít kdokoliv. Nebude mít nic společného se žalobou. To přece bude spravedlivé, ne? Proti tomu nikdo nemůže nic namítat. Závidět pak mohou jen ti, kdo se nepřidají. I tak budete mít výhodu, když budete první.«

Teď se zase starosta chvíli zkoumavě díval na Čikeu.

»Mno, rozhodně nejsi hloupá, děvče,« řekl po chvíli. »Máš to, jak vidím, promyšlené dobře. Nezbývá mi, než abych i teď s tebou souhlasil. Doufám jen, že v tom není nějaký podvod, protože to vypadá příliš krásně na to, aby to mohla být pravda do posledního puntíku.«

»A proč by to mělo být jinak?« podívala se Čikea nevinně. »Proč bychom vás měli podvádět? Když dodržíme všechno, tak jak to říkám, budeme se mít dobře všichni. Vy na nás určitě vyděláte, ale my také nebudeme mít nouzi. Ostatní řemeslníci se budou mít také dobře, protože my nebudeme dělat tajnosti a kdo bude chtít, toho naučíme. Nevím, proč bychom si z vás nebo z kohokoliv jiného měli dělat nepřátele?«

»Ále - to už známe. Nejprv se slibuje a pak frnk...«

»My nechceme nikam frnknout,« udělala Čikea uraženou. »Proč bychom asi kupovali tenhle dům? My tu chceme žít jako slušní lidé, pane starosto, chceme se tady v Gummuru usadit, což nevidíte, že se snažíme po dobrém se dohodnout se všemi, i s našimi dnešními nepřáteli? Město z nás nejspíš bude mít užitek, lidé by měli být rádi, že se chceme usadit právě zde - a ne v sousedním městě! Co by z toho měli, kdyby nás odtud vyštvali? Šli bychom jinam, samozřejmě, ale pomyslete, jak by vám bylo, kdyby některé sousední město začalo bohatnout a vy byste věděl, že jste s námi vyhnal i své štěstí?«

»Mno, na tom něco je...« připustil starosta. »I když jste tu dostali dům skoro zadarmo... Prodali by vám někde takový krásný dům za pouhý jeden měděný peníz?«

»Jenže jste nám prodal dům s obludou!« připomněla Čikea. »Komu jinému byste jej prodal? Nikomu! Bez obludy má takový dům jistě cenu značnou - ale tu obludu jsme odsud dostali my. Připouštím, že s cizí pomocí, navíc trochu kouzelnou, ale to už je naše věc. Rozhodně není pravda, že bychom se spřáhli s démony, to odmítám. Víc vám k tomu dnes neřeknu.«

»Dobrá - uznávám, že i teď máš pravdu,« ustoupil starosta celkem ochotně.

Ať byl starostou, ať měl obavy před kouzly, byl především obchodníkem a slyšel už v duchu cinkání peněz, které se do Gummuru zakrátko pohrnou - a to především v jeho formanských vozech. Vidina dobrých obchodů byla příliš lákavá. Jen řádně praštěný zabedněnec by jednal jinak, to už starostovi došlo. A co ostatní? Jestli to vyjde tak, jak tahle chytrá dívčina říká, budou nakonec rádi všichni. Gummur bude bohaté město a všichni budou vděční svému starostovi.

»Ať se vám tu žije dobře!« rozloučil se s Čikeou.

Teprve když Čikea za návštěvou zavřela hlavní dveře na závoru, vběhli dovnitř Čivi a Jach.

»Čikeo, jsi pašák!« prohlásil Jach.

»Líp jsi to udělat nemohla!« souhlasili Čivi. »Odvrátit žalobu a hned přitom domluvit obchod, to bylo vynikající! Až na to, že teď budeme muset zasvětit ještě další.«

»Ale to přece nebude tak těžké!« usmíval se Jach. »Vždyť nám přece váš přítel slíbil, že nám dá rezonančních taviček, kolik jich budeme potřebovat!«

»No vidíte - a kolik jich budeme potřebovat? Jestli jsem to spočítala dobře, nebude jich víc, než kolik máme společně prstů na rukou.« prohlásila Čikea.

»Teď už to nevidím tak černě jako dřív,« liboval si Jach. »Staří mistři budou možná reptat, ale každý má přece syna a pochopí, že to bude lepší pro všechny!«

Špatné zprávy

Těžký formanský vůz, tažený čtyřmi obzvláště silnými ještěrkami, vjel východní branou do města a ihned zatočil podél hradeb. Brzy zastavil před nevelkým domkem, na jehož štítu se zlatě leskl veliký bronzový talíř.

»Dobrý večer, pane Hagu!« vyběhla před práh Čikea. »Copak je nového v Djangvilu?«

Starosta Hag seskočil s kozlíku. Opratě předal svému synu Juvimu, který byl v hlavním městě s ním, a sám rychle vešel do domu. Venku se pak opět ozvalo hrčení a vůz odjel směrem ke starostově domu.

»Čemu vděčíme za tak spěšnou návštěvu?« zeptala se rychle a s nelíčeným údivem Čikea. Vskutku, chování starosty bylo přinejmenším podivné. Cestoval teď do sídelního města celkem pravidelně, často sjednával další obchody nejen s Čikeou, ale teď už i s ostatními mladými mistry, ale aby přišel za nimi po tak dlouhé cestě dřív, než si sám pořádně odpočinul doma u rodiny - to tu ještě nebylo.

»Špatné zvěsti přináším,« řekl, sotva dosedl do křesla pro hosty. »Prosím tě, Čikeo, pořád si ještě pamatuješ, kde žije ten váš dobrý čaroděj?«

»Ale ovšem,« přitakala opatrně.

»Bude asi potřeba, abyste ho co nejdřív požádali o pomoc, jinak je s námi konec,« hlesl starosta.

»Co se děje?« zvážněla Čikea. Zavolala na dvůr, aby Čivi ihned přiběhl. Čivi tu byl ovšem v okamžení.

»Co se děje?« otázal se i on rychle.

»Děje se něco hrozného,« řekl starosta. »Djangvil je plný cizích lidí, sjíždějí se sem vojáci, je tu i spousta různých lidí z poledne strany země. Povídám, je to tam hrozné. Málem jsem neprojel do města a zpátky jakbysmet. Taková je tam tlačenice, že jsou všechny hostince plné a lidé spí rovnou na ulicích. Jak říkám, Djangvil je už plný uprchlíků alespoň z dvaceti dalších měst!«

»Snad se nechystá válka?« polekala se Čikea.

»Válka? Kdyby to byla jenom válka,« mávl rukou starosta. »Ono to vypadá mnohem hůř!«

»Což může být něco horšího než válka?« zamračil se Čivi.

nocích okusovat jen divocí šergemi! Proti kouzlům pomůže zas jenom kouzlo. Říkali jste, že je váš kouzelný přítel dobrý, tak ať nám pomůže!«

Čikea se trochu zamyslela.

»Tak co tu ještě stojíte?« vybuchl nešťastně starosta. »Nemáte jízdní ještěrky, že? Hned teď je půjdu koupit!«

»To nebude třeba, pane starosto,« řekla Čikea vážně.

»Vy ještěrky máte? Proč už neujíždíte?«

»My nikam nepojedeme,« prohlásila Čikea. »Náš přítel sám přiletí, až ho zavoláme!«

»Čikeo - tohle jsi snad ani nemusela prozrazovat!« vyhrkl udiveně Čivi.

»Nezlob se, Čivi, tohle je vážnější než naše tajemství,« prohlásila Čikea. »A já jsem si jistá, že pan Hag nikomu nic neprozradí. Anebo prozradí, ale už to bude jedno. Zdá se mi, že tady jde víc než do tuhého. Pane Hagu - neřekla jsem vám před rokem o našem kouzelném příteli všechno, teď vám musím vyjevit zbytek. Máme tu totiž ještě jeden amulet a tím ho můžeme přivolat.«

»No - to je snad ještě lepší!« rozevřel údivem své velké žluté oči starosta. »Tak ho zavolejte!«

»Čikeo!« zaškaredil se Čivi.

»Ty si pořád nedovedeš představit, oč jde?« podívala se na něho Čikea udiveně. »Něco ti připomenu. Jak rychle asi jel pan Hag z Djangvilu až sem?«

»Nezastavili jsme se ani na okamžik,« ujišťoval starosta oba dva.

»Jenomže - létající draci jsou jistě mnohem rychlejší, ne? Nejsou už možná u bran Djangvilu? Nehrozí tam smrt mnoha jiným lidem dříve, než nám tady? A víš, co nám říkal Renon! Kdyby šlo o život, máme zavolat, i kdyby nešlo o nás dva.«

Čivi trochu sklopil hlavu. Čikea sáhla do váčku a vyňala mušli. Pak stiskla šupinku.

Skleněná ploška se ale nerozsvítila, ale naopak ztmavla a z mušle se ozval hlas:

»Čikeo, ihned vypni mušli! Letím k vám! Vypni mušli, je to vážné!«

Čikea na okamžik zaváhala, pak poslechla a opět stiskla šupinku. Mušle zmrtvěla.

»Co to bylo?« vyděsil se starosta.

»Nevím o nic víc než vy,« pokrčila rameny Čikea. »Slyšeli jste to samé co já. Náš přítel letí přímo k nám.«

»Letí?« vykulil oči starosta. »On má křídla? Není to snad nakonec - nějaký drak?«

»Do zámku?«, vyhrkla Čikea.

»Ne, do Útočiště,« zavrtěl hlavou čaroděj. »Zámek už není na svém místě. Ty bytosti mi jej rozbily, byl příliš nápadný.«

»A kde budeš ty?« starala se Čikea. »S námi?«

»To nebude možné. Já nesmím někam zalézt a čekat, až jak to dopadne. Budu muset ty bytosti znepokojovat, budu je zaměstnávat, aby neměly klidu na pátrání. Jenom tak jim mohu zabránit, aby vás nevyčenichaly a nezahubily.«

»A my - my se máme jenom skrývat?« zaškaredil se Čivi.

»Ano,« přikývl čaroděj. »Podaří-li se vám dostat se do úkrytu, uzavřete dveře tak, aby je nikdo zvenčí neotevřel. Obávám se, že jenom tak můžete přežít. Jinak vás pobijí.«

»A co ty?«

»Mě nikdo z vás pomoci nemůže,« povzdychl si čaroděj. »Teď byste měli oběhnout všechny lidi ve městě, nečekejte na ráno. Vyrazte co nejdřív - a cestou vezměte s sebou všechny, koho potkáte. Koho tu necháte - nejspíš zahyne!«

»Můžeme si s sebou vzít tavičky?« zajímala se Čikea.

»Ty si vezměte - kdo ví, kdy se vám poštěstí, abyste dostali jiné!«

»Říkal jsi, že je umíš udělat!« podotkl Čivi.

»Ano - ale jen pokud budu naživu,« souhlasil čaroděj. »Ti vetřelci změnili všechny moje plány. Nenechám vás na holičkách, ale nemohu vám slíbit nic - možná mě také zabijí.«

Pak se s nešťastnou trojicí rozloučil, vyběhl po schodech nahoru - a pak jeho kroky utichly.

»To je ale nadělení!« zabědoval starosta.

»Nadělení bude, jestli nás tady zastihnou létající draci a vychrlí nám svůj oheň na hlavy!« připomněla Čikea. »Čivi, přistroj naši ještěrku a nalož do vozu všechny zásoby - ale hlavně tavičku! Já půjdu se starostou oběhnout město!«

»To je hrůza!« bědoval stále starosta. »Vždyť váš přítel je právě taková obluda, jako ty, co na nás vtrhly!«

»Já jsem je neviděla - ale jsem si jistá, že to není tak, jak říkáte,« namítla Čikea. »Náš přítel přece aspoň vypadá jako člověk. Neříkal jste, že tamty obludy mají nějak více nohou a rukou? Kromě toho - jsou určitě zlé, kdežto Renon je na nás Ťany hodný.«

»Ale aby nám jedna příšera pomáhala proti jiným? To nezní dobře - a také to dobře nedopadne!«

»Nemá křídla,« zavrtěla hlavou Čikea. »Létá silou kouzel, má takové létací amulety. Za chvíli tu bude. Ale - neřekla jsem vám ještě jednu důležitou věc. Náš přítel je čaroděj, je na nás opravdu hodný - ale není to člověk.«

»Když to není člověk ani drak - co je to?«

»Uvidíte sám,« řekla Čikea. »Protože právě přiletěl!«

Z horního patra se ozvaly chvatné kroky. Zadupaly po schodech - a v té chvíli starosta v křesle ztuhl hrůzou. Přímo proti sobě spatřil nestvůrně velkou postavu, jakou by si ani v nejhorším snu nedokázal představit. A hlavně její obličej, bez zobáku a srsti!

»Nezlob se, že jsem tě přerušil,« obrátila se obrovitá postava nejprve na Čikeu. »Kdybys hovořila jen chvilku déle, přivolala bys veliké neštěstí.«

»Máme tu návštěvu,« upozornila Čikea obra na starostu, tetelícího se v křesle strachem.

»Mír s tebou,« řekl podivný přítel. »Dobrá - asi jste měli důvod ho zasvětit.«

»To je zdejší starosta Hag - a přinesl nám zprávy o tom, že se na polední straně objevily nějaké obludy...«

»Vím už o nich,« mávl netrpělivě rukou čaroděj.

»Pan starosta chce, abychom tě požádali o pomoc proti těm obludám...« pokračovala Čikea.

»Nedivím se mu,« přikývl čaroděj.

»Pomůžeš nám potřít ty nestvůry?« zeptal se Čivi. »Proti jejich kouzlům přece můžeš postavit svoje, ne?«

Čaroděj chvíli mlčel a přecházel sem a tam. Pak se obrátil přímo proti nim. Starosta se opět zachvěl, když viděl zblízka jeho tvář. Čaroděj měl ústa pevně stisknutá, takže jeho zuby nebyly vidět, přesto se starosta vtiskl do křesla co nejvíce.

»Nemohu proti nim vytáhnout,« prohlásil po chvilce.

»Ty nám - nepomůžeš?« vykulila oči Čikea.

»Něco pro vás udělám - ale nemohu se proti nim postavit přímo v rovném boji,« řekl čaroděj. »Oni jsou totiž - silnější než já.«

»Silnější?« vytřeštil oči i Čivi.

»Také oni mají kouzla,« řekl čaroděj. »Dokonce podobného druhu jako moje, to by bylo celkem vyrovnané. Jenomže já tu jsem proti nim sám, zatímco jich je mnohem víc.«

»Kolik jich je?« vyhrkl starosta.

»Nemám čas je přesně počítat,« pokrčil obrovitý čaroděj rameny. »Odhaduji, že jich bude - tak tři tisíce. Není to moc, ale nemají tady protivníky.«

»A co tedy budeme dělat?« zeptala se Čikea bezradně.

»Vy se jim rozhodně nemůžete postavit,« řekl čaroděj. »Dnes ráno král se svým vojskem zkusil vtrhnout do ležení těch bytostí. Měl na to pět tisíc vojáků.«

»A jak to dopadlo?« vyhrkla Čikea.

»Než bys uvařila polévku, leželo všech pět tisíc vojáků na zemi mrtvých. I s králem.«

»A ty obludy pak vtrhly do sídelního města?« vyjekl starosta.

»Zastavily se daleko před jeho branami. Tři jejich létací stroje se tam zřítily v plamenech a ty bytosti začaly pátrat po příčině.«

»Jaké létací stroje?« ptal se hned Čivi.

»Ťanové jim začali říkat létající draci,« vysvětloval čaroděj chvatně.

»A co bylo potom?«

»Pak jsem musel prchnout,« přiznal. »Jejich síla je větší než moje, to už jsem říkal. Otevřeně se jim postavit nemohu.Měli by to moc lehké.«

»Ale co bude s námi?« zajímal se starosta.

»Nebude v mých silách chránit lidi v otevřených městech, není to možné,« zavrtěl hlavou čaroděj.

»Naštěstí máme hradby!«

»Sebepevnější hradby vás neochrání před útokem ze vzduchu. Až vaše domy vzplanou jako sláma, až na ně spadne oheň z létajících draků, budou lidé padat k zemi pod jejich blesky a nic je nezachrání.«

»To by bylo hrozné! Což opravdu není záchrany?« začala plakat Čikea.

»Několik stovek lidí bych mohl ochránit,« začal najednou čaroděj. »Ale ne tady ve městě. Znamenalo by to - hned dnes v noci město opustit. Každý by si směl s sebou vzít jenom to nejnutnější - především jídlo. Všechno ostatní byste museli ponechat tady.«

»Všechen majetek?« zděsil se starosta.

»Snad by si každý mohl vzít menší raneček toho, co má doma nejvzácnějšího,« podíval se na něho čaroděj smířlivěji. »Ale peníze a šperky by bylo asi lépe zakopat do země. Pokud budete mít vozy, naložte je především jídlem. Pokud možno takovým, které se nekazí. Jinak bych ze začátku neměl pro všechny dost jídla.«

»Ale kam máme jít?« ptal se starosta naléhavě.

»Čivi a Čikea budou vědět, kam...« usmál se trochu čaroděj.

bytosti z vesmíru. Jediné, co je na tom potěšující je to, že jich nemůže být mnoho, aspoň podle velikosti vraku. Odhadem - nejvýš pětadvacet.«

»Nebo dvakrát tolik, jestli jsou to skrčci, jako zdejší domorodci.«

»Podle snímků budou zhruba naší velikosti,« utrousil Zuff jen tak mimochodem.

»My máme jejich snímky?« vyskočil Sgirin.

»Gapako to tvrdil, sice jen podle velikosti jejich dveří, ale něco na tom může být. Na snímcích je totiž vidět dveří několik a všechny jsou zhruba stejné.«

»Budiž - je to pravděpodobné,« připustil Sgirin. »Gapako je odborník na slovo vzatý, tomu se dá věřit.«

»Byl...« opravil ho Zuff jemně.

»No tak tedy byl,« zavrčel Sgirin. »Takže máme proti sobě pětadvacet perfektních profesionálních zabijáků, schopných sestřelovat i letadla. Nebude to jednoduché, jak to vypadalo zprvu. To mám radost!«

»Dobrá - teď mi zase ty řekni, proč si myslíš, že jsou to tak perfektní zabijáci?« otázal se pro změnu Zuff.

»Protože jsme ještě nedostali ani jednoho,« odfrkl si Sgirin. »Takže oni vedou šestnáct k nule. Na letadla.«

»Sedmatřicet k nule,« opravil ho opět Zuff. »To je zatím poslední skóre. No, možná máš pravdu. Však už Mafuí vypsal mimořádnou odměnu pro toho, kdo uloví prvního a dvojnásobnou pro toho, kdo zajme aspoň jednoho živého.«

»Mafuí - tomu se to vypisuje! Sedí v lodi a nevystrčí ven ani chapadlo.«

»Jenže Mafuí je princ, poslouchat ho musíme všichni,« uzavřel Zuff. »Poslyš, Sgirine, ta odměna není malá! Některý ze tvých hochů by si na ní mohl doma založit slušnou existenci, nemyslíš?«

»Zatím mi jich jenom pár uhořelo,« opáčil Sgirin.

»Dali se k elitě, ať se snaží! Ty jsi tu od toho, aby tě poslouchali. Vyřiď jim to.«

»No dobrá - já jim to podám tak, že budou mít oči všude,« otočil se Sgirin k odchodu. »Jenom se obávám, že to nebude stačit na to, aby mi neuhořeli další piloti...«

Trojsegmentové dveře se otevřely. Sgirin jimi pomalu prošel a aniž by se podíval dozadu, vyšel ven z velitelského pancéřového letounu a kráčel dál, ke své stíhačce. Brodil se přitom ve vrstvě popela, základna byla předem podle předpisů vyohňována, aby se ve zdejší trávě nemohlo nic skrývat, ale nikoho už nenapadlo podle těchže předpisů popel rozfoukat.

»Pane Hagu, nestůjte tu, nelamentujte - teď musíme rychle vzburcovat lidi! Jste přece starosta, ne?«

»Radši bych starostou ani nebyl...« vykřikl bezmocně, ale pak se přece jen zdvihl a spolu s Čikeou vyběhl do večerního šera.

Přízrak

»Velitel osmé eskadry Sgirin - hlásí návrat z pátracího letu,« oznamovala služba do interkomu.

»Ať vejde,« ozvala se odpověď.

Klapot okovaných ramen zazněl krátkou chodbičkou. Téměř nehlučně se otevřely třísegmentové dveře a velitel Sgirin vstoupil do místnosti, kde si uprostřed v bazénku, naplněném růžovou vodou, pohodlně hověl komandant Zuff. V této chvíli byl roztažený do stran a trochu se podobal třímetrové mořské pěticípé hvězdici, jenže měl kromě pěti ramen i pět slabších chapadel délky až tří metrů. Přívětivě se na Sgirina zadíval deseti očima na čtvrtmetrových ohebných stopkách. Měl sytě rudou barvu a to znamenalo, že má dobrou náladu.

»Povídej - nenašli jste nic, že?« zasyčel přátelsky.

»Je to záhada,« posteskl si velitel Sgirin. »Po té jejich základně nikde ani stopa. Přitom mi dnes sestřelili další mašinu. Uhořel v ní Kjaeltr. A zase - stejné příznaky.«

»Já vím - ani stopa po projektilech, prostě záblesk a nic víc,« syčel Zuff. »A další letoun se změnil v oblak ohně. To už známe. Zajímalo by mě, proč jdou jen po letounech?«

»Mě by víc zajímalo, co to mají za zbraně,« vztekal se Sgirin. »Podle účinků to jsou nějaké malé, kapesní atomové bombičky. Jenomže - vůbec není vidět, odkud přilétají, není tu navíc ani stopa po radioaktivitě! Pěkná záhada!«

»Záhada, která nás přibila na jedno místo,« zasyčel Zuff rozzlobeně, ale barvu zatím nezměnil.

»Podle původního plánu už měla být celá pevnina naše,« připomněl Sgirin. »Takhle nás Mafuí nepochválí! A Krafonci se nám bude vysmívat, že si neporadíme s primitivní smečkou domorodců!«

»Krafonci se už nesměje,« zasyčel Zuff. »Dostal jsem dnes hlášení, že se mu znenadání zřítilo devět strojů. Za stejně podivných okolností, jako ty naše.«

»Ale to přece není možné!« vybuchl Sgirin. »Civilizace těch divochů je naprosto primitivní, za tím si stojím!«

»Trochu tě možná potěším,« řekl Zuff. »Máš pravdu. Nemáme proti sobě tuhle civilizaci, ale někoho silnějšího.«

»Jak to můžeš tvrdit?« zmodral Sgirin překvapením.

»Bluši dnes něco objevil,« řekl Zuff.

»Co to bylo? Bluši je idiot, má z nás nejlepší mušku, ale copak ten může něco objevit? Pořád říkám...«

»Máš opět pravdu,« zasyčel Zuff. »A zase tě aspoň trochu potěším. Bluši už není velitelem eskadry. Právě před chvílí jsem ho osobně degradoval. On objevil něco, co vypadalo jako ta hledaná základna - a neměl lepší nápad, než to rozstřílet na padrť! Teď aby se v tom někdo vyznal! Byli tam ovšem naši experti, pátrali v těch troskách, ale moc toho nenašli. Jen svorně, jako kdyby se domluvili, tvrdili, že to nemohlo být dílo zdejší civilizace.«

»Takže to bude pravda,« řekl Sgirin.

»Potěším tě ještě jednou, dnes asi naposledy,« řekl Zuff a zabublal ve vodě. »Máme aspoň snímky, jak ta věc vypadala předtím, než se do ní Bluši začal strefovat. Něco se z nich přece jen vyčíst dá.«

»Nenapínej mě už!« nadskočil Sgirin.

»Předně - zdá se, že to původně byla kosmická loď. Menší než naše, ale schopná dálkových letů. To už jen hádám, ale kolem téhle hvězdy široko daleko není žádná jiná, odkud by se dalo přiletět. Gapako soudil, že tu nebyla postavena, ale dostala se sem zdaleka. Pravděpodobně cestou prodělala nějakou bitvu a tak-tak vyvázla. Gapako tvrdil, že už když na ni Bluši začal střílet, byl to pouhý vrak. Ovšem - uvnitř bylo cosi podobného atomovému reaktoru. Zachovala se v něm radioaktivita, dost na to, aby to Gapaka pořádně sežehlo. Vlezl tam dost neopatrně - upřímně řečeno od zdejších obyvatel taky něco takového nečekal - a už je po smrti...«

»Léčka?«

»Spíš Gapakova hloupost,« zavrčel Zuff. »Neměl tam vůbec lézt, nebo si to měl nejdřív změřit. Bluši je sice idiot, ale střelec je nejlepší. Rozbil všechny kryty toho reaktoru.Teď už tam nikoho nedostaneme. Gapako to o té radioaktivitě rozkřičel příliš nahlas. Zajímavé - žádný z našich vědátorů neumí umřít potichu jako voják!«

»Jaké tam byly zbraně?« zajímal se Sgirin.

»To je právě to! Žádné! Ty bestie je odmontovaly, dokonce se zdá, že už dávno - a teď nám s nimi pěkně zatápějí. Také tam nebylo nic, co by se podobalo motorům. Ale nějak se to sem muselo dostat, to dá rozum. Závěry prvních expertíz už mám, všechno svědčí o tom, že tu přistály vyspělejší

CITADELA

Smutná kolona uprchlíků dorazila do jeskyně až druhého dne kolem poledne, naštěstí v pořádku.

Čivi otevřel vchod a spolu s prvními odvážlivci vstoupil dovnitř. Prošli dlouhou, širokou chodbou, jasně osvětlenou čarovným světlem a zastavili se ve velkém sále. Odtud vedly dveře do všech stran; Čivi si hned všiml, že tu některé dřív nebyly. Na podlaze byly namalované šlápoty, vedoucí právě do jedněch nových dveří.

»Tudy asi musíme dál,« ukázal na ně Čivi.

Za dveřmi byla chodba a za ní veliká jeskyně. Na podlaze tu byly namalovány ještěrky, jedna vedle druhé.

»Vidíte? Sem máme zavést naše zvířata!« pravil Čivi.

Úzké vozy projely chodbou až do velkého sálu, ale dva, ty největší, které patřily starostovi, se do chodby nevešly. Čikea navrhla, aby některé vozy byly uvnitř vyloženy, aby na ně mohl být náklad přeložen. Byl by to snad dobrý nápad, ale znamenalo by to, že oba velké vozy zůstanou venku.

»Musíme je ale zavézt jinam,« prohlásil Čivi. »Když je tu necháme, obludy by podle nich zjistily, že se tu skrýváme.«

»Takové krásné vozy!?« bědoval starosta.

Nebylo ale vyhnutí. Náklad přeložili na menší, když vtom Čikea dostala nápad.

»Odmontujte kola - i s nápravami! Prázdné vozy můžeme dovnitř vtáhnout i bez kol! Přimontovat je také dokážete!«

Starosta ji div radostí neumačkal. Jeho pýcha, osvědčené těžké formanské vozy měly být zachovány!

Když dozněl rachot vozů, Čivi s posledními dobrovolníky nanosili do úvodní jeskyně hromady listí a klestí a vchod umně zamaskovali. Pak zevnitř uzavřeli dveře a pospíchali chodbou do hlavního sálu.

Čikea tam mezitím organizovala rozmísťování zásob. Boční místnosti byly většinou zařízeny pro bydlení - byly tu spací pelíšky, ale i stolky a pohodlná křesílka. Samozřejmě tu byla od dřívějška i zařízená kovodílna, ale bylo tu navíc i několik dalších dílen. V některých bylo už rozpracované jakési podivné zboží. Čikea poznala, že v jedné místnosti by se asi měly tkát ty úžasně měkké, huňaté kožíšky, jinde zase byla řezbářská dílna, našli tu

Najednou velitel osmé eskadry strnul. Necelých dvacet sáhů před jeho letadlem nehybně stála tmavozelená postava, tvarem podobná domorodcům, ale mnohem větší. Jeden z Nich!

Sgirinovi do chapadla automaticky skočila služební zbraň pro boj zblízka, ale najednou se zarazil. Za živého zajatce je přece dvojnásobek!

Pomalu se pohnul blíž, směrem k neznámému. Ten se na něho díval pouhýma dvěma očima, které měl vsazené přímo do hlavy, jako zdejší primitivní domorodci. Působil ale až podezřele klidným dojmem. Sgirinovi zatrnulo. Profesionální zabiják se snad nenechá chytit jen tak, za tím něco vězí. Ale co?

»Co takhle abychom si trochu popovídali?« promluvil náhle neznámý tvor důstojnickým jazykem planety Kígóra. Tato řeč byla používána pouze mezi veliteli, prostí vojáci nerozuměli - či přesněji nesměli rozumět - ani jednomu slovu.

»O čem bychom si mohli povídat?« sykl Sgirin překvapeně.

»Tak, všelijak,« opáčil neznámý. »Třeba o tomhle světě.«

»My už víme, že nejste odsud,« vyhrkl Sgirin. »Nemáte tu co pohledávat! Zmizte!«

»Správně,« přikývl neznámý. »Vy sem přece také nepatříte! Totéž bych mohl říci já vám. Zmizte odsud vy!«

»My tento svět připravujeme pro naše kolonisty,« vrčel Sgirin. »Vás tu trpět nebudeme!«

»Vy jste si pořád ještě neuvědomili, že vám tenhle svět nepatří?«

»Zatím nepatří - ale brzy bude! Kam jednou vstoupí voják Kígóry, tam už zůstane navěky!« vyhrkl Sgirin a aby svým slovům dodal váhy, pozvedl zbraň.

»Aby bylo mezi námi jasno,« prohlásil klidně neznámý aniž zřejmě tušil, že stačí nepatrný pohyb na spoušti a vražedná zbraň vykoná své dílo. »Přiletěli jste sem o své vůli a vaše hvězdná loď je v pořádku, zatím. Podle mě uděláte nejlépe, když se s ní otočíte domů.«

»Něco takového chcete navrhnout vojákům z Kígóry?«

»Ještě máte čas,« řekl neznámý bohorovně. »Zatím jste přišli jenom o pár letadel, bohužel i s posádkami, ale nešlo to jinak. Čím tu budete déle, tím hůře pro vás.«

»Aby bylo mezi námi jasno,« opakoval Sgirin slova, která před chvílí řekl neznámý. »Odhoďte zbraň! V této chvíli jste mým zajatcem!«

»Na vašem místě bych si všechno ještě rozmyslel,« ušklíbl se neznámý. »Vaše heslo by mohlo mít nechtěné pokračování.«

»Jaké?« zavrčel Sgirin.

»Kam jednou vstoupí voják Kígóry, tam už zůstane navěky - a svým popelem dobře půdu pohnojí!«

»Ty budeš urážet nepřemožitelné vojáky Kígóry?« zezelenal Sgirin vzteky. »Jak chceš - rád oželím půlku odměny!«

Zbraň ostře zapráskala. Světelné čáry svítících trhavých střel prolétly cizincovou hrudí, hlavou, končetinami...

Sgirin ale v téže chvíli zhnědl náhlým strachem. Trhavé střely musely z cizincova těla nadělat řešeto - ale na jeho těle nebyla kupodivu znát ani nepatrná stopa po desítkách průstřelů. Střely prolétly jeho tělem snadno, jako by tu ani žádné nebylo - a pak s nesmírnou silou vybuchovaly na plášti Sgirinova letadla, které stálo za cizincem. Letoun okamžitě zachvátily plameny - nejspíš prostřelil nádrže paliva. Zbraň náhle suše cvakla, zásobník byl prázdný - a Sgirin teď stál tváří v tvář profesionálnímu zabijákovi z jiného světa zcela bezbranný, jako ubozí zdejší domorodci!

»Jste primitivové, jeden jako druhý,« odsekl neznámý, ale ani se nepokusil Sgirina zabít. »Střílet, pálit, vraždit, to je všechno, co umíte? Poslyš, ty máš dost vysoké postavení, dobře to vím! Vyřiď vašim náčelníkům, aby přestali spalovat zdejší lidi a dělat z jejich země poušť!«

»To by bylo proti přirozenosti vojáků z Kígóry!« vykřikl bezmocně Sgirin.

»Budeme se muset na tu vaši Kígóru podívat,« opáčil na to neznámý. »Především vás naučíme, že planetu, na níž už jsou vlastní obyvatelé, nemůžete kolonizovat. To je náš zákon, jeden z prvních.«

»Takové zákony my neznáme, znát nechceme a nebudeme! Jen naše zákony jsou nám svaté!« Sgirin odporoval, ačkoli by měl být raději zticha a svého protivníka by neměl dráždit.

»To se uvidí!« opáčil neznámý. »Svým šéfům alespoň řekni, že se ženou do zkázy.«

Pak se otočil a rychlými kroky kráčel pryč. Měl na to jen dvě ramena, ale kráčel rychleji, než by to dokázal Sgirin po svých pěti. Naštěstí se velitel osmé eskadry vzpamatoval.Prudce zapískal. Z blízkého polního úkrytu vykouklo několik desítek očí strážných.

»Bando nesvědomitá! Copak ho necháte utéci?«

Strážní spustili palbu ze svých zbraní. Ale ačkoliv tělem neznámého tvora muselo opět proletět nespočetně střel, nebyl na něm znát ani jeden průstřel. Tělo cizince se zacelovalo a střely zřejmě nenašly jediný životně důležitý orgán.

»Ohňometčík!« vykřikl Sgirin. »Kde vězí?«

Další strážný namířil zčernalé ústí ohňometu a vychrlil uragán plamenů. Ale neznámý byl už daleko, doletělo k němu jen nepatrné množství ohňotvorné směsi. Většina dopadla blíž a změnila se v žíravé ohnivé jezero.

»To přece není možné!« vykřikl zoufale Sgirin. Postava neznámého zatím došla k lesu a ztratila se mezi stromy.

»Měl jsi pravdu, Sgirine. Tohle není obyčejný zabiják,« ozvalo se za strážnými. Sgirin tím směrem ihned otočil několik svých očí, zbylými však stále sledoval okraj lesa, kde zmizel jejich protivník. V otevřeném vchodu do letadla stál komandant Zuff osobně, oblečen v parádním vojenském bitevním ústroji.

»Já jsem ho přece prostřílel skrz naskrz!« vykřikl znovu Sgirin. »Většina střel se bezpečně strefila!«

»Já jsem to viděl!« opáčil nevzrušeně Zuff. »Jenom mu to, jaksi, neuškodilo... Ale nic si z toho nedělej, já jsem toho válečníka přece jen ulovil. Když ne jinak, aspoň na tohle.«

Filmová kamera v jeho chapadlech už nevrčela, ale jestli tam bylo zachyceno všechno, nemusel se Sgirin obávat soudu pro nesplnění svých povinností.

»Zaměstnáme s tím naše experty,« prohlásil Zuff. »Ti ďáblové vypadají jako nehmotní - ale jak potom mohou střílet po našich letadlech? Mají na své straně nějakou záhadu, ale my ji určitě vysvětlíme - a pak je dostaneme...«

nepohnul. Ostatní lidé prchali dál, mnozí ale začali v hrůze zahazovat i své ranečky.

»U všech bohů!« vykřikl starosta tlumeně. »Hleďte - tohle nejspíš čeká ty, kdo zůstali v našem městě!«

Všichni se nahrnuli k oknu, které ukazovalo do jejich rodného města. Ale tam byl klid, nic zlého se tu nedělo. Na náměstí šenkýřka vytahala z hospody pár stolečků a židlí, na kterých se usadili její hosté. Obraz byl tak jasný, že bylo možné některé i poznat.

»U všech bohů!« lamentoval starosta. »Ať všeho nechají a utečou!«

»Neslyší nás,« řekla Čikea smutně. »Ostatně by nám ani teď nevěřili. Ti ještě nevědí, co se stalo s Djangvilem.«

»Nechal jsem obchodníkovi Kubajovi na náměstí v Djangvilu celý vůz kovového nádobí na úvěr!« vykřikl najednou starosta Hag, který na okamžik zauvažoval jako obchodník, kterého potkala škoda.

»To nádobí už asi nikdo neuvidí - a pokud uvidíme Kubaje, budeme mu smět blahopřát, že to vůbec přežil. Ovšem - pokud zůstal ve městě, anebo tam na té cestě, neuvidíme ho už asi nikdy!« řekl Čivi.

Plameny na cestě pomalu uhasínaly. Zuhelnatělé postavičky se už nehýbaly. Stranou pořád hořely keře, rovněž zasažené ohněm. Obraz se pomalu vyprázdnil. Uprchlíci zmizeli nejspíš směrem k lesům, jen pár postaviček prchalo v dáli.

»To bylo strašné!« propukla v pláč pekařka Waja.

»Neměli bychom se ještě vypravit do města pro ostatní?« navrhla Čikea.

»Východ z hory je zavalený,« zavrtěl hlavou Čivi.

»My tu budeme pěkně v bezpečí - ale co oni?«

»Sama víš, co nám řekl přítel Renon,« vzal ji za ruku Čivi. »Víš, že říkal, že žádné město nezachrání.«

»Možná tam byl - ale přišel pozdě,« zachytila se náhlé myšlenky Čikea. »Viděli jsme přece, jak ohniví draci spadli do plamenů! Kdo ví - třeba zachránil aspoň pár těch lidí!«

Byla to pravda - ale co čekalo bezbranné lidi s holýma rukama v lesích, to rozhodně nebylo žádné velké štěstí. Tam si z nich asi už první noc vyberou krutou daň lesní dravci - a kdo přežije, toho čeká - vražedný hlad...

Skupinka uprchlíků ve skále všechnu tu hrůzu mohla jenom pozorovat, nikdo nemohl nešťastníkům podat pomocnou ruku.

Rozešli se do jednotlivých místností ke spánku až pozdě v noci, kdy ve většině oken byla černá noc (byla tu však okna, kde byl právě teď plný den a v jednom okně dokonce svítalo). Uprchlíci byli v hoře v bezpečí - ale přesto

hrnčířskou místnost, sklárnu a místnosti s podivnými stroji, o nichž ani Čivi, ani Čikea nic nevěděli. Všechny dílny byly dobře vybaveny spoustou materiálu, ale všude byla práce jen započnutá, nikde nebyla dokončená.

Pak objevili chodbu, která tam rovněž dříve nebyla. Vedla dál do hloubi hory, nebyla ještě pořádně osvětlená, ale končila v dalším velkém sále.

Tady nebylo nic, jen na stole ležel podivný černý kvádr, na kterém byla spínací šupinka. Ležel tu rovněž podivný kus bílého plátna, na němž byla namalována - Čikeina ruka, jak tiskne spínací šupinku.

»Asi to mám stisknout,« uvažovala Čikea. Čivi, který stál hned vedle ní, chtěl najednou vykřiknout, ať na nic pro bohy nesahá, ale bylo pozdě. Čikea stiskla vypínač.

Nad černým kvádrem najednou stál - sám jejich čarodějný přítel. Většina Ťanů v místnosti vykřikla hrůzou, někteří se ihned chtěli dát na útěk, ale když se ohlédli, zjistili, že kouzelné dveře jsou zavřené a není kudy uniknout. Ťanové buď padali k zemi a pokoušeli se zalézt do koutů, nebo křičeli hrůzou a pobíhali beze smyslu sem a tam. Jenom Čivi, Čikea, několik mladých řemeslníků a starosta, kteří čaroděje viděli už dříve, nejevili takovou bázeň.

»Jsme tu,« oznámila čaroději Čikea klidným hlasem, když se křik přece jen po chvíli trochu utišil.

»To je dobře,« prohlásil čaroděj. »Nechybí někdo?«

»Asi třetina lidí zůstala ve městě,« přiznala Čikea. »Nám někteří neuvěřili a ani starosta Hag neměl u všech úspěch. Přemlouvali jsme ale všechny, jak jsi chtěl.«

»Čekal jsem to,« řekl čaroděj. »Ale to už se nedá nic dělat. Svolejte sem všechny lidi, kdo přišli s vámi! Až tu budete opravdu všichni, opět stiskněte šupinku.«

Nato obrovská postava čaroděje naráz zmizela.

Dalo to dost přemlouvání, než se všichni shromáždili, tentokrát i ti, kdo byli prve v hlavní jeskyni.Konečně byli opět všichni pohromadě a Čikea stiskla šupinku. Skálou v té chvíli prolétlo zvláštní zaburácení, země se všem pod nohama otřásla a někteří vyděšeně padli k zemi. V té chvíli se opět objevila postava čaroděje. Tentokrát už na zjevení obrovské postavy byli všichni připravení, většina Ťanů ale ani teď nepřemohla hrůzu a padla k zemi.

»Až se budete chtít opět podívat ven, zjistíte, že východ ven ze skály zavalilo kamení,« řekl čaroděj klidně. »Nebojte se, není to neštěstí. Teď se k vám žádná obluda nemůže dostat - musely by prokopat celou chodbu znovu a kamení se tam teď bude stále sesouvat. Za touto překážkou snad

budete nějakou dobu v bezpečí. Až bude třeba, abyste vyšli ven, udělám vám jinou cestu.«

»Ty tu budeš přece jen s námi?« vykřikla Čikea radostně.

»Ne, já tu s vámi nejsem,« zavrtěl hlavou čaroděj. »Teď se díváte jen na můj obraz, ale kdybys mi chtěla podat ruku, zjistíš, že tu nikdo není. Zkus to!«

Čikea bez bázně vyskočila na stůl a podala ruku svému čarovnému příteli. Totiž - chtěla podat. Ruka jí projela tělem čaroděje, aniž se o něco zachytila. Čikea málem upadla dolů se stolu, ale vyrovnala rovnováhu a nedala najevo, že by byla příliš překvapená, jako většina lidí okolo.

»Vidíš?« usmál se čaroděj. »Bude tu s vámi jen můj obraz a hlas, ale já sám jsem právě teď jinde.«

»Ale co tu teď budeme dělat?« zeptala se Čikea.

»Přichystal jsem pro vás spoustu velice zajímavé práce,« odpověděl jí čaroděj - či spíše jeho obraz. »Kromě vaší kovotepecké dílny je tu několik dalších dílen. Dohodněte se, kdo se chce vyučit jakému řemeslu - a kdokoliv přijde sem ke mně pro radu, dostane ji. Naučte se všemu - bude se vám to jistě hodit, až budete moci opustit horu. Kromě toho - dál vedou ještě další chodby. Ty už jsem nestačil dokončit, tak pozor, ať si tam neublížíte. Jedna chodba je označená obrázkem velké modré koule. Tam můžete jít - ovšem pozor, je tam mnoho vody, ať se neutopíte. Co tam je, je rovněž pro vás - jenomže to bude hotové nejdřív za čtvrt roku. Pak si sem přijďte pro radu, co to je a k čemu to vlastně je.

Poslední chodba, kterou smíte směle jít, vede vzhůru, do observatoře. Moji mladí přátelé určitě poznají, co tam uvidí. Jsou tam samá okna, ale ne obyčejná. Každé ukazuje jinam, do různých míst země. Můžete tak pozorovat co se děje venku, ale sami tu budete bezpeční.

Porozhlédněte se po celé Citadele, vašem novém sídle. Všechno je vám tu k užívání. Jak ale asi brzy zjistíte, je tu jen jedna místnost s ohništěm bez ohně, kde se dá vařit jídlo. Když se tam budete mačkat všichni a každý si bude vařit jen pro sebe, bude ta místnost malá. Pokud tam bude několik málo kuchařů připravovat jídlo pro všechny, půjde jim vaření velmi rychle od ruky. Snad bude dobré, když si rozdělíte pořadí, aby se při vaření všichni vystřídali, nebo můžete naopak pověřit přípravou jídla jen nejschopnější kuchaře.

A kdo by se tu snad nudil, pro toho mám připravenou další užitečnou zábavu. Ale s tou počkáme až na později, až se tu přece jen trochu rozkoukáte. A teď si jděte všechno pořádně prohlédnout. Až mě budete chtít uvidět, opět stiskněte tuto šupinku. Můj obraz a hlas tu budou s vámi.«

»Dobře - ale kde jsi ty, když tu bude s námi jenom tvůj obraz?« chtěla vědět Čikea.

»To vám teď neřeknu. Můj obraz nemůže všechno, to jistě pochopíte. Nemůže vědět, kde jsem a co v této chvíli dělám. Já budu vědět, co tady děláte, ale vy můžete jen čekat, jak se věci vyvinou.«

Čaroděj zmizel a všichni se váhavě rozešli. Většina se šla přesvědčit, jak je to s východem ze skály - ale když pak otevřeli dveře do poslední chodby, přesvědčili se, že to je opravdu tak jak říkal čaroděj. Chodba byla zavalená strašnou spoustou obrovských balvanů - ještě z nich stoupal kamenný prach spolu se zvláštním čpavým zápachem. Někteří začali naříkat, ale Čikea je utěšovala, aby se nebáli, že jejich přítel na ně nezapomene.

Pak šla spolu s Čivim hledat místnost s čarovnými okny, observatoř. Skutečně našli točité schodiště, po kterém vystoupili do nevelké místnosti. A tady - tady byla kolem dokola třemi řadami okna, z nichž každé ukazovalo jinam.

»Podívejte se - tady je naše město, Gummur!« nadšeně všem ukazoval mladý Gigi, syn z rodiny tkalců.

»Jako kdybychom byli na vrcholku kopce Mimiši!« užasl starosta Hag, který se sem tak tak vešel, jaký tu byl nával.

»A já tam na náměstí vidím šenkýřku Griju!« volal Gigi.

»Ale podívejte se sem!« ukázal najednou starosta do jiného okna. »To je přece sídelní město - Djangvil!«

Královské sídelní město Djangvil hořelo jediným plamenem. Stranou jednotlivě i v hloučcích prchali lidé, někteří jenom s malými ranečky v rukou, jiní s holýma rukama. Někteří, kdo byli blíž ke kouzelnému oknu a bylo jim vidět do obličeje, měli v očích hrůzu.

Nad městem kroužili tři ohniví draci a chrlili dolů oheň. Najednou se strašně zablýsklo, jeden z ohnivých draků vzplál a jako ohnivá pochodeň se zřítil do hořícího města. Vzápětí poté se zablýsklo ještě dvakrát a rovněž zbylí dva draci se jako ohnivý vodopád snesli dolů.

»Sem!« volali někteří na prchající lidi. Ale zdálo se, že je nikdo neslyší. Lidé utíkali, klopýtali a padali, ale hned zas rychle vstávali a běželi dál.

Stranou zpoza rozvalených hradeb se vyvalila obrovská masa. Zprvu vypadala jako velký formanský vůz bez tažných zvířat. Bylo vidět, že má na všech stranách spoustu kol, která se točila. Z podivného vozu vylétl plamenný jazyk na cestu z města - a ta se rázem proměnila v jezero ohně, ve kterém se začaly bolestí zmítat hořící postavičky. Pak se opět blýsklo, také ohňový vůz vzplál obrovským sloupem plamenů, zůstal stát a už se ani

Podle mě musíme především varovat Kígóru před nebezpečím, které tu na nás číhá. Tady nebude stačit ojedinělá loď jako naše, ale pořádný svaz bitevních lodí. Budeme muset odletět pro posily - ovšem nejprve musíme stůj co stůj zlikvidovat těch pár maníků jejich hlídky, kteří o nás vědí více než je zdrávo. Znají důstojnickou řeč Kígóry - kdo ví, zda neznají i její polohu. Ponechat je naživu, pak si přímo koledujeme o jejich invazi.«

»Dobře - co tedy budeme dělat?« zeptal se nesměle Zuff.

»Nasadíme rovnou nejtěžší atomové zbraně,« rozhodl princ Mafuí rázně.

»Na to bychom museli vědět, kde mají základnu,« pokrčil chapadly Krafonci.

»Vyrazíme na několik předstíraných útoků. Napadneme pár měst domorodců, pokaždé jen jedním letadlem. Vybírejte k té akci horší piloty - budou sloužit jen jako návnada. Jakmile bude některý z nich sestřelen, odpálíme tam atomové torpédo. Moc bych se divil, kdyby takovou katastrofu široko daleko někdo přežil!«

»Jestli použijeme atomové zbraně, nebudeme pak moci tento svět kolonizovat!« připomněl Krafonci.

»O kolonizaci už ani nemluvím, pánové,« řekl suše princ. »Naším úkolem je sice rozšiřovat impérium, ale především musíme zajistit bezpečí pro naše světy. Pokud to nepůjde jinak, pak tady musíme vytvořit pásmo zkázy, které každého odradí. Nejlépe by bylo přeorat celou tuhle planetu, aby tu nezůstal kámen na kameni - ale na to naše loď sama přece jen nestačí. Škoda, že máme tak málo atomových torpéd! Ale ať mě blesk zabije - tu předsunutou hlídku zlikvidovat musíme! Vždyť máme na každého z těch maníků tři atomová torpéda!«

»Odpálíte jen jedno - víc ne!« ozval se v té chvíli hlas, který způsobil, že polovina důstojníků zhnědla strachem, druhá zezelenala vztekem.

V sále, jen několik sáhů od skupinky elitních důstojníků v čele s princem, stál tvor, jakého všichni kromě komandanta Zuffa viděli jen na nedlouhém filmovém záběru.

»Dovolte mi nejprve, abych opravil několik vašich omylů, které by mohly mít fatální následky,« pokračoval tvor, aniž by dal přítomným čas se vzpamatovat.

»Předně - naše loď se nestřetla ve vesmíru s žádnou jinou lodí a nebyla zničena v bitvě, jak si myslíte. Stali jsme se obětí nešťastné náhody, vlétli jsme pod povrch vybuchující supernovy, která byla v té chvíli poněkud větší, než jak se nám z dálky zdála. Naše lodi létají rychleji než světlo, nic nás nemohlo před tímto úkazem varovat. Byla to nehoda, jaké se stávají zřídka,

se několikrát za noc probudili, jak někdo ze sna zoufale vykřikl. Renon tu sice pro všechny připravil spací pelíšky, ale nebylo už dost místností, aby mohly být jednotlivé rodiny oddělené, jako ve městě. Pro některé se samostatná místnost nenašla, takže se museli spokojit větší společnou ložnicí. Jenom Čivi a Čikea tady měli svou malinkou místnůstku z dřívějška - a ostatní uprchlíci jejich práva, tak jako práva kovářského syna Jacha i ostatních mladých mistrů bez připomínek respektovali.

»Jak jen tohle všechno skončí?« loučil se s nimi před spaním starosta, než odešel ke své rodině.

»To nevím,« pokrčila rameny Čikea. »Ale ti venku to jistě mají horší. Ať ti z Djangvilu, nebo náš přítel. Ještě snad někdo pochybuje o tom, že je to dobrý čaroděj? Vidíte přece sami, co tu pro nás přichystal - ale ani on není všemocný, jak jsme si mysleli. Víte přece, že nám říkal, že tamty obludy jsou silnější než on...«

Jednání generality

Armády vojáků z Kígóry se zastavily na všech frontách. Princ Mafuí svolal do hlavního poradního sálu bitevního hvězdoletu poradu velitelů vyšších stupňů. Místo komandanta Rukuffa se sem dostavil jen jeho pobočník - komandant Rukuff, známý svou statečností, byl právě minulého dne při útoku na domorodce sestřelen a zahynul v troskách svého pancéřovaného bitevního letadla.

»Je to čím dál záhadnější,« zahájil poradu osobně princ Mafuí. »Elitní jednotky vojáků z Kígóry - a nedovedou si poradit s pouhou hrstkou nějakých dobrodruhů kdovíodkud. To jsem si nemyslel, pánové!«

»Jednoho jsem nafilmoval,« hlásil se komandant Zuff. »Ale z toho filmu je patrné, že mu střely nijak neuškodí. Všichni naši experti se s tím sice moří už druhý den, ale zatím nic kloudného nevymysleli.«

»Ten film jsem viděl,« podotkl princ. »Čím to je, nevím ani já, ani moji osobní experti. Ale jestli na to nepřijdeme co nejdřív, budeme muset - zastavit invazi!«

»Vojáci z Kígóry dobyli mnoho světů, někdy i se ztrátami, mnohde i s daleko většími!« řekl Zuff hrdě.

»To je pravda - avšak zvítězili tím, že naši protivníci měli ztráty mnohem těžší, takže byli vždy nakonec poraženi a zcela vyhlazeni. Tady máme ztráty jen my - to je silně znepokojivé.«

»Domorodců jsme přece pobili nespočet...«

»Chápete snad, pánové, že v téhle hře vůbec nejde o pár primitivních domorodců, které můžeme hubit po tisících? Tady jde o něco jiného! Zatímco vybíjíme domorodce, někdo jiný nám metodicky a vytrvale sestřeluje letadla - a jak už asi víte, pozemní obrněné stroje rovněž nešetří. Nechává nás ve válce s domorodci odkrývat karty - a z chapadel nám vyráží jeden trumf za druhým.«

»Pak jsme tu možná narazili na vyspělejší kosmickou sílu - ale to se nám stalo už víckrát,« mávl pohrdlivě chapadlem komandant Krafonci.

»Ano - jenomže až dosud byly všechny kosmické civilizace, na něž jsme narazili, slabší než Kígóra,« zarazil ho Mafuí.

»Těchhle je nejspíš také pouhá hrstka,« nadhodil Zuff.

»Ta hrstka nám zatím pomalu ale jistě zmenšuje palebnou sílu našich výsadkových eskader,« zasyčel princ.

»Zničili jsme jejich kosmickou loď...« připomněl Zuff.

»Tomu bych ani neříkal vítězství,« opáčil princ mrazivě. »Ta loď byla podle všeho dávno opuštěná a pravděpodobně pro ně nebyla ani důležitá. Byl to vrak, pánové!«

»Byl v ní přece atomový reaktor!«

»To by mohlo být důležité pro nás, ale co oni? Ani se ji nepokusili bránit, ba ani se nesnažili ukrýt ji před našimi výzvědnými letadly! Nechali ji pěkně na očích na vysoké hoře, kde byla vidět z dálky a pak klidně dopustili, abychom ji rozbili na kousky. Teď je mi divné, že přitom nestříleli po našich letadlech, když na ně přece číhají málem u každé vesnice domorodců, jako kdyby jim na nich bůhvíjak záleželo. Obávám se, že ta loď pro ně byla bezcenná, zato my jsme jim při tom neopatrně předvedli maximální palebnou sílu našich letadel. Jestli to mínili tak, jak to říkám, pak to od nich nebyl zrovna hloupý tah! Co my o nich víme - a co oni o nás? Vždyť oni znají i naši důstojnickou řeč!«

Všichni podvelitelé mlčeli.

»Pánové, už si konečně uvědomte, o co tady s největší pravděpodobností jde,« pokračoval princ po chvíli trapného ticha. »Experti odhadují, že proti nám stojí pětadvacet manů z jedné lodi, podle všeho pořádně pocuchané. Tedy - dalo by se říci hrstka, bezvýznamná předsunutá hlídka. Jsou to ale zřejmě perfektní válečníci, mají dobré zbraně, kromě toho se tu dovedou velice dobře skrývat. No - to vlastně není až tak důležité, protože když se nám jeden z nich ukázal, ani pak jsme mu neuškodili - což není právě příjemné zjištění. Co to pro nás znamená? Kdyby si prvotřídní bitevní loď kígórské flotily s posádkou tří tisíc sto dvaceti pěti mužů nedovedla poradit s pouhou pětadvacetičlennou bezvýznamnou hlídkou bez vlastní lodi, jak by potom pro nás dopadlo utkání s jejich plně bojeschopnou lodí? Vůbec to nevypadá lichotivě!«

»Experti tvrdí, že ta jejich superloď musela být pořádně pocuchaná v nějaké bitvě - sem doletěl už pouhý vrak!« řekl komandant Zuff. »To znamená, že ani oni nejsou neporazitelní a právě proto můžeme očekávat, že je zničíme!«

»Pak bych se už vůbec nechtěl setkat s tím, kdo tuhle loď pocuchal,« usadil ho princ. »Pánové, podle velikosti to ani nebyla bitevní loď, nanejvýš průzkumný člun! Setkali jsme se tu s pouhým předvojem jedné - nebo více mocností, které jsou ale silnější než cokoliv, s čím jsme se až doposud střetli.

ale vyloučené nejsou. Ano, naše loď byla přitom těžce poškozená, přišla o většinu štítů, měli jsme i ztráty na životech. Síly, jaké panují uvnitř hvězd, jsou přece jen příliš silné. To, že jsem tady, ale znamená, že naše loď musela oheň pod povrchem supernovy vydržet alespoň na pár okamžiků. Máte atomové zbraně, snad vám to něco řekne. Když i po tak těžké havarii svou vlastní silou doletěla až k této hvězdě - kolem níž je více než deset světelných let prázdného prostoru, jak snad víte - pak její schopnost dálkového mezihvězdného letu stojí za trochu obdivu a uvážení, nemyslíte? Vaše podsvětelné hvězdné lodi se s takovými podmínkami nikdy nesetkají - pokud ano, nemají šanci se z takové pasti dostat.

Za druhé - nejsme válečníci a nedobýváme světy pro větší slávu nějakého impéria, jako to děláte vy. My vždy přilétáme v míru a snažíme se původní obyvatele světů, na něž narazíme při svých výzkumech, pochopit a případně jim pomoci. To nám ale dává jakási práva. Například - poručit vám, abyste hned odtud odletěli, protože jinak to s vámi špatně dopadne. Vaše impérium se roztahuje kolem sebe s použitím hrubé síly - asi vám brzy určíme hranice, přes které žádnou vaši hvězdnou loď nepustíme dál. Omezíme zkrátka Kígóru, aby už nemohla škodit svým sousedům.«

»Tak to tedy ne!« vykřikl princ Mafuí, zelený vztekem. »Nikdo nám nebude poroučet! Možná nás můžete zničit, ale ani pak nás nepřimějete poslouchat vaše příkazy! Neposlechneme vás a neodletíme! Nemyslete si, že jsme primitivové! Naše atomová torpéda jsou naplněna takovými materiály, aby po výbuchu zanechala co nejvíc radioaktivity. Můžeme tento svět zničit tak, že nebude obývatelný po celá dlouhá staletí, když tady vystřílíme všechny své střely! Jak byste nám v tom chtěli zabránit? I kdybyste náš hvězdolet zničili, naše atomové střely i v takovém případě vybuchnou a zamoří celou planetu jedovatou radioaktivitou! Proti tomu nemůžete udělat vůbec nic - atomové zbraně jsou stejně ničivé, jako poměry pod povrchem hvězd - a na ty jste krátcí i vy! Chcete vnutit impériu Kígóry své hranice? Pak ale urážíte samotného ducha naší civilizace! Omezit Kígóru, která je svou prapodstatou svět bez hranic? To je neslýchané! Takovou urážku samozřejmě nemůžeme ponechat nepotrestanou! Můžeme ji smýt jedině vaší krví, pamatujte si to! Víme už o vás dost na to, abychom se nedali zastrašit. Vy byste nám chtěli určovat co máme dělat? Vy - ztroskotanci!? Odkud vůbec jste? Co tady chcete?«

»K čemu by vám bylo dobré vědět, odkud jsme?« řekl Renon pobaveně. »Nejbližší obydlený svět našeho Společenství je odsud více než šest set světelných let daleko, bezpečně mimo dolet vašich letadel.«

ďábel je možná neškodný. Nevíme sice, jak přechází z hmotného stavu do nehmotného, ale víme, že pak na nás může mluvit, může nás i provokovat - přiznám se, povedlo se mu to - ale zabít nás nemůže! Na to musí být hmotný!«

»Škoda poradního sálu,« hlesl Zuff.

»Nechal jsem se trochu unést,« omlouval se opět princ, ale už zase dostával růžovou barvu počínající dobré nálady.

»To tvrdíte vy! Jenomže my vám na nic nenaletíme! Chcete nám snad namluvit, že vaše kosmická kocábka létala větší rychlostí než světlo? Lžete, před dávnými třemi tisíci lety náš geniální vědec Iogvio nezvratně dokázal, že žádný hmotný předmět nemůže navzdory jakýmkoliv snahám tuto rychlost ani dosáhnout, tím méně ji překročit! Tvrdíte nám, že nejste válečníci - ale máte zbraně a ničíte jimi naše letadla - pak jste ovšem lháři a podvodníci! A abyste přežili pobyt pod povrchem hvězdy? Opět lžete - vaše kocábka nic nevydržela, naše letadla ji velice snadno srazila z hory, na kterou se při přistávání asi nabodla, snadno ji též rozbila na kousky! A tak dopadnete i vy!«

»Loď bez štítů, neschopná pohybu, byla skutečně už jenom kusem kovu,« nedal se tvor vyvést ze svého klidu. »Zničit ji nebylo žádné umění. Nebudu vám tady ani vykládat, jak se dá létat nadsvětelnými rychlostmi - to pro vás zůstane, doufám, ještě dlouho tajemstvím. Motory, které to umožňují, jsem vám ve vraku ke zkoumání neponechal. Ale povím vám jiný příběh. Do naší vesmírné oblasti kdysi vtrhly tři kosmické flotily, složené z podobných lodí, jako je ta vaše. Každá z nich byla schopná, tak jako vaše, zničit celý svět. Celkem jich bylo přes deset tisíc. Nejste první civilizace, která rozšiřuje své impérium násilím. Říše, o které teď mluvím, má přes dva tisíce obydlených planet - jenomže dnes jsou všechny mírné, nikomu neškodí, nikoho ani neohrožují. Jejich obyvatelé žijí v klidu a pohodě dál - ovšem jen uvnitř hranic, které jsme jim vyměřili. Nemyslím si, že jsme na nich spáchali křivdu, když jsme jejich expanzi zastavili. A tak dopadnete i vy!«

»Vy jste jim rozbili deset tisíc lodí?« zmodral princ.

»Nebylo třeba - oni je od té doby sami pomalu rozebírají - je v nich totiž uloženo mnoho cenného kovu...«

»Sami rozebírají své lodi?«

»Poznali, že jim nejsou k ničemu. I vy to brzy poznáte!«

»Pak to nebyli žádní opravdoví vojáci! Vojácí z Kígóry jsou mnohem bojovnější. Nikdy si nedají poroučet od cizáků! A nikdy se nevzdávají svých zbraní!«

Princ uchopil svůj osobní plamenomet a namířil hlaveň na vetřelce ve své vlastní lodi.

»Schovejte si tu hračku,« pokynul mu tvor. »Poškodíte si s ní leda svou vlastní loď.«

»Ďáble - copak jsi vážně nehmotný?« zařval princ Mafuí.

»Výborně - jsi chytřejší, než ostatní!« podotkl vetřelec. »Jenže pak si jistě uvědomuješ, že mi hmotnou zbraní nemůžeš ani nepatrně uškodit!«

»Když jsi nehmotný, čím potom ničíš naše letadla?« vzteky syčel princ.

»Existují i nehmotné zbraně, které dokáží zničit hmotu,« usmál se vetřelec. »Máme je proti dravcům, se kterými se při průzkumech ve vesmíru občas setkáváme. V nehmotném stavu nám sice nic hmotného nemůže uškodit, ale nemůžeme tak zůstávat pořád. Vy, jak vím, o nehmotných zbraních nevíte téměř nic, jste tedy poněkud v nevýhodě. Pokud vás to zajímá, pár nehmotných nálož jsem ukryl i do vaší lodi. Pokusíte-li se odpálit jediné atomové torpédo, vybuchnou vám všechna a to hned, ještě uvnitř lodi. Moc bych se divil, kdyby takovou katastrofu široko daleko někdo přežil!«

Princ zhnědl, když vetřelec použil jeho vlastních slov. To znamenalo jen jediné - ten netvor byl přítomen na jejich poradě, znal jejich tajné plány. Princ vzteky zezelenal - až se přestal ovládat a stiskl spoušť plamenometu.

Uragán ohně zaplavil polovinu sálu a ohnivá kapalina, do níž byly přimíseny výbušné kapsle, začala stříkat oheň kolem dokola. Důstojníci, poslušní pudu sebezáchovy, naskákali do princova bazénu s vodou a pak střelhbitě propluli chodbou až do princových kajut. Princ tentokrát opustil hořící sál jako poslední z nich, ale kupodivu jim nevytkl porušení dvorských pravidel, jen pohybem chapadla uzavřel vodní cestu těžkými dveřmi. Hlavní poradní sál hvězdoletu byl teď plný divokého ohně, jehož zplodiny navíc pro zvýšení účinků při styku s vodou vytvářely silnou žíravinu.

»Dal jsem se unést - promiňte,« omluvil se princ. Všichni byli z toho mírně zmatení - očekávali spíš princův hněv.

»Měl jsem pravdu - jsou to ďábli! Už to, že si dovolili takový kousek, jako poslat vyjednávat jednotlivce! Jsou si moc jistí svou silou - a to není dobré. Obávám se, že jsem si zničil pouze poradní sál, ale ne tu obludu.«

Pak se náhle prudce naklonil k interkomu a nahlas zařval: »Služba navigátorů! Okamžitě smažte palubní deník a ze všech map zrušte souřadnice Kígórského impéria! Ihned!«

»Tak - to jsem musel udělat,« prohlásil už zase klidněji. »Jestli se nám ty bestie mohou dostat do lodi, tak ať nemají z čeho vyčíst polohu Kígóry!«

»Jenže - jak se teď dostaneme domů?« podotkl Morloqo.

»Dobrý navigátor domů trefí i zpaměti!« řekl princ.

»A naše plány?«

»Když o nich ty bestie vědí, pak jsou nepoužitelné,« řekl princ klidným hlasem. »Ostatně - je možné, že sem ta bestie opravdu položila nějakou nálož. Nemíním se nechat i s lodí vyhodit do povětří. Ale nejsem zase přesvědčen, že ten ďábel mluvil pravdu. Všimněte si jednoho: Kdyby nehmotné zbraně skutečně existovaly, nechal by nás žít, když nás měl jako na podnose? Myslím si, že ne. Takže snad máme konečně i jedno pozitivní zjištění. Nehmotný

»Nebudeš,« obrátil se na něho čaroděj. »Tady v této skále je přece dost zlata a zařídil jsem tady i zlatnickou dílnu.«

»Jenomže se na zlatníka učí tři další chlapci, kteří ani nepatří mezi nás, mistry.«

»Přej jim to - ty jsi z nich přece pořád nejlepší, nebo snad ne?« usmál se čaroděj.

Mistr Vadigi polichoceně přikývl a víc si nestěžoval.

»Tak mě už pusťte - vezmu si jen pár sond a půjdu,« řekl čaroděj s úsměvem. »Budu-li se tu zdržovat dlouho, mohli by zatím Kígórové vypálit některé další město.«

Pak přistoupil ke skále a cosi řekl tajemnou řečí Bar. Ti, kdo už této řeči trochu rozuměli, pochopili, že Renon žádá někoho, aby mu otevřel své dveře. Skála se pohnula - a byly tam skutečně dveře, kterých si dosud nikdo nevšiml. Ale nebyla za nimi žádná velká prostora. Jen široká chodba, na obou stranách vyplněná regály, na nichž byly vyrovnány různé předměty.

»Vidíte - sond už mám málo,« povzdechl si Renon, když si ukládal čtyři poslední černé krabičky do velikých kapes své zeleně strakaté bundy. Pak si svázal do malého ranečku novou bundu, boty, kalhoty a dva létací nárameníky, všechno by bylo ovšem obyčejným lidem národa Ťanů hrozně velké. Vzal si ještě pár dalších předmětů, z velkého koženého vaku si do menšího vaku v kapse přečerpal trochu červené olejovité tekutiny, pak vyšel ven a kouzelnou větou dveře uzavřel.

»Tam nesmíme, viď?« zeptala se Čikea, která se čaroděje držela jako klíště.

»Zatím ne - nebylo by to pro vás ani užitečné,« řekl. »To všechno jsou kouzla, která se budete učit teprve za několik let. Pak - pokud tu nebudu - se naučíte otevírat všechny dveře, i ty, o kterých zatím ani nevíte.«

»A kudy jsi sem vlastně přišel?« napadlo Čikeu, když už se čaroděj loučil.

»Tudy, kudy teď odejdu,« usmál se na ni. »Když jsem dal zavalit vchod, měl jsem pochopitelně připravené jiné východy jak pro vás, tak i pro sebe. Ale ty nepoznáte dřív, než bude zapotřebí. Zatím buďte v podzemí, je to tu bezpečnější než na povrchu.«

»Ale - nám už se stýská po sluníčku,« řekla pekařka Waja.

»Lucerny v sále s bazénem, kde roste bifarna, jsou velmi podobné slunečnímu. Můžete se tam chodit vyhřívat, je tam též spousta zeleně. Mimochodem - jak vám chutná ovoce z mých plantáží?«

»Je kouzelné - zvláště bifarna,« olízla si zobáček Waja.

»Jezte je, co můžete - je zdravé,« přikývl Renon. »Ale trhejte jen zralé kusy.«

V doupěti

Toho večera se všichni uprchlíci, jako v poslední době každý den, shromáždili v sále s živým obrazem čaroděje. Už tady všichni měli své židličky, vyrobené v truhlářské dílně a měkce vyčalouněné jemnými kožešinkami, jakož i stolečky, na nich listy papíru z čarodějových zásob.

Živý obraz čaroděje tady všechny učil spoustě věcí. Dříve se o něčem takovém nikomu ani nezdálo. Nejprve se tu všichni naučili číst a psát, což bývala výsada boháčů, ale čaroděj tu učil všechny zadarmo - kdo by toho nevyužil? Učení bylo rozhodně zajímavější, než jen bloumat po chodbách a sálech Citadely, kterou brzy všichni znali nazpaměť.

Další, čemu se všichni učili, byla podivná melodická řeč, zvaná Bar. Touto řečí se nemluvilo v žádném koutě tohoto světa, ale čarodějův obraz jim řekl, že jenom touto řečí se jednou domluví s mnoha bytostmi, které žijí ve hvězdách, ale - což zabralo nejvíc - v této řeči jsou i veškeré vědomosti, zapsané v čarodějných knihách. Kdopak by se nechtěl učit čarovat?

Některé hodiny byly zajímavé jen pro někoho. Dívky a ženy obvykle odcházely, když se probíraly čistě mužské znalosti, zejména práce s kovy. Některé chlapce zase příliš nebavily ženské dovednosti. Našli se ale i takoví, kteří seděli v sále po celou dobu, co se něco vyučovalo. Jedněmi z těch stále dychtivých byli i Čivi a Čikea.

Tentokrát se stalo cosi neobvyklého. Uprostřed jedné vyučovací hodiny se znenadání shora ozval hlas skutečného čaroděje, který kouzelnou řečí Bar cosi požadoval. Skříňka na stole mu změněným tónem odpověděla, že rozumí. Nehmotný obraz čaroděje, který jim jindy vše trpělivě vysvětloval, náhle zmizel. Čikea jako první vzhlédla k točitým schodům - ale hned vykřikla radostí, vyskočila a běžela tam. Na schodech stál Renon, tentokrát ne jen jeho obraz, ale skutečný čaroděj. Byl řádně zaprášený a unavený, jeho oděv byl též odřený a na několika místech dokonce potrhaný, ale čaroděj byl docela rád, když k němu Čikea doběhla a opatrně mu podávala ruku. Jejich ruce se neprolnuly, nýbrž stiskly.

»Já jsem tak ráda, že jsi tu s námi!« vykřikla Čikea.

»No - také vás rád vidím,« usmíval se Renon.

»Zůstaneš tu s námi?« chtěla hned vědět Čikea, zatímco se kolem rychle shlukovali ostatní.

»Nemohu,« řekl Renon. »Budu muset zase odejít. Přišel jsem si jenom pro pár sond, nějaké tu musely zbýt.«

»Viděli jsme hořet města, spoustu měst,« řekla Čikea.

»Vím o tom,« přikývl. »Ale město Gummur dosud stojí, snad zůstane uchráněno...«

»Mockrát už jsme litovali, že jsme nezůstali doma,« řekl starosta Hag. »Jenomže pokaždé jsme si včas vzpomněli, jak dopadli lidé z města Djangvilu - a přešla nás chuť vracet se předčasně.«

»Kromě toho - škola je docela zajímavá,« řekla Čikea.

»Dlouho jsme neviděli žádný další požár,« obrátil předmět hovoru kovářův syn Jach. »Ale v posledních dnech jsme zase viděli hořet města. Čím to je?«

»Protože naši nepřátelé se nevzdali svých plánů,« řekl čaroděj smutně. »Dost dlouho jsem je držel v šachu některými svými kouzly, především sondami. Ale pak přišli na to, co za nimi vězí a už se jich neobávají.«

»Jak mohli přijít na tvoje kouzla?« ptala se Čikea smutně a zalomila svýma tříprstýma rukama.

»Ty už víš, že můj obraz nemůžeš zachytit, nemůžeš mu ani ublížit,« vysvětloval jí ochotně čaroděj. »Je to totiž jen hra světla, která vychází z holografické promítačky. Jednu máte v učebně. Můj obraz tam vytváří černá krabička, která se vždycky sama zapne. Uvnitř je malý myslící stroj, takový neviditelný skřítek. Ten vás podle mého programu učí, může vám odpovídat na vaše dotazy a může pro vás i mnohé udělat, protože má vládu nad celou touto základnou. Jiné takové malé krabičky mi dosud sloužily k oklamání tamtěch zlých bytostí. Vytvářely falešné obrazy, nezničitelné jejich zbraněmi, přičemž samy sebe holograficky maskovaly tak, aby je nikdo nespatřil. Jenže ty bytosti už přišly na to, jak mohou moje sondy zničit, ačkoliv je nevidí. Když totiž sondu polijí plamenometem víc, než vydrží její ochranná slupka, její obrazy zhasnou a je zničená.«

»A to tvoje sondy ničí ty obludy?«

»Ne, v těch sondách jsou totiž mikropočítače, které samy nemohou ublížit žádné myslící bytosti, dokonce ani těm zlým. Zabíjet myslící bytosti dovedou jen lidé - a ty zlé bytosti. Když někde v kouzelném okně zpozorujete záblesk a uvidíte, jak některý z ohnivých draků vzplane a začne ve vzduchu hořet, pak můžete vědět, že jsem v té chvíli někde nablízku a použil jsem proti nim svou zbraň.«

»My jsme to už několikrát viděli,« vyhrkl Gigi.

»No dobře - ale k čemu ty sondy?« chtěla vědět Čikea.

»Já s nimi přece jen občas musím jednat,« pokrčil rameny Renon. »Kdybych s nimi nejednal, bylo by to mnohem horší. Ty bytosti chtěly používat bílý oheň, který může nejenom spálit celé město v jediném okamžiku, ale rozsévat strašlivý jed do dalekého okolí. Zahynulo by mnohem víc lidí, než takhle.«

»Já si myslím, že je to nastejno,« řekl starosta Hag. »Hyneme po stovkách i po tisících. Což nemůžeš ty bytosti zničit jednou provždy?«

»Mohl bych,« přikývl Renon. »Mohl bych jejich loď zničit jejími vlastními atomovými torpédy - jenomže tím by nastala příšerná zkáza celého světa, kterou by nepřežil nikdo kromě těch, kdo jsou hluboko pod zemí tak jako vy. To přece nechci udělat, vždyť bych spolu se zlými zahubil miliony nevinných. Ale já si nemyslím, že je to nastejno. Beze mne by určitě zahynulo Ťanů mnohem víc. Každým zničeným letadlem se Kígórům zmenšují možnosti vraždit.«

»A ... nemohli bychom ti pomoci?« optala se tiše Čikea.

»Těžko,« povzdechl si čaroděj. »Je to beznadějné. To jsou totiž profesionální zabijáci na moc vysoké úrovni, proti nim nemáte sebemenší šanci.«

»Budeme tě tu pozorovat a přát ti, aby se ti nic zlého nestalo,« řekla Čikea. Ostatní s ní nadšeně souhlasili.

»Dvakrát mě málem zabili,« přikývl Renon. »Poprvé, když jsem nešikovně sestřelil jejich letoun, takže spadl jen pár sáhů ode mne. Naštěstí mě zakryla zeď, takže plameny výbuchu přelétly nade mnou. Podruhé si nejspíš Kígórové všimli odkud střílím a zaměřili se tam. Na poslední chvíli mě zachránila jedna sonda. Vypustil jsem ji, takže to vypadalo, jako když kráčím pryč. Oni pochopitelně stříleli na můj obraz - brzy sice zjistili, že je to pouhý hologram a přestali střílet, jenomže jsem se zatím stihl odplížit do bezpečí.«

»Je to hodně nebezpečné, viď?« ptala se Čikea.

»Nebezpečné - a smutné, jako každá válka,« posteskl si Renon. »Já jsem přece lékař a měl bych pomáhat všem rozumným bytostem bez rozdílu - a místo toho tady střílím na letadla, v nichž sedí právě tak myslící bytosti, jako jsem já nebo vy. Pokaždé si musím připomínat, že i když stiskem spouště zahubím jednu z nich, možná tím zachráním devět jiných. I když ani to není jisté.«

»Někteří lidé z královského města Djangvilu došli až do našeho města a usadili se v něm,« oznamoval klenotník Vadigi nasupeně. »Já jsem sice všechny šperky bezpečně zakopal, ale co když je někdo objeví? Budu žebrákem!«

Qovux si rovněž pomohl dalekohledem, ale pak už se na nic nevyptával, uchopil kameru a jal se pilně filmovat. Když po chvilce musel měnit kazetu s filmem, krátce se opět podíval na základnu dalekohledem - a málem si hvízdnul.

Nestvůra právě vytahovala bezvládná těla pilotů z kabin jejich stíhaček a vláčela je na plochu uprostřed letiště, kde jich už ležela celá řada. Ale současně Qovux zpozoroval svého parťáka, jak se plíží k tomu místu - už na dostřel své velkorážné zbraně. Pamětliv rozkazu, vyměnil si Qovux opět dalekohled za kameru a začal filmovat. Všechno další ovšem viděl už jenom ve zmenšujícím hledáčku.

Manwy zaujal nejvýhodnější polohu vleže, nasadil zbraň do podpěrky a bez výstrahy spustil dlouhou dávku po obludě.

Nestvůra padla k zemi jako podťatá - avšak skoro současně se ostře zablýsklo a Qovux v teleobjektivu kamery spatřil, jak Manwyho tělo doslova vybuchlo a rozletělo se do všech stran. Nestvůra zřejmě měla zbraň daleko účinnější, než měli Kígórové - a použila ji naprosto přesně.

Pak se nestvůra z neznámých důvodů odkutálela do stínu za jednu ze stíhaček a zůstala tam dlouhou chvíli bez hnutí. Qovux by nejraději vyskočil a vyběhl také k základně, zavčas si ale připomněl přísný rozkaz komandanta Zuffa, který mu sliboval utopení v žíravině, opustí-li své stanoviště. Proto se raději ovládl, vyměnil další kazetu a filmoval dál.

Základna byla náhle ozářena plameny, zprvu slabými, ale čím dál tím mohutnějšími. Hořely všechny stíhačky, jejich nádrže vybuchovaly a rozhazovaly oheň do okolí. Brzy hořela i hlavní skladištní budova a vzplálo též velitelské bitevní letadlo. Bylo až strašidelné, že nikdo nehasil, nikdo ani neprchal od ohně. Celá základna padla za oběť plamenům, aniž by se jediný z jejích obyvatel pokusil o jakoukoliv činnost na odvrácení katastrofy!

Qovux opustil své místo až druhého dne ráno. To už se po základně začali trousit první zmalátnělí vojáci, kteří se tu probudili do hrozného snu. Byli naprosto bezbranní, vydaní na pospas nástrahám přírody i primitivních lidí. Naštěstí byli místní obyvatelé široko daleko vyhubeni, nebo dávno uprchli v hrůze před kígórskými vojáky a ani jediný osamělý mstitel se v okolí základny neukázal.

Nestvůra svou práci nestihla - což bohužel znamenalo jen to, že nevytahala všechny piloty z jejich strojů, jak to asi původně měla v úmyslu. Dvanáct pilotů uhořelo v kabinách svých letadel, pár strážných přišlo o život ve skladištní budově - a přímo ve svém bitevním letadle zahynul i velitel základny, komandant Zuff.

»To už víme, už jsi nám to říkal,« usmál se Jach.

»Aha - no, to jsem neříkal já, ale počítač...« řekl čaroděj. »Já teď ani nemohu vědět, co už vám řekl a co ne.«

Pak opět pronesl pár slov v čarodějné řeči. Nahoře nad schody se otočil kus skály a objevila se malá komůrka. Renon do ní vstoupil, skála se opět otočila - a čaroděj byl pryč.

»Kdypak sem zase přijde?« povzdechla se Čikea.

Nikdo jí na to ale nedovedl dát odpověď...

Protiútok

Skupina komandanta Krafonciho nepodala ve stanovené lhůtě povinné ranní bojové hlášení. Princ Mafuí znepokojeně čekal další hodinu a pak nařídil další nejbližší letecké skupině, jíž velel komandant Zuff, aby vyslala svá letadla vysvětlit, proč Krafonci neodpovídá. Letka pěti strojů brzy zakroužila nad mlčící základnou a když se nic nedělo, letadla váhavě jedno po druhém přistála. Na zemi byly vidět jen postavičky vojáků, dychtivě mávajících chapadly na přistávající stroje. Vyrovnané řady stíhaček byly zničené ohněm, který už se projevoval jen občasnými proužky dýmu ze spečených hromad kovu. Základna sama byla vypálená též.

Když se ukázalo, že v nejbližším okolí zničené základny pravděpodobně nikdo z nepřátel není, zorganizoval komandant Zuff letecký odvoz všech vojáků. Ukázalo se, že nechybí ani jeden voják - zato veškerá bojová technika, vybavení, zbraně a munice byly do posledního ručního granátu zničené. Vojáci bez svých zbraní by tak mohli podlehnout dokonce i při útoku domorodců, kdyby v okolí základny nějací byli.

Princ Mafuí, zelený vztekem, osobně vyslýchal nejprve komandanta Krafonciho, pak, když se ujistil, že Krafonci nic neví a nedovede si tuto porážku ani vysvětlit, vzal si pod křížový výslech vybrané skupinky jeho vojáků.

Princovi kati byli pověstní tím, že před nimi nemělo cenu lhát a vytáčet se. Ale většina vojáků shodně i na mučidlech vypovídala, že oni o ničem nevědí. Když se ráno probudili, byla již jejich základna v tom stavu, v jakém ji našli letci Zuffovy skupiny.

Strážní, kterým v tomto případě šlo o život, pochopitelně vypovídali mnohem zmateněji, ale ani oni nevěděli nic, co by záhadu objasnilo. Pravda, všichni na stráži usnuli, což by byl sám o sobě důvod k popravě, ale usnuli za tak záhadných okolností, že bylo třeba je nejprve vysvětlit. Jeden jediný strážný nakonec přiznal, že k němu v noci cosi tiše přilétlo vzduchem a on pocítil, jak se mu do těla zabodla jakási věc - tu však nedokázal ani pořádně popsat. Neustále tvrdil, že to byl jen nevelký váleček s ostrou špicí, vůbec mu prý ani neublížil, ale nežli si jej stačil vytrhnout z těla, začaly se mu všechny oči tak neodolatelně zavírat a přišla na něho taková malátnost, že už nestačil ani vykřiknout.

V jeho tělních tekutinách však nebyly objeveny ani stopy po nějakém jedu či po omamných látkách, takže tato výpověď neměla dokumentační cenu. Voják si mohl jen tak vymýšlet, aby odlákal pozornost katů od svého provinění a ušel trestu, nebo aby aspoň odsunul jeno vykonání na později. Váleček se nenašel, ale princ si to nakonec rozmyslel, mávl chapadlem a nařídil téměř umučeného vojáka pouze vsadit do palubního vězení hvězdoletu.

»Pět krát pět letadel najednou!« vykřikoval na důstojníky v sále pro porady mužstva, kde byli tentokrát shromážděni, protože důstojnický sál nebyl přes veškeré úsilí asanačních čet v takovém stavu, aby se v něm porada mohla odbývat.

»Je to záhada!« neustále opakoval zničený Krafonci.

»Nasadíme záložní stroje,« rozhodl princ, »ale řeknu vám, jestli se to bude opakovat, jsme za chvíli bez letadel!«

Piloti dostali příkaz neopouštět své stroje ani v noci a spát v kabinách. Všichni velitelé nařídili dvojí stráženi a nikdo ze strážných nesměl být ani na okamžik sám, směli se pohybovat pouze ve dvojicích.

Komandant Zuff toto nařízení vylepšil tím, že obětoval dva strážné, které na poslední chvíli poslal s dalekohledy a filmovou kamerou hlídkovat na vrchol nedalekého kopce, odkud měli základnu jako na dlani. Bylo to sice proti řádům, neboť tito vojáci by mohli být v noci snadno přepadeni, ale komandant Zuff se rozhodl, že si jejich případnou ztrátu nějak zodpoví. Život dvou strážných měl sice svou cenu, ale celkem nepatrnou proti možnosti, že bude zničena všechno.

»Budete hlídat základnu z dálky,« nařídil Qovuxovi, který dostal filmovou kameru. »Kdyby se tu cokoliv dělo, kdyby nám třebas celá základna vyletěla do povětří, ty zůstaneš do posledního okamžiku na svém místě a všechno nafilmuješ. Je ti to jasné? Jinak máš na krku zběhnutí a moc dobře víš, co by to pro tebe znamenalo!«

»A Manwy?« přál si bližší vysvětlení strážný Qovux.

»Ty budeš filmovat - a co udělá Manwy, nechávám na jeho úvaze. Koukejte taky trochu myslet sami! Každý máte mozků pět, ale chováte se jako domorodci, kteří mají jen jeden!«

Strážný Manwy nedlouho po půlnoci zpozoroval na základně jakýsi nezřetelný ruch. Připadalo mu to podivné, protože byl vydán rozkaz absolutního klidu a nejvyšší pohotovosti. Vzal si proto na pomoc dalekohled - a vzápětí rýpnul chapadlem do svého druha Qovuxe.

»Kameru - a filmuj!« zašeptal na něho. »Já tam běžím!«

Qovuxovy filmy byly jediným dokumentem, který vysvětloval události na obou základnách. Jen to, že Zuff své dva strážné vysunul mimo, dovolilo expertům objasnit tuto záhadu. Princ Mafuí sice strašlivě zuřil, když se dozvěděl o zkáze dalších pětadvaceti letadel, Qovuxovy filmy však přece jenom trochu ochladily jeho hněv.

Dalším, i když také jen částečným úspěchem, se mohl pochlubit strážný Manwy, naneštěstí na kusy roztrhaný přímým zásahem. Na místě, kde stála nestvůra, když zahájil palbu, se totiž v popelu základny našla vsáklá kaluž její červené tělní tekutiny - a jedna ze dvou jejích horních končetin, odtržená výbušnými střelami.

Nestvůra byla zřejmě střelbou zaskočena a zraněna, ale ne tak vážně, aby byla na místě vyřazena - což se stalo vzápětí osudným strážnému Manwymu a nejen jemu. Pravděpodobně se na nějakou dobu poté schovala do úkrytu za jednou ze stíhaček, kde byly rovněž nalezeny znatelné zbytky její červené tělní tekutiny, ale vzpamatovala se tam a potom bez překážek své dílo zkázy dokončila. Protože už byla řádně rozzuřená, nebrala ohledy na oběti mezi kígórskými vojáky.

»No - aspoň něco,« zasyčel vztekle princ Mafuí, když mu přinesli ohyzdnou končetinu nestvůry. »Ať mě blesk... je to vskutku zajímavě rozvětvené chapadlo! Jen nechápu, jak někdo může takovým patvarem něco uchopit, vždyť nemá vůbec žádné přísavky?«

Poté si dal několikrát po sobě promítnout všechny filmové záběry, na nichž byla nestvůra zachycena. Nikde ale nebylo vidět, že by ve svých chapadlech něco držela. Jen z Qovuxova filmu bylo patrné, že v nich něco držet musela, ale Qovux ty události filmoval z velké dálky a na jeho filmech se nedalo nic rozeznat. Snad jenom to, že tam nestvůra měla mnohem větší oči než na ostatních, denních záběrech. Princ usoudil, že se takovým způsobem asi přizpůsobuje nočnímu šeru.

Vzápětí se přihlásil Labarri, jeden z hlavních expertů na biologické vědy, se zajímavým objevem. V tělních tekutinách vojáků Zuffovy skupiny objevil podivné mikroorganizmy, které tam neměly co dělat. Zvláštní mikroby teď houfně hynuly a byly pohlcovány obrannými mikroorganizmy těl vojáků - ale souběžně s tím, jak mizely a ztrácely se, ustupovala také malátnost postižených.

»Je to nemoc,« trval na svém Labarri, když svou domněnku přednášel princi. »Způsobí, že všichni velice rychle usnou, čímž se stanou hříčkou našich nepřátel. Ta nemoc stejně rychle ustoupí a beze zbytku mizí. Proto ji už později nikdo nemůže zjistit.«

V tomto světle nebylo možné brát na lehkou váhu ani zmínky o nehmotných zbraních, které tu také mohly být někde ukryty a vzhledem k jejich nehmotné podstatě nemusely být vůbec objeveny!

Nad bitevní lodí kígórské mezihvězdné flotily se začaly stahovat tmavé mraky neurčitého nebezpečí...

»Co to znamená?« vyjel na něho princ.

»To znamená: navzdory závěrům biologického průzkumu, podle nichž nám zdejší mikroorganizmy neměly být nebezpečné, jsme se setkali s druhem, u kterého to neplatí. Tento druh sice nezabíjí, jen uspává - což v boji může znamenat stejnou pohromu. Budeme muset neustále nosit skafandry, ty teď budou naší jedinou záchranou.«

»Biologickému průzkumu jsi přece velel ty sám!« vybuchl princ. »Víš co to znamená? Nedbalost při průzkumu této planety a ohrožení invaze - a to je nesmírně závažné obvinění!«

»Troufám si připomenout, že se tato nemoc objevila vždy pouze v souvislosti s našimi protivníky, kteří ji dokázali jaksepatří využít,« obhajoval se vědec. »Připomínám rovněž výslech strážných. Jeden z nich přece zjistil útok zbraní, která zdánlivě neměla žádný razantní účinek, jen nepatrné bodnutí - ovšem téměř ihned po něm následoval spánek. Trvám na tom, že tato nemoc na planetě dříve nebyla. Nepřítel ji proti nám musel vymyslet. Jeho se ostatně ani v nejmenším nedotkla. Neumím způsobit nic takového, ale dovedu si aspoň docela dobře představit, že se jedná o zbraň, kterou dosud neznáme.«

Princ se zamyslel - a pak nejen že Labarriho nepotrestal, ale nařídil vyplatit mu mimořádnou odměnu.

»Tohle zjištění nám zachová spoustu letadel i vojáků, o které bychom jinak zřejmě přišli,« prohlásil pak na poradě velitelů, když vydával rozkaz o přísném dodržování nošení skafandrů. »Nebude to sice pohodlné, ale zato bezpečné.«

Protože ve skladištích hvězdné lodi nebyla další letadla, ani kdyby se princ rozhodl sestavovat je z náhradních dílů, bylo třeba reorganizovat letky a část strojů přemístit pod velení Sgirina, který postoupil na místo padlého komandanta Zuffa.

»Jen ať si tentokrát ti ďáblové přijdou,« dal najevo své odhodlání novopečený komandant Sgirin. »Přivítáme je takovou ohnivou sprchou, jakou si už dávno zasluhují!«

Piloti, připravení za řízením svých stíhaček, nesměli pod přísnými tresty ani pootevřít skleněná okna svých strojů. Měli být připravení ihned vzletět a zaútočit na nepřítele, který tentokrát bude v nevýhodě díky chystanému překvapení.

Tu noc se však nestalo nic. Obludy nejspíš opět prokoukly chystanou novou taktiku vojáků z Kígóry a žádná z nich se v blízkosti základen ani neukázala.

Princ marně druhého dne soptil vzteky.

»To snad není možné,« křičel. Pak se však trochu zamyslel a dal pečlivě prohledat všechny prostory své lodi. Vojáci měli přísný rozkaz přinést nebo aspoň ohlásit cokoliv, co by podle nich na loď nepatřilo.

Na princově podnose se po několika hodinách objevily tři předměty, prokazatelně vyrobené jinou civilizací.

Jeden byl sežehlý ohněm a pocházel z hlavního poradního sálu, kde jej objevily asanační čety. Jeho vnitřek byl celý spečený ohněm, ale podle velejemných drátků se dalo tušit, že původně měl cosi společného s elektřinou.

Druhý byl pravděpodobně v pořádku ještě v době, kdy jej vojáci objevili. Byl umístěn ve skladišti atomových torpéd, ale když jej vojáci našli a chtěli donést ke zkoumání, začal náhle žhnout, takže experti dostali do chapadel jen stejným způsobem seškvařené zbytky, na nichž se nedalo nic poznat. Ti, kdo sem tu věc umístili, zřejmě nějak zpozorovali její odhalení a zničili ji - záhadou bylo jak, když dovnitř přísně izolovaného skladiště torpéd nemohly proniknout ani stopy radiových signálů? Na tomto předmětu bylo děsivé, že byl nalezen přímo v atomovém skladu, což zejména u prince vyvolalo nepříjemné mrazení nervů po celém těle. Vetřelcovy vyhrůžky o podminovaném skladišti atomových torpéd rozhodně nebyly tak plané, jak si princ zpočátku myslil!

Třetí předmět byl nejjednodušší - a přitom nejzáhadnější. Experti marně po celé hodiny pátrali po skrytém smyslu toho podivného kusu umělé hmoty, ozdobené zvláštním natištěným vzorkem z lesklých kovových nitek. Dalo se poznat jen to, že uvnitř není žádná nálož a že je možné předmět zkoumat bez nebezpečí. Prince ale nejvíc potěšilo, že tento předmět byl nalezen v sále mužstva, tam kde se nedávno odehrávaly porady důstojníků. Tam, kde se domlouvali o každé akci!

»Nikdo mi to nevyvrátí! Je to vysílačka - špión!« trval na svém, ačkoliv mu experti dokazovali, že to nic takového nemůže být, že předmět nemá s elektřinou, tím méně s radiem nic společného. Princ nařídil předmět ihned zničit. Krabičce od osvěžujících bonbonů se tak dostalo nejvyšší cti v jakou kdy mohla doufat - byla pečlivě spálena pod osobním dohledem pravého prince impéria Kígóra.

Co to bylo, nakonec neobjasnil nikdo. Avšak samo objevení cizích předmětů přímo uvnitř bitevní lodi bylo na pováženou. Tři nepatrné předměty zřejmě nemohly nikoho ohrozit, jenomže kde se mohly objevit neškodné přístrojky, tam by se snadno mohly objevit i jiné předměty.

kosmické lodi. Můžeme odtud dokonce snímat zvuky a převádět cizí řeč na srozumitelnou. Uxiony využívají třetí nadprostor Ultreg - ale vidím, že to je na vás příliš složité, nebudu vás raději plašit teorií.

Uxiony ale mají i některé nevýhody. Nedokáží zobrazit budoucí děje, tedy ty co se teprve stanou - ale ani současné události. Jen minulost a to jen tu, která je vzdálená aspoň tři minuty - to je tolik, kolik potřebuje Čivi, aby vylezl do vršku stromu a rozhlédl se kolem. Nedovedou však zobrazit ani děje příliš vzdálené v minulosti. Zde je mezníkem osm let - když víme, že rok v tomto světě trvá zhruba stejně jako u nás.

Co to ve skutečnosti znamená? Tady se mohu poměrně přesně dozvědět o všem, co se stalo před krátkou dobou. Mohu se tak neviděn a neslyšen zúčastnit i tajných porad nepřátelských důstojníků. Tak jsem se už párkrát včas dověděl plány našich nepřátel a mohl jsem pak proti nim vést účinné protiakce.

Jakmile opustím tuto místnost, abych se vydal proti nepřátelům, ztrácím s nimi kontakt. Pokud oni udělají něco neočekávaného, dozvím se to až na místě - a to může znamenat nepříjemné překvapení. Nedávno dostal jeden velitel nápad, kterým mě pořádně zaskočil - stálo mě to dost bolesti, krve, přišel jsem o ruku a málem i o život.

A právě tady bude vaše místo, kde byste mi mohli nejvíce pomoci. Ne v přímém boji mezi těmi vetřelci, ale u obrazovek uxionu. Tady se o vás nebudu bát - tato místnost je dokonale ukrytá, stejně dobře jako Citadela. Vy dva se jistě naučíte ovládat uxion tak dobře, abyste mě mohli včas varovat před nenadálým překvapením. Za normální situace bych sice nesměl dopustit, aby se uxion dostal do nepovolaných rukou, na této planetě je ale tak zle, že nevidím lepší možnost, než vás zavázat slibem a svěřit vám jej.«

»My ti slibujeme, že ti budeme pomáhat, jak budeme umět,« řekla procítěně Čikea.

»O to nejde,« potřásl hlavou Renon. »Jde o to, že uxiony smí ovládat jedině Strážci - to znamená ti, kteří se budou neustále starat, aby lidé neprováděli zlé činy a ubližovali tak jiným. Kodex Strážců je přísný - nikdo z nich nesmí za žádných okolností zneužít uxionů ke škodě jiného - pokud nejde právě o potrestání zlého činu. Pokušení přitom bývají veliká. Myslíte si, že dokážete odolat? Nikdy nesmíte sledovat něco jiného než pouze to, co je nezbytně nutné - a když se nechtěně dozvíte něco, co není spojeno se zlými činy a s ubližováním lidí, nejen že nesmíte takové tajemství prozradit, ale nesmíte nikomu ani naznačit, že víte, co jiní nevědí.«

Čarodějovi pomocníci

Podruhé se v Citadele objevil Renon za pochmurnějších okolností, než při své první návštěvě.

»Čaroděj je tu s námi, sláva!« vykřikl Gigi, syn tkalce, který Renona spatřil jako první.

»U všech bohů!« vykřikla Čikea. »Kde máš ruku?«

Levý rukáv čarodějovy zelené maskovací bundy byl prázdný, zastrčený dovnitř. Všichni se hned seběhli a nedůvěřivě si čaroděje prohlíželi.

»To víš - tohle se může stát ve válce každému,« zavrtěl smutně hlavou čaroděj. »Snadno může někdo přijít o ruku tam, kde jiní přicházejí o krk!«

Čaroděj byl nesmírně bledý, mnohem bledší než jindy. Jeho tvář byla značně pohublá a byla o to ošklivější. Kromě toho měl na tváři podivnou šedivou srst, která mu zakrývala ústa a vlastně celou dolní část obličeje.

»Co se ti stalo?« přitočila se ke svému příteli soucitně Čikea. »Bolelo to?«

»To víš, že ano,« přikývl. »Málem mě dostali. Naštěstí se mě pokusil zabít jen jeden. Ale překvapil mě pořádně.«

»Proč musíš být proti těm obludám pořád sám?« vyčetla mu Čikea mírně. »Proč nás nechceš vzít s sebou, abychom ti také pomáhali? My bychom také chtěli bojovat s obludami!«

»Musel bych se pak ohlížet ještě na vás a na vaše bezpečí - a to by mi spíš odvedlo pozornost, než aby mi to pomohlo,« řekl čaroděj.

»Vždyť se můžeme starat sami o sebe, zrovna tak jako ty,« nedala se Čikea. »Umíme přece létat. Kdo ví, kdybychom byli s tebou, třeba bychom tě mohli včas varovat!«

»Létání nestačí,« zavrtěl hlavou Renon. »Kdybys vzletěla rovnou do výše, blesky z jejich zbraní by tě určitě dostihly a roztrhaly.«

»A jak to tedy děláš ty?« vyzvídala.

»Tak - různě,« odpověděl jí vyhýbavě. »Někdy se musím na místě rozhodovat, jak dál. Ale jestli mi teď chcete opravdu pomoci, dejte mi něco k jídlu. Dva dny jsem nejedl.«

Několik ochotných diváků se ihned rozběhlo do kuchyně. Až sem byl slyšet jejich křik, jak u kuchařek všichni najednou, jeden přes druhého objednávali jednu zvlášť velkou porci toho nejlepšího, co seženou.

Čaroděj se mezitím unaveně posadil ke stolu. Čikea seděla vedle něho, Čivi naproti, Jach, Gjon a Joro se rozsadili na zbylá místa kolem stolu, ostatní utvořili kolem živý val. To už přinášeli voňavé, horké jídlo a v košíku dobře očištěné a na kousky nakrájené osvěžující vodní ovoce, pěstované ve sklenících. Renon jedl zprvu hltavě, ale když trochu utišil nejhorší hlad, získal opět svůj klid a začal během jídla i odpovídat na některé dotazy.

»A teď mi zase vy povězte, jak se tady máte?« pokusil se obrátit po chvilce tok otázek a odpovědí opačným směrem.

»Jako ve výkrmu,« odpověděla mu Čikea. »Budeme všichni brzy vypadat jako bečky. A přitom občas vídáme hořet další požáry, i když ne tak často jako zpočátku. Někde tam daleko umírají lidé, ty se za nás pereš s těmi obludami - a věř mi, sledovat to jenom z dálky je horší, než si myslíš.«

»Ty bys mi opravdu chtěla pomoci na místě?« podíval se na ni pozorně Renon.

»Všichni bychom ti chtěli pomoci,« odpověděla. »Každý by raději dal svoji ruku místo tvé, kdyby to bylo možné.«

»Ale bez ruky je život mnohem těžší,« připomínal Renon.

»No právě!« odvětila Čikea. »Což se teď můžeme v bezpečí jen dívat na obrazovky, když víme, jak je to pro tebe těžší? Aspoň nějak bychom ti měli být užiteční!«

»No, víš - možná byste mi pomoci mohli,« zamyslel se. »Přece jenom bych potřeboval nějakého anděla strážného. Kdo by chtěl jít se mnou?«

Měl se spíš zeptat obráceně, kdo nechce. Bylo by ticho. Takhle se překotně nabízeli všichni najednou a rázem nebylo slyšet vlastního slova.

»Všichni nemůžete,« zarazil je čaroděj. »Budu si muset někoho vybrat.«

»Pak si vyber nás,« vyskočila Čikea. »Nechci se chlubit, ale já a Čivi jako jediní umíme létat!«

Ostatní tím byli poněkud překvapeni, ale Renon po krátkém váhání její nabídku přijal. Rozhodl, že to budou právě Čikea a Čivi, komu se dostane výsady doprovázet ho do další části této podivné války.

»Létání možná - či skoro určitě - ani příliš potřebovat nebudete«, upozornil je ale předem. »Vy dva jste si ze všech nejvíce zvykli obsluhovat moje stroje. To budu nejspíš právě teď potřebovat.«

Čikea hned odběhla přichystat, co budou s sebou všichni tři potřebovat. Na její pokyn se otevřely dveře do Renonova zvláštního skladiště (Renon zalapal po dechu, když slyšel, jak přesně zopakovala jeho heslo) a po chvilce odtud donesla čisté a nepoškozené oblečení, dvě (už definitivně poslední) sondy - a pak odběhla, aby stejné obleky přinesla i pro sebe a pro Čiviho.

V krátkosti byli všichni tři v zeleném a Čikea očekávala další čarodějovy pokyny.

»Vezmeme si s sebou několik laserových převaděčů,« ukázal jim Renon, kde se ve skladu nacházejí. »Určitě budeme také potřebovat co nejvíc jídla a energie.«

Vzali si několik desítek balíčků, které zatím připravily ochotné a hbité ruce kuchařek. V každém z nich bylo pečlivě zabalené trvanlivé, převážně sušené jídlo. Do malých vaků si navíc Renon načerpal červenou olejovitou kapalinu. Říkal jí palivo B a podle něho představovala koncentrovanou energii potřebnou především ve fotometech. Bylo jí ve skladišti dost - několik velkých měchů. Před odchodem si Renon na chvilku odpočinul. Prohlásil, že je utahaný jako ještěrka po cestě napříč kontinentem - a když spal, v celém podzemním sídle nastalo ticho, které neporušily ani nejmenší děti.

S touto trojicí se při jejich odchodu obřadně rozloučilo celé obyvatelstvo podzemí. Jak řekl Renon, ostatní se měli naučit všemu, co jim sdělí jeho obraz. A hlavně měli všem třem přát úspěch proti početně mnohem silnějším nepřátelům.

Pak se Čivi, Čikea i čaroděj směstnali do malé komůrky nad schody. Skalní dveře se za nimi pomalu otočily - a tři odvážlivci odcestovali...

Čikei se zdálo, jako kdyby na okamžik padala do strašné hloubky, pak jí jakási síla podrazila nohy, až upadla. Čivi upadl rovněž, jedině jejich přítel Renon, který všechno znal a očekával, zůstal stát na nohou. Když se skála opět otočila zpět, nebylo za ní známé schodiště, ale místnost s pouhými osmi obrazovkami, podobnými těm, které byly v podzemí.

»Tady mám stroj, který mi dosud dával největší výhodu před vetřelci, co ve vašem světě povraždili už tolik lidí,« ukázal na obrazovky. »Mám jen jedinou soupravu, vymontoval jsem ji z naší hvězdné lodi, přesněji - sestavil z několika poškozených. Kdybychom o ni přišli, tuto válku prohrajeme.«

»Ale co obrazovky v Citadele?« divil se Čivi.

»Tam jsou obyčejné obrazovky, které pouze přenášejí obraz z mnoha televizních kamer, rozmístěných po celém světě,« vysvětloval Renon. »Zdejší obrazovky nejsou napojeny na obyčejné kamery, ale na uxion, neboli časoprojektor, jeden z nejsložitějších strojů, jaké kdy byly v nám známém vesmíru vymyšleny. Jak uxiony pracují, to vám tu nestačím vysvětlit, řeknu vám jen, že se na zdejších obrazovkách neobjevuje to, co se právě teď děje daleko odtud, nýbrž co už se odehrálo v minulosti. Uxiony nepotřebují ani televizní kamery. Mohou ukázat i to, co bylo dokonale skryto ve tmě, uzavřeno pod neprodyšným pancířem, mohou mi ukázat i vnitřek nepřátelské

»To není nesplnitelná podmínka - ale ani snadná,« mínila opatrně Čikea. »Ale tady jde o celý svět, o celý národ Ťanů, o malé, dokonce o nenarozené děti - my budeme muset slíbit, že tvoji podmínku splníme. Co by se stalo, kdybychom přece jen takovému pokušení podlehli? Zabil bys nás?«

»Možná ani ne - ale vyhnat bych vás pak musel,« prohlásil Renon vážně. »Možná byste pak venku zahynuli, možná ne. Ale už nikdy víc byste mě nemohli nazývat svým přítelem a nikdy, rozumíš, ani za pět set let, bych se k vám nemohl hlásit, ani bych vám dvěma nesměl pomáhat.«

»Za pět set let - to už budou i naše kosti rozváté kdoví kde,« mávl rukou Čivi. »Ale my ti slibujem, že tě nezklameme a nikdy nás nebudeš muset vyhánět.«

»Pokud přežijeme tuto válku,« řekl Renon trochu tišším hlasem, »pokud nás nezasáhne blesk, nebo se nám nestane jiné podobné neštěstí, možná se za těch pět set let setkáme.«

»Nikdo přece nežije tak dlouho!« vykulila Čikea oči.

»Většina tvorů ve vesmíru, pokud žije přirozeným způsobem života, se dožije pouhého zlomku svého fyziologicky možného věku,« řekl Renon. »Je to tak nutné zejména tehdy, když jsou civilizace mladé a bouřlivé. Lidé žijí krátce a velice rychle se střídají. Až ve stabilizovaných společnostech mohou žít déle, aniž by byla jejich civilizace ohrožena menší dynamikou vývoje. Zajímavé na tom je, že zpomalení dynamiky bylo možné zatím u všech myslících - ale u žádné nemyslící bytosti. Vás se to týká také - a právě u vás dvou jsem tuto poučku zkusil ověřit. Pokud nezemřete násilnou smrtí, kterou nemohu předem vyloučit, pak se možná dožijete i těch pěti set let.«

»Pěti... set...« zatočila se Čikei hlava.

»To bychom pak mohli mít i pra-pra-pra...« vyhrkl Čivi.

»Nebudete,« zavrtěl hlavou Renon. »Dlouhověkost s sebou přináší zase jiné problémy. Proto vy dva spolu nebudete mít v prvním století děti. U některých typů myslících bytostí, jako třeba u našeho, se schopnost mít děti dlouhověkostí neovlivní, ale u jiných ano. Vy dva proto můžete mít potomky jenom v určitém období, které začíná zhruba od nynějška za sto let a asi padesát let poté skončí.«

»Až - za sto let?« strnula Čikea. »No, možná to tak bude lepší, než přivést na svět dítě v době války. Ačkoli - my už jsme se na dítě začali docela těšit, bylo nám spolu krásně, nouzí bychom také netrpěli...«

»Budete muset do té doby počkat - já si myslím, že právě vy dva spolu vydržíte i potom... Zvyknete si, určitě!«

»Jestli mluvíš pravdu...«

našich světů a kolem něho je spousta jiných planet... aha, už zas mi nevěříte...«

»Já ti věřím,« řekla Čikea.

»Já také,« přidal se Čivi.

»Možná, že se časem přece jen dostanete do přímého boje,« řekl Renon nakonec. »Já vůbec nejsem všemocný, to už víte dávno. A také nejsem nesmrtelný. Proto se dobře dívejte, co všechno proti našim nepřátelům používám. Fotometů mám ještě víc - všechny jsou zde, v této místnosti. Kdyby mě zabili, jeden z vás - nejspíš Čivi - vezme tuto zbraň a nastoupí na moje místo. Dobře si předtím prohlédněte, kde jsem asi udělal svou poslední chybu, abyste ji neudělali také.«

»Pak bude lépe, když zůstanu napořád tady,« vyhrkl rychle Čivi. »Vůbec si nepřeji, aby se ti něco zlého stalo!«

»Nemám důvod, proč bych vám lhal,« řekl Renon. »Jsem také navíc Strážce - a ti v tak vážných chvílích lhát nesmějí.«

»Ty nikdy nelžeš?« podíval se na něho Čivi podezřívavě.

»Strašně nerad,« řekl Renon. »Ale jsou chvíle, kdy musí zatajit pravdu i Strážce. Nemohu teď přece našim nepřátelům prozradit, kde máme základnu a co proti nim chystáme. Právě tak si zkuste vzpomenout, jestli jsem vám dvěma někdy lhal.«

»Hrál sis přece na obludu! Aspoň jednou!« řekl Čivi.

»To jsem si opravdu jen hrál,« usmál se Renon. »Tím jsem přece nikomu neublížil a vám jsem pomohl. Nikomu jsem netvrdil, že jsem ďábel - vždyť stačilo, abych se ukázal.«

»To je vlastně pravda,« připustil Čivi.

»Já bych to nechala na jindy,« zachvěla se Čikea. »Jestli jsem to dobře pochopila, my dva budeme sledovat, co proti nám chystají ty obludy. Ale jak tě pak budeme varovat, když na něco důležitého přijdeme? Mušlemi?«

»Nebyl by samozřejmě problém použít naše mušle. Ty se ale dají zaměřit a pak zničit - to naši protivníci ovládají. Kdyby sem poslali své bomby, zabili by vás - a současně by zničili uxion, který mi nahrazuje počet. Musíme to zařídit jinak. Na povrch nad námi natáhnu tenký světlovod a na jeho konec posadíme malý laserový převaděč. Ten bude vysílat svým neviditelným paprskem - dobře už vím, co naši nepřátelé vidí a co vidět nemohou - zprávy do dalšího převaděče, umístěného na vzdáleném kopci, kde bude teprve umístěna mušle. Pokud ji Kígórové zaměří a rozstřílejí, dáme na sousední kopec jinou a budeme moci vysílat dál, mušlí mám zatím dost. Samozřejmě nemá cenu vysílat neustále, ale jedině závažná sdělení. Pak nebudou mít Kígórové šanci objevit vysílač předčasně. Co tomu říkáte - rozuměli jste mi, co budete dělat?«

»A to tu budeme celou válku sedět - v teple a v bezpečí?« protáhla svůj trojúhelníkovitý obličej Čikea.

»Ano - ale možná to bude obtížnější, než si myslíš,« řekl Renon pátravě. »Nebudete smět odtud vytáhnout ani zobák. Zde je jenom jedna místnost s uxionem, vedle mám malou kuchyňku s vařičem a s velkou ledničkou, nevelké příslušenství - a to je všechno. K reaktorům, které nás zásobují elektřinou, se stejně tak jako v Citadele nedostanete. Základna Strážců je malá a proto jsem vybral vás - očekávám, že si nepůjdete po krátké době vzájemně na nervy. Kdybyste tuhle zkoušku nevydrželi, museli byste se vrátit. Není tak jednoduché žít delší dobu na malém prostoru.«

»To my dokážeme - ale proti těm obludám budeš zase sám,« nesouhlasil Čivi. »Tak jsme si to nepředstavovali. Já jsem si myslel, že máš proti nim nějaké zázračné zbraně - a místo toho to vypadá, že tyhle obrazovky jsou nejdůležitější...«

Renon se na oba stále díval svým pátravým pohledem.

»Víte, musím vám něco důležitého povědět,« řekl po chvíli tiše. »Někdo, pravda, musí střílet, mačkat spoušť, zabíjet. Ale to naši nepřátelé umějí také, dokonce velmi dobře. Máme proti nim sice výhodu - naše fotomety jsou mnohem účinnější než jejich klasické střelné zbraně - ale tu by oni vyrovnali počtem. Jenže v téhle válce se nebojuje jenom zbraněmi. Tady ten stroj může být takovou výhodou, že pak i jediný voják, jako jsem já, může úspěšně čelit hordě po zuby ozbrojených bestií, zvyklých zabíjet po tisícovkách. Doposud jsem musel střídat pobyt tady u uxionu s akcemi v terénu, kdy mě nikdo nemohl varovat. Když tu budete sedět vy dva, dodáte mi jistotu. Pak budu chráněný před překvapeními i během akcí - až na ty tři minuty zpoždění, které se nedají odstranit. Jestli obstojíme, pak díky uxionu. Vy tady možná rozhodnete celou válku, rozumíte?«

»Ale nejprve se budeme muset naučit se strojem zacházet,« přešla Čikea hned k praktické stránce věci.

»To vás naučím brzy,« usmál se na ni. »Když budete dobře spolupracovat, můžete dokonce každý sledovat i jiný děj - to jsem já sám ani nemohl.«

»A ty se k nám budeš občas vracet?«

»Samozřejmě,« usmál se. »I když vypadám jinak než vy, mám s vámi mnohé společné. Musím jíst jako vy - a zejména musím občas odpočívat a spát. To bych sice mohl kdekoliv, třeba někde v lese či v náhodně objevené jeskyni, ale tady je to přece jen mnohem bezpečnější. Zvlášť když byste se vy dva mohli střídat tak, aby jeden z vás byl neustále na stráži.«

»My tě nezklameme,« řekla Čikea vážně.

»Pamatujte si - čím víc akcí našim nepřátelům zmaříme, tím víc lidí zachráníme. Musíme tu vydržet buďto tak dlouho, dokud kígórská hvězdná loď s hanbou neodtáhne - nebo dokud sem nedorazí nějaká průzkumná loď z našeho světa. Protože pak to budou mít ti barbaři válečníci definitivně spočítané. Jde o to, aby do té doby oni nestihli vyvraždit všechny lidi tohoto světa.«

»A kdy to bude?« vyrazila ihned s otázkou Čikea.

»To na mou duši nevím,« usmál se čaroděj trochu trpce. »Jestli odsud Kígórové odtáhnou, to nejsem schopen předvídat ani náhodou. A kdy sem přiletí naši? Možná zítra - možná za sto let. Tento svět je příliš daleko od

Nálet

Veliká ofenzíva začala podle rozkazu prince Mafuího ráno, brzy po rozednění.

Letadla ze tří základen vzlétla skoro současně, slétla se do velkého houfu a několikrát zvolna zakroužila nad bitevním hvězdoletem. Pak se obrátila severním směrem, rozvinula se do členěné sestavy a nepříliš velkou rychlostí vyrazila.

Renon se chvatně rozloučil s Čivim a Čikeou, vstoupil do minitransferové kabiny a v několika okamžicích vystupoval na povrch uvnitř jedné z mnoha nepřehledných jeskyň rozsáhlého krasového útvaru.

Nízkým letem mezi stromy těsně pod vrcholky nejvyšších skal uletěl téměř patnáct kilometrů. Pak opatrně vzlétl na vrchol osamocené hory, která sem geologicky nijak nepatřila; jednalo se o vyhaslou sopku, která tu kdysi dávno prorazila vzhůru. Renon zaujal pozici v kráteru, odkud měl přehled po širokém okolí. Podle rozkazu prince Mafuího měl letecký svaz proletět nedaleko odtud - a Renon se na něj už chystal.

Konečně se v dálce ozval sípavý hukot leteckých motorů kígórského letectva a brzy byly v dalekohledu vidět první siluety letadel, dosud na obzoru a tedy příliš daleko. Ale letadla se nijak neblížila, naopak, jejich zvuk opět slábl až skoro ustal.

»Renone! Princ nařídil změnit cíl letu!« pískla vysílačka v Renonově náprsní kapse. »Všichni teď letí - moment - prý do čtverce dva tisíce šest set osmdesát! Nevíme, kam to je!«

Renon vytáhl z náprsní kapsy elektronický zápisník, kde měl zaznamenáno vše, co věděl o Kígórech. Položil jej před sebe na kámen a jednou rukou bleskurychle vyťukal dotaz. Pak tiše zahromoval, sklapl zápisník a vsunul jej do kapsy. Nato nahmátl řídící knoflíky létacích nárameníků a prudce vylétl vzhůru. Věděl už, že tentokrát přiletí pozdě.

Náhlou změnou cíle získali kígórští letci náskok, který se těžko dal dohonit nárameníkovými girrigy. Renon proto teď zamířil poněkud severněji a brzy přistál při skrytém ústí jedné z jeskyň.

Uvnitř byl jediný Renonův gryul, malé třímístné letadlo. Mělo však v této chvíli důležitou přednost. Jeho motory mu umožňovaly dosáhnout rychlosti, jakou by nekrytý člověk nikdy nevydržel: rychlosti přesahující rychlost zvuku.

Vrchní část kabiny se objevila nad vrcholem skal. Renon pořád sledoval, aby se jeho letoun nepostavil nepřátelům proti horizontu, ale aby vyšší skály byly i za ním. I odtud mohl přesně zaměřit a letoun téměř stál, takže nebylo nic, co by odvádělo jeho pozornost od nitkového kříže.

Nad osudným meandrem řeky, kde ještě stoupal dým ze sedmi havarovaných letadel, vzplálo postupně dvanáct dalších oblak ohně, než si kígórští letci uvědomili, že se nejedná o další havarie, ale že po jejich letadlech někdo střílí. Ačkoliv protivníka neviděli, pochopili, že jejich jedinou záchranou bude - okamžitý ústup přízemním letem. Ale i teď poněkud podcenili Renonovy střelecké schopnosti a dvě jejich letadla i na ústupu vybuchla.

Renon zakličkoval mezi skalami, přeskočil vysoký skalní hřeben a když definitivně opustil bojiště, opět zamířil ke krasové oblasti. Letecký souboj jednorukého proti šedesáti zkušeným pilotům sice protentokrát dopadl dobře, ale Renona nervové vypětí značně vyčerpalo.

Gryul uklidil do jeskyně na obvyklé místo. Před odchodem z kabiny nastavil heslo malého počítače, který by při pokusu o vniknutí nepovolaných bytostí do letadla odpálil výbušniny uložené ve vrtech ve stropě. Takový výbuch by uvolnil stovky tun skály nad jeskyní a zavalil by v ní gryul i s vetřelci.

O několik minut později vstupoval do místnosti, kde Čivi a Čikea neustále sledovali obrazovky časoprojektorů.

Čikea už neplakala, ale oči měla ještě zarudlé a jemnou srst na tvářích mokrou od slz.

»Já vím, nedalo se nic dělat,« vyhrkla místo pozdravu na přivítanou.

»Převezli nás,« přikývl Renon.

»Já jsem jim to říkal,« odpověděl mu zdánlivě nelogicky Čivi. »Ale oni, že malujeme strašidla na stromy.«

»Šenkýřku Griju jsem měla docela ráda,« přidala Čikea.

Město, zcela srovnané se zemí kobercovým náletem šedesáti letadel, bylo právě město Gummur. Na Čiviho obrazovce bylo v této chvíli znovu vidět, jak se bortí domy, oheň šlehá do výšky - a jen na pár okamžiků byly v tom ohnivém pekle vidět postavičky lidí. Ti se však z hořících domů dostali nejvýš do ulic, rovněž zaplavených žíravou hořlavinou.

»Neplač, Čikeo,« pohladil Renon svou měkkou rukou dívku po kudrnaté hlavě. »To víš - tohle je válka...«

»Ale dal jsi jim to pořádně,« řekl Čivi. »My jsme se tu opravdu o tebe báli. Ty ale umíš kličkovat!«

Gryul mohl též vzletět nad atmosféru, neboť se jednalo o obvyklý výsadkový stroj, jediný, který se Renonovi podařilo sestavit z trosek ve skladištích.

Gryul se zdvihl kolmo do výšky a ihned začal nabírat rychlost. Po krátké chvíli se ozvalo prásknutí, jak letoun, jinak letící téměř bezhlučně, prorazil bariéru rychlosti zvuku. Renon řídil letoun nízko nad zemí, aby ho spatřili pokud možno až na poslední chvíli; věděl, že se chystá do leteckého souboje jediného letadla proti šedesáti - ale Kígórové se s gryulem vlastně ještě nikdy nesetkali a moment překvapení mohl také sehrát svou roli.

Oblak černého dýmu, stoupajícího šikmo vzhůru, mu už na dálku signalizoval, že letí pozdě.

Pak spatřil první šedivé šipky kígórského leteckého svazu a zamířil na ně zaměřovací kříž. Ve špici gryulu byl usazen jeden z fotometů, seřízený trvale na nejvyšší porci energie. Zaměřovací kříž Renon doplnil do programů palubního počítače už na začátku kígórské invaze, ale dosud letoun nepoužil.

Čelní letoun jedné z letky se změnil v oblak ohně. Po něm druhý, třetí... Renonovi stačil nepatrný pohyb páčkou, aby se letoun stočil od jednoho okřídleného šípu ke druhému. Teď už byla letadla vidět mnohem zřetelněji, vzdálenost k nim se zmenšovala nadzvukovou rychlostí.

Čtvrtý letoun, pátý... Renon trochu stočil let, aby do zaměřovacího kříže dostal další pětici. Tato letadla však začala prudce měnit směr každé na jinou stranu, aby nevlétla do ohnivých výbuchů. Tím mu nevědomky ztížila míření. Přesto se jedno po druhém změnila v ohnivé oblaky. To už byl Renon téměř ve středu kígórského leteckého svazu a musel sám měnit směr, aby se nesrazil s některým z kličkujících strojů nepřátel. Ještě dvakrát vystřelil - pak jeho letoun proletěl středem narušené sestavy a pokračoval v letu.

Při téhle rychlosti bylo téměř nemožné za letu otočit gryul do protisměru. Renon teď nemohl střílet vůbec, proto se s letounem naklonil do prudké zatáčky, aby se otočil.

Svítící střely se mihly několik desítek metrů od gryulu. Renon prudce trhl letadlem vzhůru a pak naopak dolů. Nad ním proletěla celá plejáda svítících šňůrek. Letmý pohled na obrazovky mu ukázal, že všechna zbylá letadla obrátila směr a začala stíhat jeho letoun. Jejich rychlost stoupala, avšak zatím měl gryul právě v rychlosti výraznou převahu a tak se svým pronásledovatelům stále vzdaloval. Renon si ale nedělal velké iluze, že by si nad nimi tuto převahu udržel dlouho. Kígórská letadla měla velmi silné motory a snad i lepší tvar - a Renon dobře věděl, že těmto letadlům neunikne, ani kdyby s gryulem vzlétl nad atmosféru a přešel na oběžnou dráhu nad planetu. Tam všude ho mohli nepřátelé pronásledovat a snad i dostihnout.

Nevolil proto útěk směrem do výše, ale sklonil nos gryulu k zemi. V nízké výšce mohl mít gryul převahu v manévrování. Jeho zaoblený tvar bez křídel tomu sice nijak nenasvědčoval, naopak se mohlo zdát, že tady budou ve výhodě spíš okřídlené stroje, ale gryul nemanévroval pomocí křídel, která se mohou prosednout na první vzdušné jámě, nýbrž svými motory. Mohl tak dosahovat značné akcelerace kterýmkoliv směrem a navíc, tato akcelerace byla směrem dovnitř z větší části vyrovnána dvojím druhem antigravitačních motorů; girrigy a baporgy. Při obzvlášť prudkých zatáčkách, kdy mohli kígórští letci na okamžik až ztratit vědomí od přetížení, nebylo uvnitř gryulu žádné přetížení znát. Renon se tedy mohl plně věnovat různým manévrům, které ti za ním mohli stěží okopírovat, natož aby se mohli zabývat přesnou střelbou. Gryul letěl několik metrů nad zemí údolím řeky, až pod úrovní okolních skal. Řeka tady netekla přímo, ale vytvářela meandry, takže se Renonův stroj ztrácel svým pronásledovatelům mezi skalami a ti, kdo letěli mimo údolí, jej už téměř neviděli.

Kígórští letci pochopili, že pokud nepoletí pokud možno těsně za unikajícím gryulem, nedostanou se vůbec k výstřelu. Museli se snést níž, téměř na jeho úroveň. A pak přišlo to, nač Renon téměř toužebně čekal. Prudký meandr řeky, která tu musela obkroužit strmou čedičovou skálu dávno vyhaslého vulkánu.

Gryul sebou smýkl stranou, ale ihned změnil směr naopak a i když se mihl v nebezpečné blízkosti dalších skal, letěl nízkým letem údolím řeky dál. Dvě letadla za ním už uhnout nestačila a téměř současně narazila čelně do skály. Oblak ohně vystřelil do výše a další letoun, který se pozdě pokoušel vyhnout vzhůru, tu zřejmě narazil na nějakou letící trosku, protože od této chvíle jeho let přešel do neřízené paraboly, která skončila výbuchem ve skalách nalevo.

Čtyři piloti byli v prvním manévru úspěšnější, ale krátký okamžik, kdy se před jejich odkrvenýma očima zatmělo, stačil k tomu, aby nezareagovali na protilehlý břeh meandru. Čtyři výbuchy, krátce jeden po druhém, znamenaly jejich zkázu.

Ostatní letadla měla přece jen více času na to, aby ihned zdvihla let prudce vzhůru a vylétla tak ze smrtícího kotle. Přitom však už nestačila sledovat Renonův gryul, který za další zatáčkou řeky zmizel všem z dohledu.

Renon prudce zabočil do strže, vytvořené jakýmsi potokem, vlévajícím se tu do řeky. Gryul zabrzdil, až před ním jako ohnivý polštář oranžově zasvítilo pásmo vzdušných iontů, roztržených gravitačními motory a rekombinujících se zpět na neutrální molekuly.

»Kdo z našich vojáků odhodí svou zbraň, bude za zbabělost vhozen do žíraviny,« odfrkl si princ.

»To víme my - ale vědí to i oni?« zeptal se Krafonci. »Co říkali o té civilizaci, která se jejich diktátu už podřídila a vzdala se kosmické expanze - jediné důležité činnosti, jakou si žádná civilizace nesmí odepřít, nechce-li stagnovat a tím pádem zahynout?«

»To opravdu nepochopím - totiž v jednom jediném případě bych to chápal - kdyby tato civilizace byla podstatně slabší než ta, která jí diktát vnutila, ale silnější, než aby se dala bez obrovských ztrát vyhladit...« zamyslel se princ.

»No - a co když jde právě o to?« dodal rychle Krafonci. »Což nám nedávají pořád najevo, že nás považují za primitivy a podřadné bytosti? Ničí nám naši hlavní sílu - letectvo. Co když nám pak chtějí zdánlivě velkomyslně ponechat životy, aby naše loď přinesla do impéria zvěsti o nesmírně mohutné, ale shovívavé kosmické síle, která šetří u svých protivníků ty, kdo se jí podřídí? Nebyl by to dobrý tah? Nemyslím tím, že by s touto strategií uspěli u Kígóry, ale u některých jiných civilizací by s tím mohli mít úspěch. Vědomí vlastní bezmocnosti je nákaza, pánové. A oni nám ji chtějí naočkovat pro zkázu Kígóry.«

»Také by to mohlo být tím, že nejsou dost silní, aby nás pobili. Palebná síla bitevního hvězdoletu je přece příliš silná na to, aby nás prostě rozstříleli...« namítl Warniak.

»Samozřejmě,« souhlasil Krafonci. »Podle mě si nejsou tak jistí, jak tvrdí. Nezapomeňme, je jich pouhá hrstka. Navíc si myslím, že jich není ani těch pětadvacet, jak jsme si my původně mysleli. Zničením naší lodi přišli zejména o jeden ze svých cílů - o tuto planetu.«

»Proč si myslíš, že jich je méně, než jsme si mysleli?« vyhrkl Warniak. »To by pro nás bylo ještě horší.«

»Myslíš v tom, že si naše loď nedokáže poradit s několika osamocenými vojáky?« podíval se na něho Krafonci. »Podívej se, podle mě je stejná ostuda, jestli si neporadíme s pěti, jako s pětadvaceti. Ale uvažuj! Všechny akce, při nichž jsme koho spatřili, podnikal vždy - jednotlivec. Dejme tomu, že se mu v některých případech, když šlo o nehmotného, nemohlo nic stát. Ale ty nestvůry se účastnily i akcí, při nichž šlo do tuhého - a opět byla vidět vždycky jen jedna! To je přece z vojenského hlediska nesmysl! Jednotlivce musí přece někdo jistit, sledovat! Ať mi tady na tom místě nikdo netvrdí, že se jediný pilot odváží sám napadnout šedesát našich letadel - prosím, pár jich může sestřelit s výhodou překvapení, ale ostatní se na něho vrhnou a nemá

»A vidíš - kdybyste tu neseděli a nepodali mi zprávu, tak by se teď radovali oni, jak nad námi vyzráli,« podíval se na něho Renon vážně. »Místo toho ztratili třicet letadel při jedné akci, takže ani oni nemají důvod k jásání.«

»Třiatřicet,« opravil Renona Čivi.

»Zajímalo by mě, co bude dělat princ Mafui, až mu zničíme poslední z těchto letadel...« řekl Renon zamyšleně...

Tajné plány prince MAFUÍ

Druhého dne po náletu, při kterém bylo za cenu více než třiceti letadel kígórské armády zničeno město Gummur a v něm téměř pět set lidí se princ Mafuí po dlouhém rozvažování rozhodl přerušit další akce proti domorodcům, či spíše - nepodnikat je tak neefektivně.

»Přehlédli jsme, že naši protivníci mají letadla - jak se zdá, mají je dokonce lepší, než jsou naše,« uvažoval v užším kruhu svých důstojníků.

V jeho kabině s ním byli pouze nejstarší důstojníci, jen ti, kteří veleli svým skupinám od začátku. Velitelé, kteří byli na svá místa povýšeni z nižších důstojníků teprve díky smrti svých nadřízených, přizváni nebyli.

Příslušníků původní Staré gardy už mnoho nezůstalo. Byl tady Warniak, chlubící se, že pochází dokonce z královské krve, Morloqo, který se účastnil již obsazování Heriesy (tam z pěti bitevních lodí zůstala nakonec jediná a Morloqo byl jediný důstojník, který tuto kampaň přežil) a Krafonci, též velice zkušený válečník, který se sice neúčastnil dobývání žádného nového světa, ale byl v bitvě u zelené hvězdy, kde kígórská armáda na prach potřela kosmické loďstvo Lívíanů.

»Zatím jsme zjistili jen jedno jejich letadlo,« namítl Morloqo. »Nechápu, proč tak výborné válečné stroje proti nám nenasadili už dřív. Já na jejich místě...«

»My toho nechápeme nějak moc,« odsekl princ Mafuí. »Proč se třeba ta nestvůra u skupiny komandanta Zuffa tak podivně snažila odstranit naše piloty z letadel, když by pro ni bylo mnohem jednodušší spálit letadla i s piloty?«

»Což nakonec stejně udělala...« podotkl Warniak suše.

»Ano - když byla zraněna a nejspíš patřičně rozdrážděná,« nenamítal, jen vysvětloval princ. »Ale ani potom, ačkoliv už zřejmě spěchala a zapalovala všechno bez uvažování, ani pak si nevšimla pilotů uprostřed letiště, o kterých přece dobře věděla - a nehnula chapadlem, aby zničila vojáky v polních úkrytech. O těch také musela vědět.«

»Těm bestiím jde zřejmě o to, aby nám ukázaly co nejmíň ze svých možností,« souhlasil Morloqo. »Nechávají nás ničit domorodce, ale přitom nás pomalu likvidují. Až nás oslabí, teprve pak nejspíš udeří. A my se nepostačíme divit!«

»Skoro to vypadá, jako by jim šlo čistě o zničení naší bojové techniky - se zachováním životů vojáků. Ty bestie nás zřetelně chtějí jen odzbrojit. Ale proč - to nechápu.« Princ se nerozhodně podíval na své podřízené, na každého současně upřel aspoň tři oči.

»A co když je jejich úmyslem, abychom z této planetu sami odlétli - a ponechali jim ji?« nadhodil Morloqo.

»Nechat nás odletět?« podíval se princ nedůvěřivě. »Jakou by z toho měli výhodu?«

»Uvažuji už dlouho o tom, proč po nás jejich vyjednavač chtěl, abychom odlétli,« začal Krafonci, který až dosud jen mlčel. »Podívejte se - nikdo neučinil až dosud žádný pokus, aby nám zničil hvězdolet.«

»A co ta výhrůžka s nehmotnou náloží u atomových torpéd?« neudržel se princ.

»To sem docela dobře zapadá,« přikývl Krafonci. »Vezměte to tak, že si ty bytosti stanovily několik cílů - a chtějí dosáhnout všech. Jedním z těchto cílů může být, aby získaly tuto planetu pro sebe - tady je smysl náloží u našich torpéd i to, že nezničily náš hvězdolet, protože by se znehodnotila celá planeta - nejen pro nás, ale i pro ně.«

»To by dávalo smysl,« souhlasil princ. »Ale co dál?«

»Druhý jejich cíl může být, přinutit nás odletět,« pokračoval Krafonci. »Budiž - ale proč? Proč tak vehementně chtějí, aby z jejich oblasti unikla plně bojeschopná bitevní loď, která se může snadno vrátit, navíc s drtivou posilou? Tvrdily nám, že nejsou žádnými válečníky, že s každou jinou civilizací vycházejí v míru - ale víme, že bojovat dovedou až moc dobře a navíc se prořekly, že chtějí naší civilizaci určit jakési hranice až nás porazí - což si bez dlouhé série kosmických bitev nedovedu ani představit. A oni tady ušetří naši bitevní loď, která jim může později ve vesmíru zasadit těžké rány?«

»Právě!« vyskočil Morloqo. »To je přece nesmysl!«

»Takže za tím musí vězet něco, co jsme nejspíš přehlédli nebo nepochopili, ale co je pro ně důležité. Ovšemže nemusím mít pravdu, ale zdá se mi, že naše loď má vnést do impéria - náladu poraženectví. Jako kdyby nám tím říkaly, podívejte se - necháme vás klidně odletět, vůbec se vás neobáváme. My s každou poraženou civilizací zacházíme mírně, jen vám dáme hranice přes které nebudete smět... není to trochu zaměřeno na oslabení naší bojové morálky? Ty potvory ani nezabíjejí neozbrojence - ale není to proto, aby vojáky přivedly na myšlenku, že zůstane naživu, kdo odhodí zbraň?«

šanci - ledaže slouží jen jako vnadidlo, které mělo naše letadla dostat do pasti, což se také nejspíš stalo. Pár našich letců tam havarovalo vlastní nešikovností - ale ti ostatní byli v nastalém zmatku postříleni jako na popravišti. To nemohlo být dílo jednoho pilota! Na druhé straně se jich té akce nemuselo zúčastnit mnoho, skutečně by jich stačilo pět!«

»Pak by to bylo mnohem lehčí,« prohlásil Morloqo. »S pěti vojáky bychom si přece měli poradit!«

»To bych tak jistě netvrdil,« řekl princ Mafuí. »Já mám totiž děsivou obavu, že naším protivníkem je - jedinec!«

»Jedinec?« vyskočili všichni, včetně Krafonciho, který už sám přišel s domněnkou, že nepřátel je méně, než kolik činil původní odhad.

»Co by to muselo být za obludu?« otřásl se Warniak. »Když se nějaká nestvůra odváží sama napadnout prvotřídní bitevní loď kígórské flotily - tak ležím v prachu před její odvahou! Ale na druhé straně by to nebylo tak nejhorší! Její pobyt bychom mohli přece jen snáze vypátrat. A pak - víte, že není nezranitelná, určitě nebude ani nesmrtelná!«

»Nezranitelná jistě není - ostatně jí kus mám v trezoru pro experty na planetě - nesmrtelná rovněž ne - ale má cosi společného s ďábelskou mocí,« prohlásil princ vážně.

»Vezměte si její útoky, kterými nás už mnohokrát pořádně překvapila,« pokračoval. »Ta bestie je dobrý střelec - a má velmi účinnou zbraň, kterou navíc není vidět, když se z ní střílí. Může se tedy nacházet v podstatě kdekoliv od obzoru k obzoru - a zasahuje přesně, zatímco my vůbec nezjistíme, kde je. Ale dál - musí být doslova excelentní biolog, když na nás dokázala použít tu podivnou spavou nemoc. Jako pilot nemá mezi našimi letci konkurenci, to bylo vidět na filmech, kde dokázala vykličkovat i tam, kde našim letcům zbyl jediný únikový směr - vzhůru. Pánové, ona vlákala naše letce do takového bludiště skal, že jenom ďábel měl naději tohle vykličkovat. Odvahu má taky - o tom snad nemá cenu vůbec diskutovat. Mám ještě pokračovat?«

»V nehmotném stavu jí neublížíme,« připomněl Warniak.

»Odvážila se i dovnitř naší bitevní lodi,« řekl Morloqo nejistě. »V nehmotném stavu bych to pochopil - ale ona sem dokázala dopravit i hmotné předměty, o kterých dosud kloudně nevíme, co to bylo.«

»Ale co je nejhorší - ona jako kdyby předem věděla, co se chystáme podnikat - takže vždycky byla včas tam, kde nám mohla nejvíc uškodit,« řekl zamyšleně Krafonci.

»Ano - a to je přesně to, co mě na té bestii udivuje,« vykřikl princ. »Našli jsme uvnitř naší přísně střežené lodi pár jejích přístrojků - víme už dobře, že

»Pět!« prohlásil strážný bez rozmýšlení.

»Výborně!« prohlásil Mafuí. »Takže jdeme do kuchyně.«

»Princ má hlad? Pak stačí...« vyhrkl strážný.

»Nebudeme tam jíst, ale psát,« prohlásil k jeho zděšení princ. »Jdeme - tři kroky přede mnou!«

Princ netušil, že zprávy z jeho hvězdoletu nepředává ani odposlouchávací přístroj, ani najatý zrádce, jak se domníval zpočátku. Uxiony dokáží zobrazit i jednotlivé listy uvnitř sklapnuté knihy, uložené v pancéřovém sejfu. A tak si mohl za chvíli Renon pohodlně přečíst, co napsal svým důstojníkům do písemných, důkladně zapečetěných rozkazů, které dal ihned rozeslat do vlastních rukou adresátům.

Když si však Renon přečetl překlad jednotlivých rozkazů, zesinal a jen bezmocně zahromoval. Čivi s Čikeou se na něho jen ustaraně podívali.

»Tohle je přesně to nejlepší, co je mohlo napadnout kromě útěku,« prohlásil Renon. »Tím nám udělali pořádný škrt přes rozpočet. Nejhorší na tom je, že si nemůžeme dovolit proti těm ďábelským plánům něco nepodniknout - jenže teď asi budou mít větší výhody na své straně oni!«

tu byla a cosi tu zanechala. Jenomže jsme tady mohli - díky jakési nehmotnosti - přehlédnout spoustu jiných aparátků. To by znamenalo, že nás možná poslouchá dál, i teď, v této chvíli!«

(»No, skoro se strefil,« podotkl o tři minuty později Renon, když s Čivim a Čikeou sledovali obrazovky uxionu...)

»Co to může být za strašnou civilizaci, která si dovolila proti nám postavit jednotlivce?« vyjekl Morloqo.

»Kdybychom si nevěděli rady s jedinou bestií, pak nevím, jaké by byly naše šance proti celé hordě takových oblud,« řekl Krafonci vážně.

»Přiznám se, to mě už straší delší dobu,« přiznal princ. »Kdyby tomu bylo tak, pak bychom měli před takovými bestiemi prchat - ano, tak to skutečně vypadá!«

»A co tedy uděláme?« řekl Warniak nerozhodně.

»Naštěstí mě z těch chmurných úvah vytrhl tady Krafonci,« prohlásil princ spokojeněji. »Podle něho je zřejmé, že naši protivníci vyvinou enormní úsilí k tomu, aby nás psychicky zpracovali k poraženecké náladě. Vidíte, jak se jim to až dosud dařilo? Jak málo chybělo, aby bitevní loď kígórské flotily opustila bojiště téměř bez výstřelu?«

»Já to tušil!« podotkl Krafonci.

»A teď na nějakou dobu přijmeme moji hypotézu o jediném protivníkovi,« pokračoval princ. »Co z ní můžeme usuzovat? Že se jedná o trosečníka z jakési průzkumné lodi - aspoň to tvrdil už při prvním setkání. Není důležité, jestli jeho loď byla poškozena v bitvě, nebo jinou cestou. Důležité je, co tu asi bude dělat? Co by dělal, pokusí se především přežít, než se sem dostane jeho další loď. Nebude tady pochopitelně připravovat invazi - ať už to má v úmyslu nebo ne, sám na to nestačí! Jak dlouho tu už může čekat? Nejbližší hvězda odsud je Wirig, jenomže od ní jsme přiletěli my. Následuje hvězda Morrs, o které nic nevíme. Je odsud dvanáct světelných let. Povídačkám o nadsvětelných rychlostech nevěřím, fyzikální zákony platí pro každého. Musel se tu zařídit na delší dobu, odhaduji na pětadvacet let. Nevím, zda tu havaroval až před rokem či už před pětadvaceti, ale kdyby se další jejich lodi blížily, museli bychom vidět jejich motory. Žádná hvězda se na obloze navíc neobjevila, takže tvrdím, že nejbližšího půl roku se sem nikdo cizí nedostane.

Teď jsme se tu ale objevili my - opravdový bojeschopný bitevní hvězdolet, jinak řečeno předvoj kígórské invazní flotily - co to pro tamtoho trosečníka znamená? Nic jiného, než že mu planetu sebereme a nejspíš s ním také uděláme rychlý konec - to si jistě uvědomil. Ustoupit nemohl, nemá kam,

když nemá loď. Musel se tedy proti nám postavit - nebo se tu dokonale schovat, aby nepozorovaně přežil nejen vybití všech domorodců, ale zejména následující kolonizaci. Zvolil si asi to první, což svědčí o jeho kvalitách vojáka. Upřímně řečeno, neměl by šanci přežít, i kdyby se tu jenom schoval. Možná by mohl být svým krajanům užitečný, dokázal by je snad varovat, až se tu objeví, ušetřit jim porážku z překvapení. Ale nikde, v žádné armádě, se pro jednoho vojáka neobětují dva jiní. I kdyby se tamty bytosti rozhodly planetu dobýt až bude kolonizovaná, tedy i jak náleží opevněná, musely by ji totálně zničit. To by ovšem nepřežil ani náš trosečník. On to ví, není žádný primitiv a dobře ví, co ho čeká!

Jak by se to ale mohlo vyvíjet dál, kdyby se včas proti nám postavil? Jednak jsme ho mohli zabít - ale sami vidíte, to ho čeká v každém případě, nemá co ztratit. Další možností je, že nás psychologicky zpracuje, jak usuzoval Krafonci. Pak by naše loď s hanbou odtáhla a on by dosáhl svého! Navíc by pro nás bylo hrozné vysvědčení, kdyby bitevní loď utekla před jediným vojákem! Tuhle strategii by snad proti některým civilizacím mohl úspěšně použít, není tak nesmyslná, jak se zdá na první pohled. Že se o ni pokusil, to svědčí o tom, že takové měkké civilizace opravdu existují. Nemohl ovšem tušit zda mu na to skočíme či ne, tak to zkusil. Doufám ale, že se dostatečně přesvědčil, že kígórští vojáci jen tak neutečou.

No a nám zbývá poslední, naneštěstí velice pravděpodobná situace. On se tu bude dál skrývat - a že to umí, už víme. Přitom nám bude působit neustále ztráty, aby tak pokračoval ve svém psychologickém útoku. Což může skončit buďto tak, že ho přece jen zabijeme, nebo - pro nás ta horší možnost - že nám zničí všechna letadla a oslabí naši schopnost připravit invazi podle všech zkušeností.

Takže - co teď?

Pánové, já mám teď docela dobrý plán. Uděláme to tak, jak jsem vymyslel. Ale svůj plán vám neřeknu, už proto, že je tu někde schovaný odposlouchávací přístroj té bestie, pak by se všechno dozvěděla předčasně. Tu výhodu jí tentokrát nedám. Vy teď jděte ke svým skupinám, nařiďte letcům, aby ihned přeletěli ke hvězdoletu a pak tu počkejte na další příkazy. Na místě zůstanou pozemní jednotky v nejvyšší pohotovosti.«

Důstojníci potvrdili, že rozuměli a pak se pod přísnými bezpečnostními opatřeními odebrali do základen.

Princ Mafuí poté se svým zápisníkem vyšel na chodbu, kde se nesmírně překvapeného strážného zeptal, aby mu ihned řekl libovolné číslo od jedné do pěti.

»A pamatuješ se, jaká obluda jsem byl pro tebe kdysi já?« připomněl jí - i ostatním - Renon.

»Ale ty jsi přece náš přítel - a jsi dobrý!« namítl Jach.

»Nebývali všichni lidé na Zemi dobří,« zavrtěl hlavou Renon. »Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby se sem dostaly lodě našich dávných předků! Třeba by se tu naši předkové chovali právě tak, jako tyhle obludy...«

Všichni se naučili nastavovat a používat fotomety, ale na výpravu proti Kígórům se měli s Renonem vydat jen tři. Nejen proto, že Renon měl pouze čtyři fotomety, ale také proto, že dva museli zůstat u uxionů.

»Zůstane tady Čikea a Gjon,« rozhodl Renon v předvečer plánované akce.

»Proč já?« ozvali se oba, Gjon i Čikea.

»Protože Čikea umí nejlépe zacházet s uxionem - a tak je jí snad jasné, že tady bude důležitější. Gjon s ní zůstane proto, že Čivi, Jach i Gigi se naučili lépe střílet. Gjon má malou oční vadu, se kterou se teď nestačím zabývat. Dívat se na obrazovky uxionu může docela dobře, to mu vadit nebude, ale při střelbě by měl nevýhodu,« rozhodl Renon.

Kromě střelby se Čivi, Jach a Gigi učili zacházet také s dalšími přístroji. Čivi měl náskok v tom, že uměl létat za pomocí létacích nárameníků sygytů - což se museli naučit též jeho kamarádi. Renon výuku létání nechal na starost Čivimu. Učili se na povrchu planety, ve velkém lese. Létali tu nízko pod korunami stromů, aby nebyli zpozorovaní shora. Čikea je přitom strážila uxionem.

Renon teď více než předtím sledoval obrazovky uxionu, ale ne proto, aby pozoroval, jak si vedou nováčci. Celé hodiny teď studoval vnitřek kígórské bitevní lodě. Pravda, pomocí časoprojektorů ji měl prohlédnutou odshora dolů, sám osobně byl uvnitř už několikrát, vyznal se i v těch nejtajnějších prostorách, kam neměli přístup nejen prostí vojáci, ale ani důstojníci. Rozvažoval, kam nejlépe umístit další sondy? To, jak pečlivě studoval řídící přístroje Kígórů, by snad mohlo Čikei něco napovědět. Čikea však o nich nevěděla téměř nic a nezajímaly ji. Měla teď dohled nad svým bratrem a nad jeho kamarády a musela naplno sledovat jejich okolí, aby je nikdo nemohl překvapit. Gjon sice seděl vedle ní a snažil se od ní pochytit co nejvíc, byl však jen pouhým nováčkem. S obdivem a snad i s trochou závisti sledoval Čikeiny přesné pohyby, jimiž lovila potřebné obrazy ze spirál času a prostoru.

Kígórské letecké síly mezitím srovnaly se zemí osm měst, několik vesnic a pobily několik desítek tisíc obyvatel na jižní a západní pevnině. Renon to jenom občas kvitoval, ale kromě povzdechu nic proti tomu neudělal...

V nevýhodě

Kígórská armáda prince Mafuího se rozdrobila na několik menších částí. Pěší oddíly se rozdělily až na pětičlenné skupinky a daly se do systematického prohledávání území. Pátraly po jakýchkoliv známkách Renonova pobytu, přitom jakoby mimochodem pilně střílely domorodce. V tom jim Renon nemohl účinně bránit, ve členitém terénu by proti němu měli výhodu překvapení spíš oni. Renon nemohl riskovat svůj život pouze pro životy několika osamělých lidí. Kdyby při nějaké bezvýznamné akci zahynul, celkové ztráty by brzy bezesporu dosáhly celoplanetárních měřítek.

Koncem prvního týdne tyto rozptýlené jednotky objevily jeskyni s ukrytým gryulem. Komando, které vniklo dovnitř, letoun vítězoslavně rozstřílelo a rádiem toto své vítězství dalo na vědomí princi. Vzápětí však nastal hromový výbuch, který jeskyni s gryulem i s komandem zavalil tunami odstřelených skal. Bohužel měl princ pravdu v tom, že toto malé vítězství vzalo Renonovi šanci k dalším úspěšným leteckým bitvám.

Letecké síly se naopak přesunuly na druhou, větší pevninu - a ihned se pustily do hromadných masakrů. Princ Mafuí správně rozpoznal, že jeho protivník, pokud jím je skutečně pouze jednotlivec, nedokáže klást odpor na několika od sebe vzdálených místech současně.

Renon se pokusil s princem Mafuím vyjednávat, ale jediným výsledkem byla ztráta další sondy a navíc si Mafuí konečně dal do souvislosti přítomnost nevelké sondy s holografickým obrazem Renona, který tato sonda vytvářela. Mafuí pochopil, že nehmotný protivník neexistuje, což bylo nebezpečné, neboť jen strach z nehmotných nálož ve skladišti torpéd zadržoval až dosud prince od jejich použití.

»Nedá se nic dělat - takhle to nepůjde,« rozhodl se Renon poté, když pokus o vyjednávání ztroskotal.

»Co budeme dělat?« ptal se nerozhodně Čivi.

»Jestli těm barbarům ponecháme volnou ruku, jsou schopní vyvraždit celý svět. Nechtěl jsem jim zahradit ústupovou cestu, ale oni to asi považují za slabost, nebo co si myslí. Nedá se nic dělat, budeme je muset zarazit. Ale to opravdu nebude v silách jednotlivce.«

A tak se Čivi, Čikea a čaroděj následujícího dne opět objevili v Citadele, kde ihned vzbudili pozdvižení a obdiv. Zejména Čivi a Čikea byli zavaleni

davem, že si ani pořádně nepochutnali na spoustě vybraných lahůdek, které jim všem byly ihned sneseny.

»Co jste dělali?« byla první a nejdůležitější otázka. Oba sotva stačili odpovídat.

»Co víte o zničení Gummuru?« zněl druhý dotaz.

V době leteckého útoku kígórských armád na město Gummur nikdo v observatoři nebyl. O záhubě města se tak obyvatelé Citadely dozvěděli až druhého dne, víceméně náhodou. Bylo to pro všechny zdrcující, když Michia, syn kožešníka, přiběhl s touto zprávou. V té době bylo město Gummur už dávno mrtvé, plné zčernalých rozvalin. Obyvatelé Citadely neměli možnost znovu si prohlédnout, jak se to mohlo stát, jejich obrazovky neměly vlastnosti uxionů, tak se až dosud navzájem utěšovali, že se snad někomu podařilo zachránit. Tu naději jim ale Čivi a Čikea vzali, když potvrdili, že nikdo zkázu města nepřežil.

»Měli jste přece jen tenkrát pravdu - ještě že jsme vás poslechli,« ozvalo se odkudsi.

»Ty obludy přitom taky dostaly co jim patřilo,« prohlásil Čivi, aby zmírnil pohřební náladu, která poté zavládla. »Náš Renon toho dne zničil třiatřicet létajících draků.«

»Třiatřicet! Takové nešťastné číslo!« zděsila se Waja.

»Nešťastné? Možná - jenže pro koho?« odtušil Čivi. »Jen víc takových nešťastných čísel - pro tamty bestie!«

Renon ponechal svým přátelům, aby trochu pookřáli mezi svými, ale zahálet je nenechal.

»Tentokrát budeme potřebovat tři dobrovolníky,« prohlásil po chvíli, když se utišil první rozruch.

Hlásili se pochopitelně všichni, ale Renon řekl, že si na tuto akci vybere jen ty zdatnější. A aby zamezil dohadům, otázal se počítače, kdo z obyvatel Citadely měl nejlepší výsledky při učení. A tak se tentokrát s Renonem vypravili Jach, syn kováře, Gigi, syn tkalce a Gjon, syn kovotepce. Stejně jako Čikea a Čivi si sbalili malé ranečky, z Renonovy skrýše dostali potřebnou výzbroj a připravili se na cestu. Bylo to trochu delší loučení, protože na rozdíl od obou sirotků se tito tři mladíci museli rozloučit především s rodiči a sourozenci. Všichni věděli, že se nikdo z nich už nemusí vrátit.

Do základny s uxiony se museli minitransferem dopravovat natřikrát. Čikea a Čivi šli jako první a hned zaujali svá místa u uxionů. Když dorazili zbývající členové malé družiny, měli již ve spirálách času vyhledánu osudnou chvíli zničení města Gummuru a promítli ji nováčkům na úvod. Renon byl

sice proti tomu, aby se jitřily staré rány, neřekl ale nic. Pohled na zkázu města nováčky neodradil, spíš naopak - povzbudil jejich odhodlání.

»A kdy vyrazíme?« zeptal se Čivi, když ukázka skončila.

»Nejdřív za devět dní,« prohlásil Renon.

»Až za tak dlouho?« protáhl zobáček Čivi i ostatní.

»Dřív rozhodně ne - a jenom proto to bude tak brzy, že každé otálení stojí spoustu lidí životy.«

»A to tu budeme jen tak sedět?«

»V žádném případě,« prohlásil Renon.

A bez ohledu na denní či noční dobu se všemi začal tvrdě nacvičovat, co podle jeho názoru budou potřebovat.

Především museli všichni nováčci složit slavnostní slib, podobný tomu, co museli slíbit Čivi a Čikea. Renon trval na tom, že všichni, kdo budou zacházet s časoprojektory, jsou vlastně Strážci bez ohledu na to, zda uxionům rozumějí nebo ne. Teprve pak jim ukázal, jak se tyto stroje ovládají a k čemu se dají využít.

Učili se střílet z fotometů, strašné zbraně, vynalezené na nesmírně vzdálené planetě Zemi. Tyto zbraně už dávno nebyly vyráběny hromadně, ale jen na zakázku pro kosmonauty z Kosmického průzkumu Galaktického společenství myslících bytostí.

»Fotomety nemají být používány jinak, než jako obrana před nemyslícími bytostmi, které ohrožují naše lidi,« říkal všem starostlivě Renon. »Poprvé jsem je tady v tomto světě použil, když jsem se rozhodl zachránit své přátele Čiviho a Čikeu před jednou takovou nestvůrou - a to jsem se moc rozmýšlel, jestli náhodou nechci ublížit jiné, právě tak myslící bytosti. Naštěstí se ukázalo, že zdejší mober není inteligentní, takže jeho zabití bylo oprávněné.«

»A co tamty obludy?« vyhrkla Čikea.

»Proti nim by fotomety používány být neměly - jen pokud se nenajde přijatelnější východisko,« povzdychl si Renon. »Jak si dobře pamatujete, nikdy jsem nezabíjel zbytečně, vždycky mě k výstřelu vedla snaha ochránit ty druhé. Proto jsem doposud ničil převážně letadla, která jsou zdrojem hromadné zhouby. Ale teď budeme muset podniknout větší akci, kde nebude hned zjevné, zda jsou naše výstřely oprávněné. Ale věřte mi, bude to nutné.«

»Jen do těch oblud!« vykřikl Jach.

»Jen ne tak hrrr!« přibrzdil ho Renon. »Jednou - kdo ví, možná dřív než si to myslíme - budeme s těmito bytostmi žít v míru a jednat s nimi docela přátelsky.«

»Přátelsky - s těmi obludami?« vypískla Čikea.

roztrhaly prince i jeho tři důstojníky. Čivi podle předběžné dohody střílel na bestie vpravo, Renon vlevo, takže prince zabil Čivi, ale z hlediska výsledku to bylo nastejno. Ani princ, ani jeho důstojníci už nestačili použít své zbraně.

»Konečně se dostalo na ty hlavní,« oddechl si Renon. »Já nevím, proč pořád střílíme obyčejné vojáčky - a ty hlavní mizery necháváme žít!«

»Ti obyčejní vojáčci také střílejí na lidi a zabíjejí nás po tisících,« podotkl Čivi nenávistně.

»Dobře - máš pravdu. Na všechny dojde!« podotkl Renon.

Pak se otočil, zavřel dveře a hlavicí rezonanční tavičky, kterou si vzal z brašny místo fotometu, pečlivě objel jejich spáry, až kov změkl jako máslo. Rukama na segmentech dveří potom pořídil několik vlnek a otočením páčky změnil účinky tavičky naopak, čímž kov vytvrdil. Teď se tyto dveře nedaly otevřít ani hydraulikou, nikdo sem tudíž nemohl vpadnout.

Pak se Renon obrátil k protější stěně. Také k ní přiložil hlavici tavičky a objel s ní ovál o šířce kolem půl metru a výšce metr. Pak do středu této plochy kopl pevnou botou. Ovál vypadl na druhou stranu, jeho okraje pak ještě několik okamžiků odkapávaly, než ztuhly. Oba diverzanti snadno prošli vzniklým otvorem a ocitli se v princových kajutách.

Na obrazovkách spatřili několik prostor hvězdoletu. Renon přisunul k ovládacím prohlubním umělé chapadlo. Naštěstí už dávno zjistil, že Kígórové ovládají všechny své stroje svými přísavkami na chapadlech. Takové řídící prvky by člověk rukama ovládat nemohl, proto Renon vyrobil několik adaptérů, takže kígórské stroje teď mohli řídit i lidé prostřednictvím malého počítače. Umělé chapadlo se s mlasknutím ponořilo do první prohlubně - a obraz se začal měnit. Postupně si mohli prohlédnout všechny prostory lodi, pracoviště, plně obsazená službu konajícími vojáky, i ta, která byla momentálně bez obsluhy. Nakonec Renon obraz zastavil na jedné z páteřních chodeb. Podlaha tam byla na jednom místě ožehnutá a na zemi ležely roztroušeny žalostné zbytky jednoho vojáka. Jedno utržené chapadlo uprostřed chodby se dosud svíjelo stále se zpomalujícími pohyby.

»Tady už byli - dál!« řekl Renon vzrušeně.

Přepnul na obraz velkého sálu. Bylo tu několik řídících pultů, většina jich byla neobsazená, jinde se rozvalovali Kígórové. Dva se tu zřejmě ze sportu přetahovali chapadly, další čtyři jim zaujatě fandili.

Druhá obrazovka, rovněž umístěná v tomto sále, ukázala obraz zápasníků z jiného úhlu, byla zamířena na jiné místo. A právě na této obrazovce se znenadání otevřely dveře a dovnitř vstoupili - Jach a Gigi. Také oni měli na očích elektronické brýle, v rukou fotomety připravené k výstřelu.

Výsadek

Komandant Morloqo se dostavil na pravidelnou poradu užší důstojnické rady k princi Mafuímu jako poslední. Bylo to ale dáno tím, že to měl z jižní pevniny nejdál. Princ to dobře věděl a Morloqo se neobával výtky. Tím spíš, že přinášel jen samé dobré zprávy. Jeho armádní skupina postupovala delší dobu bez překážek a beze ztrát, počty pobitých domorodců byly uspokojivé a podle radiových depeší to právě tak skvěle vypadalo i u všech ostatních skupin.

Pancéřový letoun přistál na polním letišti pod ochranou stovek naježených zbraní nedaleko stojící obrovské kovové hory - prvotřídního bitevního hvězdoletu kígórské císařské flotily. Morloqo vystoupil a svěřil letadlo svému pilotovi. Musel projít mnoha předepsanými strážemi, než se dostal ke vchodu. Strážný ho uvedl do výtahu a v mžiku spolu projeli silnou, šikmou dutou nohou téměř do středu lodi. Také tady byl komandant několikrát kontrolován strážemi.

»Povídej, jak to jde na tvé frontě?« vítal Morloqa princ, když se komandant před ním objevil v obnoveném poradním sále pro vyšší důstojníky. Po krátkém hlášení se Morloqo usadil vedle svých kolegů. Princ byl krvavě rudé barvy, přímo hýřil spokojeností, proto byli v dobré náladě všichni.

»Vypadá to, že zdržení už nedoženeme, ale ani tak to není špatné,« zahájil princ poradu.

»Nějak se mi to nezdá,« potřásl chapadly Krafonci. »Ta nestvůra nám vyklidila pole podezřele hladce. Kdoví, co asi proti nám chystá.«

»Na to mám vysvětlení,« řekl princ. »Jak už víte, zničili jsme jí letadlo. Komando, kterému se tato akce povedla, bylo přitom zasypáno výbuchem, bestie nebyla tak hloupá, aby tam neměla alespoň nastraženou past, ale důležité je, že to její rychlé, obratné a nepolapitelné letadlo neexistuje. Nestvůra si je chránila jak mohla, dokonce je raději vyjma jedné akce ani nenasazovala do otevřeného boje, takže to letadlo pro ni mělo klíčový význam, pánové. Domnívám se, že víme jaký. Teď je totiž přibitá do jednoho místa, nejspíš v oblasti, kde po ní usilovně pátrá Šestá pěší pod velením komandanta Miarra. Zdá se, že jsme nepřítele konečně zahnali do kouta. Obluda zalezla někam do díry a teď čeká, až se to přežene.«

»Sliboval jsi nám ale nějakou obzvlášť příjemnou zprávu,« neudržel se Warniak.

»Ale ovšem, k tomu se hned dostaneme,« přitakal princ. »Jak víte, před devíti dny se protivník opět pokusil navázat s námi jakási jednání. Přitom se prozradilo, jak to opravdu je s tou nehmotností. Pánové, padám v prach před úrovní jeho techniky, zejména co se optiky týče. Představte si, on k nám posílal jen mrňavé přístrojky, velké asi jako metací granát. S jeho pomocí s námi může náš protivník hovořit, aniž by se vystavoval sebemenšímu nebezpečí. Každý takový přístrojek umí spoustu věcí. Předně létat, a to tak tiše, že není vůbec slyšitelný. Je řízený na dálku, má v sobě kompletní radio. Pár drobností pominu, jako třeba to, že je uvnitř náložka, která vnitřek znehodnotí, kdyby se nám dostal do chapadel. Ale to nejlepší: ten přístroj umí dokonale přenášet světlo. Což znamená, že majitel perfektně vidí všechno, jako by tam byl osobně na místě přítomen. Budiž, je to sice nádherné, zejména jak se těm bestiím podařilo všechny ty vymoženosti nacpat do tak malého pouzdra, ale nemožné to zřejmě není a naši vědci jistě brzy vymyslí něco podobného.

Největší lahůdku jsem si ponechal na konec. Ten strojek totiž dovede vytvářet nádherné plastické obrazy, kdekoliv ve svém blízkém okolí - nepotřebuje k tomu ani promítací stěnu, umí to jen tak ve vzduchu. Jak to dovede, to zatím nevíme, ale dovede to. A teď si představte - co se asi stane, když tímto obrazem proletí naše střely? Ano, správně, nic, vůbec nic. Protože ten obraz - jedině ten je skutečně nehmotný, je to totéž, jako kdybyste se pokoušeli rozstřílet obraz obludy na promítacím filmovém plechu - až na to, že plech poškodíte a bude to aspoň trochu znát, kdežto vzduch nepoškodíte.

No a když se na to podíváte s odstupem, pak zjistíte, že nás ta obluda pěkně dlouho tahala za chapadla! Bezúspěšně jsme stříleli po nehmotném obraze - přitom by stačilo mířit trochu níž a byli bychom rozstříleli ten přístrojek a obraz by ovšem zmizel. Ta věcička je tak mrňavá, že jsme ji dosud vždycky přehlédli, ale právě tak je neškodná, vždyť musí být napěchovaná vším možným, do ní by se nevešel ani malý náboj! No - a já si myslím, že nás ta obluda obelhávala i s jejími avizovanými náložemi u torpéd. Žádné nebyly - ovšem i v tom případě musím našemu protivníku uznat, že jako psycholog je excelentní. Naletěli jsme mu všichni.«

»Pak nevím, proč jsi do oblasti, kde se nachází, už dávno nějaké to atomové torpédo nehodil?« navrhl Warniak.

»Za prvé - jsou tam naše komanda, která ho nejspíš brzy objeví a jim by mohlo uškodit víc než nestvůře. Uvědomte si, jaký je tam členitý terén! Samé

kopce a údolí, propasti, jeskyně, zkrátka ideální úkryt proti atomovému bombardování. Hodíme-li tam torpédo, mohla by ta bestie být na výhodném, odvráceném místě a mohla by to i přežít. Něco jiného bude, když jí hodíme torpédo přímo na vchod jejího brlohu. Jenomže - až budeme vědět, kde je, zvládne to podle mě i přepadové komando s obyčejnými ohňomety.

To bylo za prvé. Za druhé - v současné době nám už ta bestie nepřekáží natolik, abychom na ni vyplýtvali torpédo. Možná budeme nějaká potřebovat proti jejím krajanům, až sem dorazí. Radši bych s nimi šetřil - kdo ví...

No a za třetí - přece si nezkazíme tak krásnou planetu? Já si totiž zase myslím, že bude brzy připojena k impériu.«

»Nebude,« ozval se hlas od vchodu do sálu. »S myšlenkou na ovládnutí světa Ťanů se definitivně rozlučte!«

»Vida - máme ho tu zas!« zrudl dobrou náladou princ. »Jak vidím, dnes si na nás pozval posilu! A jak mohutnou! Jednoho ubohoučkého domorodce! Jen by mě zajímalo, jak to děláš, že ses zase dostal do lodi! Stráže opět zaspaly, co?«

Ve společnosti Renona byl tentokrát Čivi, oba fotomety připravené k výstřelu. Oba měli na očích brýle, jejichž skla dokázala během tisíciny sekundy ztmavnout a pohltit jakkoliv silný světelný záblesk a právě tak rychle zprůhlednět. Každý fotomet byl zařízen tak, že nejprve vyslal slabší dávku, po milisekundě pak skutečnou ničivou porci. Elektronické brýle se mezitím stačily přizpůsobit, jejich nositelům nehrozilo proto oslnění ani poškození zraku. Kromě toho byla jejich skla polarizační, takže by sama částečně zabraňovala oslnění od záblesků odraženého světla - a u Ťanů zachycovala i noční světélkování jejich očí, které by je mohlo snadno v temných chodbách kígórského hvězdoletu prozradit.

»Vaše stráže nestojí za nic. Hlídají sice dobře, ale jen do výšky svých očí, nenapadne je podívat se nahoru. Ale o to dnes nejde. Dnes jsme nepřišli vyjednávat,« prohlásil Renon.

»Aha - prosit o milost?« odpověděl pyšně princ. »To jste mě zklamali, já měl o vaší vojenské cti mnohem lepší mínění! No - ale uznávám, až dosud jste se drželi skvěle.«

»Prosit o milost? To vůbec nemáme v úmyslu,« prohlásil klidně Renon. »My jsme vám přišli sebrat hvězdolet!«

»Princi! To přece nejsou obrazy - tihle jsou skuteční, živí!« zaječel Krafonci a sáhl po své osobní zbrani.

»Výborně - ale pozdě!« podotkl Renon a stiskl spoušť. Dva a dva záblesky, skoro současně vypálené, vzápětí dutými výbuchy na kousky

Ohňostroj smrti

Renon a Čivi dorazili do místa předpokládaného setkání jako první, ale měli to mnohem blíž a Gigi teď musel Jacha nést na zádech, takže to měl těžší. Renon měl v tomto sále jeden velice důležitý úkol navíc, proto na nic nečekal. Čivi hlídkoval u zavařených dveří do hlavní spirální chodby, odkud by se dal očekávat útok Kígórů, zatímco Renon vzlétl na svých létacích náramenících k vrcholu blízkého šedivého doutníku, upevněného v otočném hydraulickém závěsu.

Jeho úkol byl zdánlivě jednoduchý, ale přitom nebezpečný. Opatrně odkrojil tavičkou kryt na špici doutníku, kde se mu obnažily složité vnitřní mechanismy. Poté dovnitř napěchoval šedivou, měkkou hmotu, které měl několik balíčků, upevnil do ní nějaké miniaturní strojky a každý opatrně nastavil. Musel pracovat rychle, protože nebylo radno se zdržovat právě tu, v nejtajnějších prostorách hvězdoletu - a navíc nahoře, kde by delší pobyt rozhodně nebyl zdraví prospěšný.

Na opačném konci haly, proti místu, kde hlídkoval Čivi, se ozval šramot a tiché bzučení. Čivi zbystřil pozornost. Po chvilce se oválný kus stěny vyklopil dovnitř haly a dopadl na podlahu, neozval se však zvonivý rachot padajícího kovu, jen plesknutí, podobné plesknutí bláta.

»Gigi!« vykřikl radostně Čivi a v mžiku byl u otvoru.

»Pomoz mi!« požádal ho zadýchaně Gigi.

Nejprve prostrčil otvorem bezvládné tělo Jacha a pak se za ním provlekl sám. Za okamžik unaveně klesl na podlahu.

»Počkej, nejprve uzavřeme tuhle díru,« namítal Čivi.

»Já už nemůžu,« hlesl Gigi.

»Až potom bude čas na odpočinek,« řekl Čivi. Pokusil se sám vrátit změklý plát kovu na původní místo, ale i když byl kov měkký, váhu měl stále stejnou. Čivi po několika marných pokusech musel tento plát svým jataganem, který měl neustále u sebe a od něhož se nechtěl za nic odloučit, rozkrájet na menší díly, ty dopravit na původní místo ve stěně a svařit. Plácal měkký kov rukama jako těsto a zalepoval otvor, jako když vlaštovka staví hnízdo. Gigi se po chvilce vzchopil, nenechal přece jen pracovat Čiviho samotného. Nakonec byli utahaní oba. Otvor ve stěně byl sice znát, ale vytvrzený by vydržel mnohem víc než okolní pancéřové stěny.

Oba Ťanové nečekali na nic víc, pozvedli fotomety mířidly až k očím - a zahájili palbu.

Zápasníci i jejich fandové byli rozmetáni jako první. Pak se Jach a Gigi pootočili a začali kosit Kígóry u bočních řídících pultů. Místnost se celá zaplnila světlem záblesků, v němž byli Kígorové oslněni, takže nevěděli, co se vlastně děje. Jenom Jach a Gigi viděli dobře, jejich očím záblesky nevadily. Oba teď přenesli palbu na obsluhu zadních pultů.

»Pozor, Jachu!« vykřikl najednou Čivi. Neuvědomil si, že ho kamarád neslyší.

Zpoza jednoho pultu se chvatně vysunula hlaveň, stočila se k Ťanům a vyplivla bělorudý oheň. Gigi se otočil a také vystřelil. Stranou odlétla jen hlaveň bez zbytku zbraně. Kdo ji držel, musel dostat plný zásah z fotometu. Gigi se opět otočil a začal střílet dál, kamsi do přední části sálu.

Čivi ani Renon však nevnímali Gigiho boj. Oba sledovali, jak Jach upustil fotomet a zoufale stiskl levačkou pahýl své pravé ruky, ze kterého crčela červená krev. Pak se mladý Ťan pomalu svezl k zemi, rozhodil ruce a krev z rány vystříkla plným proudem.

»Obvazy, Gigi!« vykřikl Renon.

Gigi nevnímal pokyny, ani to, že jeho přítel byl zasažen. Možná to na okamžik i spatřil, ale kdyby se věnoval příteli, dal by zbylým vojákům příležitost vzpamatovat se. To by byl konec obou a cíl výsadku by byl ohrožen též. Gigi vystřelil další sérii vějířovitě kolem sebe, pak se otočil - a dvojitou ranou rozstřílel dva vojáky, kteří právě vbíhali do dveří sálu. Pak k těmto dveřím přiskočil a pomocí umělého chapadla řízeného počítačem je uzavřel. Chvatně vsunul fotomet do kapsy, vyňal z brašny hlavici tavičky, za několik okamžiků dveře zavařil a hned také vytvrdil.

Teprve pak se obrátil k Jachovi. Sklonil se k němu, podle návodu, který nedávno všem dával Renon, silně stáhl obvazem pahýl přítelovy ruky a vkrátkosti ránu zavázal, až z ní krev přestala prosakovat.

»Už je mrtvý,« řekl Čivi, když na obrazovce viděl marnou snahu svého přítele pleskáním do obličeje vykřesat nějakou známku života. Jach se ani nepohnul, jeho oči nevnímaly, zobák měl otevřený.

»Nech ho být a utíkej k řízení!« podařilo se v té chvíli Renonovi zapnout princův osobní interkom. »Pátý pult v první řadě! Pospěš si!«

Gigi nechal marných oživovacích pokusů. Rozběhl se na ten konec sálu, kde prve jen tak zápasili kígórští vojáci. Náhle se otočil a vystřelil do strany. Kdosi se tam skrýval, ale k výstřelu se už nedostal. Gigi doběhl k pultu a vložil do otvoru pro řízení umělé chapadlo. Počítač okamžik zkoušel jakési

kombinace, pak se zastavil. Současně se před Renonem rozsvítil panel s dalšími obrazovkami. Od této chvíle bylo řízení bitevního hvězdoletu přepnuto do princovy kajuty.

»Výborně, Gigi!« řekl Renon tlumeným hlasem. »Teď musíš otvor zavařit, aby nás nemohli Kígórové od řízení odpojit!«

Rezonanční tavička vzápětí překryla řídící pult plátem plechu, který si Gigi bez dlouhého rozmýšlení vypůjčil ze sousedního stolu a přivařil po celém obvodě. Malý Gigiho počítač pod tímto poklopem zůstal - věděli, že jej tam budou muset nechat. Teprve pak se Gigi vrátil k Jachovi.

»Přivaž jeho i sebe!« nařídil Renon. »Budete muset chvíli vydržet něco moc nepříjemného, ale jinak to nejde!«

Pak zadal několik příkazů svému počítači. Čivi mezitím vytvaroval na podlaze ze změklého kovu několik háků, hned je vytvrdil a pak k nim pomocí popruhů přivázal sebe i Renona. Letmým pohledem na obrazovku zjistil, že Gigi totéž stihl i ve velkém sále.

Kígórským bitevním hvězdoletem se rozeznělo bučení sirén. Pak hluše zaduněly pancéřové přepážky, které se po celé lodi uzavíraly a oddělovaly jednotlivé prostory od sebe. Když tyto zvuky utichly, ozvalo se hluboké dunění motorů a podlaha sebou prudce trhla vzhůru. Kígórský bitevní hvězdolet se majestátně odlepil od planety a začal se rychle rozjíždět do zprvu modré, ale brzy do zčernalé oblohy. Renon spolu s Čivim leželi na podlaze a nemohli se téměř pohnout, jak oba zavalilo silné přetížení. Renon se občas přece nadzvedl, aby se podíval na obrazovky. Hvězdolet řídil jeho počítač, ale bylo třeba občas zkontrolovat, co se děje kolem nich v lodi. Kígorští vojáci měli nesmírnou početní převahu a Renon věděl, že přetížení lépe snášejí, než jeho přátelé i než on sám. Naštěstí se stalo to, nač spoléhal. Když se hvězdoletem rozezněly sirény, vojáci přesně podle předpisů disciplinovaně obsadili všechna vodní křesla, v nichž byli proti přetížení lépe chráněni, což samozřejmě znamenalo, že po dobu rozjezdu hvězdné lodě nebudou schopni žádné akce.

Bitevní loď hladce vzlétla nad stratosféru planety a pak se rázně vrhla do kosmického prostoru, aniž by se zdržovala přechodem na oběžnou dráhu. Po hodině letu s tímto velkým přetížením Renon snížil tah motorů tak, aby vytvářely jen o málo větší přetížení, než na planetě. To už se planeta na vnějších obrazovkách znatelně zmenšovala.

»Čivi - zavaříme to tu jako Gigi v navigačním sále,« rozhodl Renon. Čivi se ihned chopil hlavice tavičky a začal změkčovat princův osobní podnos, aby získal potřebný kov.

»Gigi - vezmi Jacha a vyrazte,« řekl Renon polohlasně do palubního interkomu. »První úsek jsem zkontroloval - asi tam nikdo není, ale pro jistotu postupujte opatrně.«

Gigi odvázal sebe i bezvládného Jacha od háků na podlaze a stejnými popruhy si připoutal kamaráda na záda, musel mít totiž obě ruce volné. V jedné držel fotomet, v druhé hlavici rezonanční tavičky. Přistoupil teď k zadní stěně navigačního sálu, protavil do ní oválný otvor a dostal se tak do jedné z pomocných kabin. Opatrně otevřel dveře do příčné chodby a když se přesvědčil, že je prázdná, vstoupil do ní a dveře za sebou tavičkou zavařil. Pak opatrně postupoval prázdnou chodbou, až Renonovi zmizel z dosahu kamer.

Mezitím Čivi překryl princův ovládací pult plátem měkkého plechu, přivařil jeho okraje a teď zručně plech vytvrzoval. Překrystalizování při rezonančním jevu dodávalo kovům větší tvrdost a pevnost, než by měl kov zpracovaný tepelně, takže se dosahovalo vlastností whiskerů, jimiž se kdysi udivovali vědci na Zemi; muselo však být dovedeno správně až do konce. Čivi ale již měl s tavičkou dlouhou praxi a brzy ohlásil, že je s touto prací hotov.

»Dobrá - můžeme jít i my,« prohlásil Renon polohlasně.

Vyřízli oválný otvor ve stěně poslední kabiny princovy rezidence, Renon pohledem zkontroloval ochoz a oba potichu vyrazili k nejbližší nouzové spirále. Tou se měli dostat do nižších pater bitevní lodi. Otvor do princovy rezidence za sebou pečlivě uzavřeli a vytvrdili. Čím později se tam kdo dostane, tím lépe.

rozhlížel do všech stran. Nikdo na něho nevystřelil za celou tu dobu, kdy Čivi i Renon bezmocně sledovali, odkud přiletí smrtící dávka trhavých střel.

»Už tu nikdo není - poběžte!« vykřikl Jach tlumeně.

Renon i Čivi vyskočili a skoro současně doběhli ke krajní pancéřované stíhačce. Renon přistoupil k jejímu segmentovému vchodu a pomocí umělého chapadla jej otevřel.

»Nastupte - rychle!« vyzval své přátele. Sám se dovnitř vsoukal jako poslední. Dostal se k ovládacímu pultu, jen co za sebou zavřel vnější dveře letounu.

»Teď uvidíme!« zasmál se trochu nervózně, když se umělým chapadlem pokusil oživit řízení letounu.

Letounek ožil. Současně s tím, jak se rozeběhly přístroje a začaly hučet startované motory, otevřela se s rachotem vrata malé komory a letoun do ní po kolejnicích zajel. Vrata se pak opět zavřela, ale několik okamžiků poté se naproti otevřely druhé takové těžké dveře a katapult vymrštil letoun ven z lodi, do černé tmy.

Malé okřídlené letadlo se odpoutalo od obrovského kolosu bitevní lodi. Ta na to nijak nereagovala, hnala se dál, štvaná vpřed do prostoru. Malé letadélko po krátkém zaváhání zapnulo své manévrovací reaktivní motory a uhnulo stranou, aby se nedostalo za hvězdolet - zejména za jeho motory. Potom se otočilo proti dosavadnímu směru letu a vyrazilo na plný tah nazpět. Zdálo se, že si ho nikdo na lodi nevšiml.

»Je to strašné!« těžce vydechl Gigi. Jach také sténal bolestí, přetížení i jemu rozjitřilo těžké zranění, ale ani teď nic neřekl.

»Musíte to vydržet,« povzbuzoval je Renon. »Teď se musíme co nejvíc vzdálit, jinak je všechno zbytečné! Příliš jsme se zdrželi v hale! Kígórové si našeho odletu nepovšimli, proto na nás nestřílejí. Určitě se pokoušejí opět ovládnout svou loď, to je teď pro ně důležitější. Čím budeme dál, tím máme větší naději. Doufám, že oni mezitím poletí stejným směrem dost dlouho. Jen aby se neotočili předčasně!«

Reaktivní motory duněly a konstrukce výsadkového letounu se otřásala napětím. Kígórská bitevní loď se zmenšovala, ale planeta před letadlem zůstávala stále malá, jen jako svítící stříbrná mince na černé obloze.

»Proč se nevracíme?« ptal se přidušeným hlasem Čivi.

»Máme příliš velkou rychlost,« řekl Renon. »Pořád ještě se od planety vzdalujeme. Nejprv musíme zabrzdit, pak teprve se začneme přibližovat.«

V mučivém lisu přetížení mlčky prožili další hodinu. To už se jim obrovský kolos bitevní lodi zmenšil tak, že z něj zůstalo jenom nepatrné

»Já jsem se s tím tak nepáral,« přiznal Gigi. »Kde jsem prošel dveřmi, ty jsem za sebou zavařil, ale kde jsem musel prorazit stěnu, zůstala neuzavřená díra.«

»Zato jsi sem přitáhl přítele a to se musí ocenit,« řekl na to Renon, který k nim sletěl shora.

»Jen se obávám, že jsem ho vlekl zbytečně,« povzdychl si Gigi. »Možná už je mrtvý!«

»Není mrtvý, žije,« prohlásil Renon po chvíli, když si raněného prohlédl. Gigi přitom prvně v životě uviděl agisar, Renonova biologického pomocníka - ale toho ani Čivi nevídal příliš často. Renonův agisar se ukrýval na jeho holém těle ve zvláštním pouzdře pod oděvem. Gigi se roztřásl odporem - tvarem se agisar velice podobal obávaným vodním nestvůrám, zmenšenému moberovi. Na rozdíl od vodních oblud byl tento malinký tvoreček nejen neškodný, ale navíc velice užitečný. S jeho pomocí dokázal brzy Renon bezvládného Jacha probudit a zbavil ho i bolestí ze zranění.

»Já nemám ruku?« podíval se Jach udiveně na svůj obvázaný pahýl, když ho Renon za pomoci obou přátel posadil.

»Ale žiješ!« řekl radostně Gigi a objal ho.

»To jste mě raději měli nechat zemřít,« prohlásil Jach zdrceně. »Co je to - kovář bez ruky?«

»Prosím tě, teď není čas na pláč,« řekl Renon přísně. »Nás teď čeká velice těžký úsek - budou tam vojáci, budeme se asi muset prostřílet. Brečet budeš až potom. Já jsem také přišel o ruku - a kdybych to vzdal, kdo by vedl tento boj?«

»Odpusť,« zašeptal Jach.

»Dal jsi svoji ruku za moji,« řekl Renon tišším hlasem. »Co je to kovář bez jedné ruky proti tomu, kdybych teď neměl ani jednu? Ale nemůžeš to vzdát ani ty. Kdybys nás opustil, měli bychom to my tři přece jen těžší. Škoda, že jsi tam nechal svůj fotomet...«

»Ten mám já,« prohlásil Gigi. »Nemohl jsem přece nechat něco takového těm bestiím darem!« vytáhl nepoškozenou zbraň z brašny.

»Ty se dostaneš do legend, Gigi,« řekl uznale Renon, až mladý Ťan zrudl rozpaky. U národa Ťanů, kteří mají obličej pokrytý jemnou srstí, se zrudnutí projevovalo jen na holých očních víčkách.

»Tak co, Jachu, zkusíš jít sám?« obrátil se poté Renon na raněného přítele.

»Nějak se mi ulevilo,« prohlásil Jach pevnějším hlasem. »Já teď půjdu první - a něco těm obludám ukážu!«

»Ba ne,« zavrtěl hlavou Renon. »Tvoje povzbuzení je jen zdánlivé. Agisar ti dodal do krve prostředky proti bolesti, ale jejich účinek po nějaké době zase pomine. Proto nepůjdeš ani první, ani poslední, ale pěkně uprostřed. První půjdu já a Gigi, pak Jach a na konci Čivi. Má teď asi z nás všech nejvíc síly, kdyby bylo potřeba Jachovi pomoci. Kromě toho nás mohou Kígórové ohrožovat jak zepředu, tak také zezadu a někdo musí proto vzadu zavařovat dveře. A teď už konec dohadování, máme příliš málo času.«

Skupinka se opět zdvihla. Jach se sice na nohou držel jen silou vůle, ale nechtěl být na obtíž. Renon dal všem třem přátelům povzbuzující bonbón, sám si vzal rovněž - a vydali se na opačnou stranu haly. Tam Renon odměkčil jedny dveře, které prve sám zavařil. Dveře se silou hydrauliky snadno otevřely, ale sotva jimi náš čtyřlístek prošel, Čivi je opět uzavřel a sváry vytvrdil. Teď už by s nimi hydraulika opět ani nepohnula.

Sestupovali po spirálové rampě. Točila se kolem silného svazku potrubí, které hlasitě hučelo, jak jím cosi proudilo. Byla tu tma, prosvětlovaná jen řídce roztroušenými svítícími zelenými ploškami. Chodbou profukoval vítr, v němž byl, jako ostatně v celém hvězdném letadle, nepříjemný nakyslý pach. Vpředu šel opatrně Gigi, za ním Renon a vzadu Čivi s Jachem. Spirála je zavedla nejméně o šedesát metrů níž a skončila u velkých trojsegmentových dveří. Gigi je umělým chapadlem zručně otevřel a hbitě si připravil fotomet. Dveře se před nimi rozestoupily se skřípěním - nikdo za nimi naštěstí nebyl. Gigi opatrně vstoupil do chodby, která tu vedla téměř vodorovně a ostatní vešli za ním. Byla tu tma a stěny chodby byly žebrované, takže by se tu snadno mohl někdo skrýt, ale nebyla dlouhá a končila dalšími dveřmi. Také u nich Gigi manipuloval umělým chapadlem, dveře otevřel a zatímco Čivi vzadu dveře zavařoval, vstoupil s připravenou zbraní do další, tentokrát veliké a jasně osvětlené prostory, členěné složitými kovovými nosníky na způsob gotického chrámu.

V té chvíli práskl z hloubi haly výstřel. Gigi padl jako podťatý, pustil fotomet, zůstal ležet a kolem něho se začala rozlévat kaluž červené krve. Renon vystřelil do místa, kde prve spatřil záblesk. Ozvala se tlumená rána, do stran se rozlétly zbytky chapadel kígórského vojáka. Zarachotily odtud další střelné rány, ale Renon padl na zem a zakutálel se stranou, pod ochranu jakéhosi kovového nosníku. Opět vystřelil a opět úspěšně.

»Čivi - vyběhni támhle k tomu sloupu!« ukázal Renon na další vhodný úkryt stranou.

Čivi vyrazil jako štvaný a skokem přistál na označeném místě. Hromový rachot výstřelů, svištění velkorážných střel s trhavou náplní, které

vybuchovaly téměř na opačném konci haly, to byl doprovod jeho běhu. V té chvíli i Renon stiskl spoušť a vražednou dávku přeťal nepříliš hlasitým výbuchem.

»Jachu, přeběhneš sem, ke mně?« zavolal tiše Renon.

Jach kývl. Pak vyrazil ke svému příteli, ale žádná další střelba se neozvala.

»Počkej tady a kdyby bylo třeba, střílej,« zašeptal Renon a sám vstrčil fotomet do kapsy a vyrazil nazpět. Tentokrát se ozvaly dva výstřely, ale Čivi kígórského střelce okamžitě zneškodnil. Renon se v běhu shýbl, popadl bezvládného Gigiho a spolu s ním zmizel za rámem dveří chodby, odkud před chvílí přišli. Tam sklouzl k zemi, přitáhl Gigiho k sobě a rychle ho ošetřoval. Mladý Ťan měl vážnější zranění než Jach - chyběly mu obě nohy, odtržené výbušnými střelami vysoko nad koleny. Renon mu rychle zavázal rány, zastavil proud krve a svým agisarem ho přivedl k vědomí. Mladý Ťan necítil bolest, tu Renonův agisar potlačil, ale podobně jako Jach byl zesláblý ztrátou krve, navíc byl v šoku a hluboké depresi.

»Tak - a jsem k ničemu,« povzdychl si.

»To ještě není jisté,« utěšoval ho Renon. »Už jsme skoro u cíle, ale nemůžeme se zdržovat ani minutu.«

Pevnými popruhy si Gigiho přivázal na záda. Pak i s ním pomalu vstal, sklonil se dopředu - a vyrazil. Cestou jen tak mimochodem sebral ze země Gigiho fotomet - svůj měl uložený v kapse. Proběhl kolem tří sloupů - a padl k zemi. Nikdo po něm nestřílel, ale střelci tu stále mohli být.

»Teď ty, Čivi!« vykřikl Renon.

Čivi vyrazil k šílenému běhu. Proběhl tryskem kolem Renona a podobně jako on doklouzl za další sloup. Při pádu se stočil stranou a vystřelil. Z místa, kam dopadla energie jeho fotometu, vyrazil na všechny strany gejzír ohně a ozářil celou halu. Čivi zpoza úkrytu vystřelil ještě jednou. Jeho střelba ani tentokrát nebyla úspěšná - místo dutého výbuchu, charakteristického pro zásah živého cíle, se ozvalo jen vzteklé prskání bortícího se kovu. Vzápětí se ale ukázalo, že to byl vlastně úspěšný výstřel. Padající nosník donutil jednoho z kígórských vojáků opustit úkryt, Čivi jeho pohyb zpozoroval - a tentokrát se neminul.

»Jachu - poběž!« křikl tlumeně Renon.

Jach vyběhl ze svého úkrytu, ale místo aby jako ostatní běžel podél stěny, kde mohl najít každých pět metrů vhodný úkryt, rozběhl se rovnou přes celou halu. Doběhl k jednomu ze tří letadel, které tu stály uchycené v držácích katapultů a střežených zřejmě strážemi, zastavil se a neklidně se

»Kdo ví...« usmál se Renon.

Letoun pomalu kroužil kolem planety, ale tam dole se čas projevoval viditelněji. Nad oblastí, kde měla naše skupinka přistát, se pomalu smrákalo. Kígórská armáda se stahovala do základen. V noci Kígórové s domorodci nebojovali - ve tmě by se mohlo snadno skrýt na příhodném místě i více domorodých bojovníků, kteří by mohli ze zálohy překvapit a snad i zabít dobře vyzbrojené dobyvatele. Základny a jejich okolí už byly Kígórům dostatečně známé a strážené, pokus o jejich nenadálé noční přepadení domorodci by byl sebevraždou - ačkoliv občas se pár zoufale odvážných mstitelů našlo; obvykle však takový pokus zaplatili životem, aniž by Kígórům uškodili.

Posádka v dočasné družici se připravovala k sestupu.

Renon rozdělil poslední balíčky jídla a všichni čtyři se vydatně najedli. Právě tak nešetřili zbytky zásob nápojů, co si s sebou vzali. Probrali všechno, co měli v brašnách. Něco se rozhodli vyhodit - či spíše ponechat v letadle. Jednalo se zejména o několik malých balíčků plastické trhaviny, dále o rozbušky, ale i některé zbraně. Ponechali si jen fotomety, létací náramenníky a pár posledních balíčků obvazů - ačkoliv teď by mělo všechno dopadnout dobře, jak všechny ujišťoval Čivi. Renon trval na tom, že nesmí vyhodit ani jeden ze zbylých počítačů, nesmí se zbavit mluvících mušlí, nesmí už ztratit ani jednu rezonanční tavičku. Gigi naopak obhajoval, aby si mohl ponechat svůj nádherný nůž.

»Podívejte se, chlapci, ty vaše jatagany jsou sice krásné zbraně, ale když je tu necháte, uděláte si snadno jiné. Máme pořád tavičky a sami víte, že to nebude těžké. Tavičky bych sice dokázal vyrobit, ale už ne tak snadno - a především na to nebudeme mít potřebný čas. Ale elektronické věci - ty ani já nedokážu udělat. Když zničíme sondu, počítač, anebo třeba obyčejnou mluvící mušli, přišli jsme o ně definitivně. A jak víte, ve skladišti už nic není!«

»Škoda těch počítačů, které jsme nechali ve velké lodi,« posmutněl Čivi.

»Ty jsme tam nechat museli,« pokrčil rameny Renon. »Bez nich bychom nic nedokázali. To byla nutná oběť - ale ty, co nám zbyly, zachovat musíme, aspoň se o to musíme pokusit.«

Pak si ještě jednou prohlédl zranění Jacha a Gigiho.

»Víte, chlapci, já jsem tak rád, že jsme všichni čtyři,« řekl měkce, když skončil s ošetřováním. »Obával jsem se, že tam někdo z nás zůstane. Že se vracíme všichni, to je takový úspěch, že budeme mít ještě dlouho co oslavovat!«

»No - nevím,« zachmuřil se Jach. »Ruka je ruka a kováři jedna nestačí...«

světélko jeho motorů, ztrácející se mezi hvězdami. Pak najednou zadní obrazovky vzplály oslnivou září. Rozsvítilo se na nich druhé slunce, větší a jasnější než to, které svítilo zboku, ale ne dlouho. Než Čivi dvakrát napočítal do devíti, druhé slunce zhaslo. Na jeho místě zbyl jen oranžový mrak, pak červený a nakonec všechno zmizelo.

»Už nemusíme spěchat,« prohlásil Renon a ubral motorům na síle. »Kígórská loď už neexistuje.«

»Taková mrňavá náložka že by zničila tak obrovský kolos?« vytřeštil oči na zadní obrazovky Čivi.

»Ta mrňavá náložka ne,« usmál se trochu trpce Renon. »Ale naší malou náložkou jsme způsobili hromadný výbuch velkých okřídlených šípů, kterých bylo plné skladiště. Pětaosmdesát atomových torpéd - to kígórskou loď úplně rozprášilo.«

»I s těmi vojáky, co na ní ještě zůstali?« ptal se Čivi.

»I s nimi. V okamžiku se vypařili,« přikývl Renon.

Čivi si zhluboka oddychl. Pak se trochu zaškaredil, až se mu hebká srst na tvářičkách svraštila.

»To jsi měl udělat hned, dříve než ty bestie zabily tolik našich lidí. Vždyť už jsi byl v jejich lodi víckrát.«

»Nešlo to, Čivi,« usmál se trpce Renon. »Pravda, mohl bych to udělat tak jak říkáš, ale pak by Ťanové zahynuli všichni, protože z lodi Kígórů zbylo nesmírné množství velmi jedovatého prachu, který by vyhubil všechny lidi na světě. Proto jsme museli jejich loď nejdřív dostat co nejdál. Kromě toho jsem ji musel nasměrovat tak, aby i její popel spadl do slunce, jinak by to nemělo cenu. A aby jeden člověk odletěl sám s plně obsazenou bojovou lodí nepřátel? To nebylo možné. Sám bych se dostal do princovy kabiny nebo do navigačního sálu, ale nemohl bych být na obou místech současně. V kabině bych neměl vládu nad motory. Jak víš, bylo nutné přepnout sem řízení. Princ by to mohl svým podřízeným nařídit, ale mě by určitě neposlechli. Kdybych naopak pronikl do navigační kabiny a pokusil se vzletět, princ by mi zablokoval motory a mohl by odtud ze vzteku odpálit i všechna atomová torpéda. Museli jsme být nejméně dva - a jak vidíš, teprve ve čtyřech jsme měli naději na úspěch, protože jsem musel počítat i s tím, že někdo zahyne. Kígórové nebyli žádní andílci.«

»To tedy ne, spíš ďáblové! Ty obludy mají všude strašný smrad, ani tady se to nedá vydržet!« postěžoval si Čivi.

»To je dáno tím, že jsme v kígórském letadle,« pokrčil rameny Renon. »Oni si ve svém letadle pochopitelně udržují takové složení vzduchu, jaké vyhovuje jim. Nepříjemná vůně pochází ostatně přímo od nich.«

»To jsi měl zažít, jaké to bylo v navigační kabině!« řekl Gigi. »Ty rozstřílené bestie smrděly ještě víc - a my jich tam měli víc než čtyři krát devět! A bylo to pořád horší, puch z nich stoupal jako modravá mlha!«

»Už abychom byli doma,« usmál se Renon.

Pak se obrátil k raněným. Jachovi prostřednictvím svého agisaru podal další prostředek k utišení bolesti, tentokrát společně s něčím uspávacím, neboť mladý kovář vzápětí usnul. Gigiho zranění byla vážnější, ale rány byly převázány odborněji a také Gigi za chvíli usnul klidným spánkem.

»Budeš teď také spát, Čivi?« zeptal se Renon posledního ze svých přátel.

»Po tomhle všem jen tak neusnu,« mínil Čivi. »Vždyť jsme pobili víc těch nestvůr, než za celou dobu doposud!«

»Nejen to,« souhlasil Renon. »Jednak jsme s hvězdnou lodí zničili přes dva tisíce Kígórů, ale navíc jsme armádu, která zůstala ve vašem světě, zbavili velení - a zejména možnosti doplňovat si palivo a munici.«

»Takže jsme vyhráli!« rozjasnil se Čivi. »To přece stálo za to, i kdyby přitom někdo z nás zemřel!«

»Vlastně máš pravdu - vyhráli jsme,« souhlasil po chvilce Renon. »I když ve vašem světě zůstalo skoro tisíc vojáků jejich armády, ti už nebudou tak nebezpeční. Buďto budou od nynějška šetřit municí - pak ale nebudou moci vybíjet další nevinné Ťany; nebo budou brzy bezbranní. Uvidíme, kterou variantu si sami vyberou...«

Pancéřovaný bitevní letoun kígórské armády neustále směřoval špicí k planetě. Ta se stále nemínila zvětšovat, ale už se ani nezmenšovala. Letoun překonal kulminační bod a začal se, zatím téměř neznatelně, vracet.

Návrat

Pancéřová bitevní stíhačka kígórské letecké armády, jejíž zavalitý trup měl velice krátká šípovitá křídla, zdánlivě pomalu kroužila kolem planety. Podle namalovaných výsostných znaků to byl osobní letoun prince Mafuího, teď ale spolu uvnitř řídící kabiny debatovaly čtyři bytosti, pro něž toto letadlo rozhodně nebylo stavěné.

»Pokusím se směrovat letoun tak, abychom se snesli poblíž osmé transferové kabiny,« upozorňoval přátele Renon, ačkoliv si nebyl jistý, zda mu opravdu rozumějí.

Jeho vysvětlování bylo zaměřené spíše psychologicky, než aby po nich chtěl opravdu něco důležitého. Potřeboval v nich vzbudit pocit společné věci, aby ho jenom trpně nesledovali, což by mohlo být v rozhodujících chvílích nebezpečné. Museli se teď všichni maximálně soustředit na závěrečnou fázi letu. Bylo by smutné, kdyby teď, když splnili takový titánský úkol a zneškodnili nejtěžší zbraň nepřítele, někdo z nich přišel zbytečně o život pro pouhou chvilku nepozornosti.

»Nevím jen, zda se mi podaří přistát. Především - máme už velice málo paliva. Ono se to nezdá, ale naše rychlost je stále příliš velká. Nejprve budeme muset pořádně přibrzdit, aby letadlo neshořelo. Zbude-li nám palivo na manévrování těsně nad zemí, nevím - ale nedělal bych si o našich šancích příliš velké iluze. Spíš se obávám, že letoun rozbijeme. Já jsem sice s kosmickými letadly létal, ale nikdy ne s typem, o kterém vím tak málo a který má navíc řízení nepřizpůsobené možnostem člověka našeho typu.«

»Co ale s námi bude?« staral se Jach.

»Kdybych zjistil, že ztrácím nad letounem kontrolu a že katastrofě nezabráním, nařídím vám opustit letadlo. Umíte přece létat na náramenících, ne?«

»Myslíš, že se dostaneme ven, kdybychom začali padat?«

»Myslím si to,« přikývl Renon.

»Zkusme to,« navrhl Čivi.

»Teď ještě ne, až za chvilku,« opáčil Renon. »Kdybychom přistávali teď, Kígórové by nás zpozorovali a mohli by nás postřílet ve vzduchu. Budeme přistávat za tmy.«

»To zase neuvidíme, kam letíme!« namítl Čivi.

odporem proráženého vzduchu. Přesto se všem popruhy ostře zařezávaly do svalů.

»Ještě chvilku,« povzbuzoval Renon své přátele.

Rachot přecházel v hlubší dunění a špice letounu, chvíli doběla rozžhavená, dostala opět višňově červenou barvu. To bylo dobré - znamenalo to, že pomalu chladne. Teprve teď začal tento žár pronikat až do kabiny, kde se vzduch začal tetelit horkem.

»Hoří!« vykřikl Čivi.

»Ba ne,« okřikl ho Renon. »To je normální!«

Letoun ještě zpomalil. Náhle se však otřásl, jako kdyby do něj udeřilo obrovské kladivo. Letěl sice dál, ale začal se prudce chvět, až to v kabině drnčelo.

»Nádrže s palivem!« vykřikl Renon. »To už nepřistaneme! Čivi, vyřízni otvor do boční stěny - ne, vpředu ne, až za touhle přepážkou!«

Letoun se posledními silami srovnal do téměř vodorovného letu, ale Renon věděl, že jej tak dlouho neudrží. Rychlost klesala a jakmile překročí pádovou hranici, přejde letoun do vývrtky, která skončí až dole na zemi. Ještě že palivové nádrže byly prázdné a nemohly plnou silou vybuchnout.

Čivi rychle objel hlavicí rezonanční tavičky ovál před sebou. Plát náhle vylétl ven - a unikající vzduch vysál Čiviho s sebou z letadla. Kabina byla náhle zaplněná vířící mlhou a řevem. Letoun se pomalu roztočil, sklonil špici dolů a začal padat.

»Všichni ven!« zařval Renon, aby přehlušil rachot.

Gigi zapnul nárameníky, ale v otáčejícím se letadle se nemohl dostat ke dveřím. Vtom pocítil železný stisk silné ruky, která ho doslova vyhodila z letadla. Také Jach neměl sílu strefit se do dveří, ale nakonec se odrazil správným směrem, prolétl otvorem ve stěně, aniž se dotkl jeho okraje - a vzápětí padal noční tmou. Zdravou rukou nahmátl ovládací panel létacích nárameníků, nejprve jimi stabilizoval pád, pak přidal vznášecí síly a zůstal nehybně viset. Vlahý letní vzduch na něho po kyselých smradech uvnitř kígórských kosmických letadel působil jako balzám.

Ohlédl se po letadle. Letělo, ale hořelo jako suchá větev a odlétávaly z něj jiskry. Renon zřejmě naposledy vyrovnal let, ale letadlo letělo rovně jen okamžik, pak definitivně sklonilo nos dolů. Pod ním teď byla jasně osvětlená základna kígórské armády, kde stály dvě řady těžkých obrněných vozů s chrliči plamenů. Letoun tam dopadl jako hořící pochodeň do stohu slámy. Obrovský sloup ohně vyletěl rázem k obloze a změnil černou noc v rudý den.

»U všech bohů - Renone!« vykřikl Jach bezradně.

»Gigi je na tom hůř!« připomněl Čivi.

»Ba ne,« zavrtěl hlavou Gigi. »Na tkaní potřebuji jenom ruce. U toho mohu klidně sedět.«

»Ale jak budeš chodit?« namítl Jach.

»Jestli si budu smět ponechat tyhle létací nárameníky, co máme právě na sobě, pak nebudu potřebovat nohy vůbec,« řekl Gigi. »Vždyť létat je tak snadné!«

Renon se usmál též, byl rád, že mezi jeho přáteli opět zavládla dobrá pohoda. Zejména rád sledoval, jak se zraněným pomalu, ale jistě vrací chuť do života. Budou ji potřebovat, nejen teď, ale i později.

»Chlapci, bez vás bych se nikdy neodvážil zničit samotnou bitevní loď našich nepřátel,« řekl po chvilce. »Zpočátku se mi zdálo, že jste naprosto bezbranní tvorové, které bych měl chránit, i když s nepatrnou nadějí na úspěch. Sám bych mohl jedině oddálit konečné vyvraždění všech Ťanů, zabránit bych mu nemohl. Proto jsem vás také vzal do Citadely, aby se zachoval aspoň dostatečný genetický vzorek do doby, kdy sem přiletí jiná naše loď. To může být kdoví kdy - ovšem s vaší pomocí to dopadlo mnohem, mnohem radostněji. Teď věřím, že národ Ťanů nevyhyne. Přispěli jste k tomu především vy tři - já bych kígórskou loď sám rozhodně neovládl.«

»Vidíš - měl jsi nás vzít za své pomocníky dřív,« řekl Čivi trochu vyčítavě.

»Což jsem mohl tušit, že to tak krásně zvládnete?« usmál se na něho Renon. »Vzpomeň si, jací jste byli v době, když jsem se u vás poprvé objevil! Ubozí barbarští tvorečkové bez jakéhokoliv vzdělání. Pamatuješ se, jak byli skoro všichni lidé ve vaší vsi lhostejí k utrpení druhých? Byli jste krutí k sobě i k jiným, báli jste se všeho, svých bohů, mne, ale i sami sebe navzájem. Takovým tvorům bych nemohl svěřit do rukou fotomety ani uxiony, ke kterým ostatně ani u nás na Zemi nemají přístup všichni lidé, kromě Strážců. Vždyť byste zešíleli hrůzou, kdybyste se měli postavit proti těm obludám Kígórům. A to byli zabijáci, ve svém oboru mistři.«

»Stejně jsme je převezli,« tvrdil Čivi.

»Ano - ale museli jste se nejprve spoustu věcí naučit, museli jste si zvyknout, na mne i na Kígóry. Sami byste ani dnes nedokázali nic, protože odvaha sama nestačí, potřebuješ navíc spoustu vědomostí. Naštěstí stačilo, aby ty vědomosti měl jen jeden z naší družiny. Já bych to bez vaší pomoci asi nedokázal, ale vy beze mne teprve ne. Tohle bylo nad síly jediné bytosti, snad jen Gurroa by mohl mít úspěch - a to já přece jen nejsem.«

»No, máš pravdu,« přiznal Čivi. »Asi to jinak nešlo. Jen jsi možná měl zabít prince Mafuího hned, jak jsi se k němu poprvé dostal.«

»Kdybych to udělal, co myslíš, že by se stalo?« pokrčil rameny Renon. »Jeho pobočníci by na oplátku odpálili atomové střely a zničili by tento svět. Kdežto Mafuího jsem přece jen udržoval v domnění, že atomové střely použít nesmí. Zabít Mafuího mělo smysl až při naší akci, kdy jsme současně ovládli jeho loď.«

»No dobře - hlavně že už je po něm,« oddechl si Jach. »Ta potvora neměla vůbec žít. Ale prosím tě, říkal jsi, že by to Gurroa dokázal sám? Kdo je to?«

»To je tak záhadná bytost, že vám ho těžko mohu popsat,« řekl Renon. »Snad jen dvacet lidí v celém vesmíru ví, jak je to s ním doopravdy, ale já mezi ně bohužel nepatřím. Když ho potkáte, ani vám nebude připadat zvláštní. Vypadá obyčejně, třeba jako já, jenže má možnosti, jaké žádný člověk mít ani nemůže. Jedině Gurroa by se mohl sám dostat do lodi Kígórů, ovládnout ji, odstartovat a pak se vrátit. Nepotřeboval by k tomu ani letadlo, tak jako my. Škoda, že tu nebyl s námi. Jenomže on by to udělal jinak, lépe. On by nejspíš zachránil všechny Ťany - a přitom by nezabil ani jednoho Kígóra.«

»To si nedovedu představit,« řekl Čivi. »To by dokázalo jen nějaké mocné božstvo!«

»To ne, Gurroa je - nebo vlastně dříve byl - také jenom člověk,« řekl Renon. »Stal se ale mutantem, to znamená, že je přece jenom trochu změněný. On ale umí mnoho věcí, které vypadají zázračně i pro nás. Ani já o něm nevím všechno, co byste asi chtěli vědět. Vím naprosto bezpečně: až se dozví o Kígórech a jejich válečných plánech, překazí jim je. Gurroa nemá rád násilí - a může mu zabránit lépe než já.«

Dívali se na něho chvíli udiveně, ale pak se přestali vyptávat a opět se věnovali obrazovkám, na nichž byla vidět planeta, pomalu se otáčející pod letounem. Byla to iluze, naopak, to letoun setrvačností obíhal kolem planety a blížil se už k místu, kde bude třeba zahájit brzdění.

»A teď uvidíme,« prohlásil Renon tajemným hlasem.

»Jsme připraveni,« ohlásil Čivi.

»O nás ani nejde,« usmíval se Renon. »Čikeo - jestli nás slyšíš, krátce písknì do vysílačky!«

Teprve teď vyňal Renon mluvící mušli. Ticho trvalo nesmírně dlouho, jak se zdálo Čivimu, Jachovi i Gigimu. Pak se ale najednou z mušle ozvalo krátké písknutí.

»Chlapci, uvědomujete si, že nás pořád někdo sledoval?« řekl Renon s úsměvem. »Čikea to, věřte mi, měla z nás všech nejhorší. Ne že by se jí

mohlo něco stát - ale já si myslím, že nečinně sledovat všechna nebezpečí, kterými jsme prošli, vědět o každém, ale nemět žádnou možnost pomoci, zasáhnout, ba ani varovat - to muselo být hrozné.«

»To nás sledovala i ve vesmíru?« udivil se Gigi.

»Určitě,« přikývl Renon. »Dovolil jsem jí to. A uxiony mají mnohem delší dosah než kousek, o který jsme se vzdálili od vašeho světa.«

Mušle opět krátce písknula.

»Tiše, Čikeo,« napomenul ji Renon. »Ať tvoji vysílačku nezaměří Kígórové. Ale když už nás posloucháš, poslouchej nás dobře. Budeme potřebovat vaši pomoc. Pošli Gjona do osmé transferové kabiny - víš přece, kde je. Ať si s sebou vezme mušli a svítilnu, máte je v přihrádce pod uxionem. Ať tam na nás čeká, ale ať se zbytečně nikomu neukazuje, jen čeká. Až tam dorazíme, domluvíme se s ním pomocí mušle, aby nám dával světlem znamení. Rozuměla jsi? Jestli ano, rychle dvakrát za sebou pípni a už vypni mušli.«

Letoun nalétával nad tmavou polokouli planety. Renon jej otočil proti směru letu a připravil si jeden z posledních počítačů. Konečně mušle dvakrát krátce pípla.

»Držte se, jdeme na to,« pohlédl Renon na přátele, kteří se mezitím připoutávali popruhy. Uvnitř kígórského letadla pochopitelně nebyla sedadla vhodná pro lidi. Byly tu jenom jakési baňaté nádoby se zapáchající vodou, do nichž kígórští letci zalézali, aby lépe snášeli přetížení - vyčnívala jen chapadla pilotů a jejich oči na dlouhých stopkách. Renon sedadla - štoudve rozřízl a Čivi z takto získaného materiálu vytvaroval cosi podobného kovovým křeslům. Nějaké pohodlné posezení to rozhodně nebylo ani v klidu - natož při velkém přetížení, ale bylo to lepší než ležet na podlaze.

Letounem zaduněly motory a tíže všechny zavalila. Leželi schoulení, připoutaní, nikdo nepromluvil ani slovo. Po celou dobu brzdění se neozvalo ani zasténání raněných.

Renon vypnul motory a otočil letoun, aby do atmosféry vletěl pancéřovanou špicí napřed. To se krátce poté stalo, od špice začaly odletovat jiskry a další přetížení vtisklo všechny tentokrát do popruhů. Špice letounu se zakrátko rozpálila do červeného žáru a stále od ní odletovaly jiskry. Ohlušující rachot zaplavil kabinu.

»Musím ještě přibrzdit, abychom neshořeli,« zavrčel díky přetížení Renon. Jakmile zapnul zpětné motory, přetížení ještě vzrostlo, až se všem začalo stmívat před očima. Tohle ale trvalo jen krátce a pak už letoun brzdil jenom

dna. Podobný osud stihl vzápětí Druhou a Třetí skupinu. Vojákům těchto oddílů zbyla železná zásoba pouhých deseti nábojů na zbraň, což znamenalo prakticky konec výbojů.

Renon opět zkusil vyjednávat pomocí radia. Vypočítal všem velitelům jejich ztráty za poslední období. Po pravdě řečeno se tyto ztráty týkaly ponejvíce materiálu a pokud při těchto akcích přišel někdo z Kígórů o život, jednalo se o strážné, kteří byli obvykle před akcí tiše odstraněni.

»Nemáte šanci na přežití,« ujišťoval Renon zbylé vojáky z Kígóry - jako vždy bezúspěšně.

Skupiny, které se ocitly bez munice, se vydaly rychlými pochody k sousedním základnám. Tam se s nimi jejich kamarádi nezištně rozdělili o zbylé zásoby jídla a munice a spojili své síly. Nebezpečí pro domorodé Ťany se tím zmenšilo jen nepatrně. Bez letectva sice Kígórové už jenom občas vyráželi na krátké, málo účinné výpady z opevněných táborů, kam se obvykle brzy vraceli s nepořízenou, většinou jen díky tomu, že široké pásmo kolem jejich základen bylo dávno pusté a Ťanové odtud uprchli nebo již byli vyvražděni.

Pak najednou Čikea zjistila, že v táborech Kígórů není ani jeden voják. Vzápětí zpětně zjistila rozkaz, který vojákům přikazoval rozptýlit se, postupovat napříč pevninou a na vlastní pěst ničit domorodce.

»To bude zlé,« prohlásila Čikea. »V lesích nám všichni zmizí. I když nechám některé hledat sledovacím programem, jak je můžeme překvapit, když proti nám budou mít neustále tříminutový náskok?«

»Mám ještě jeden prostředek,« prohlásil Renon zamračeně. »Mám tu přístroj, který umožňuje zjistit jakoukoliv bytost, i kdyby byla jediná na planetě. Ale - já jsem je nechtěl vyhubit, potřeboval jsem, aby se vzdali!«

»Ty se pořád ohlížíš na to, abys jim ublížil co nejméně!« zlobil se Čivi. »Oni se přitom nerozpakují zabíjet ani malé děti! To přece nejsou lidé, ale chodící bestie!«

»V jednom máš pravdu, Čivi,« kývl Renon. »Tyhle bytosti už jsou opravdu chodící bestie. Jsou to vojáci, dovedou jen zabíjet. Ale - opravdu jsou všichni takoví?«

»Cožpak se jediný z nich na nás někdy ohlížel?«

»Neohlížel,« připustil Renon. »Ale víš, jaký trest hrozí tomu, kdo by podle rozkazu nezabíjel? Pomalá smrt vhozením do žíraviny. Před tak krutým trestem pochopitelně nikdo ani nezaváhá. Uvažuj - potřebovali by Kígórové takovou hrozbu, kdyby byli všichni bezcitní a suroví, jak si myslíš? Nezdá se ti, že by pak zabíjeli s radostí - a vůbec by v zákonech neměli tak krutý trest?«

Dole pod ním zablikalo jasné světélko. Jach změnil tah náramenníků a zamířil tím směrem. Zakrátko byl dole a spatřil tu Gjona, jak sedí skrčený ve skalní rozsedlině a mává svou elektrickou lampou. Málem se ve vzduchu srazil s Gigim, který na svých náramenících svištěl ke stejnému světélku. Vyhnuli se na poslední chvíli a vzápětí byli vedle Gjona.

»Rychle, sem!« ukazoval jim Gjon na otevřené dveře kabiny minitransferu. »Na nic nečekejte a zmizte, nesmíme se dlouho zdržovat.«

»A co Renon?« vykřikl Jach. »Ani Čivi tu není!«

»Čivi už je u Čikei,« strkal Gjon oba dovnitř. »A vy dva nezdržujte! Všichni bychom se pak do kabiny nevešli.«

»A co ty?«

»Já tu počkám na Renona!«

»Ten byl asi v tom letadle!« vykřikl zoufale Jach.

»To se dozvíme brzy,« mávl rukou Gjon. »Ale ne tady, upalujte k Čikei! Celou dobu vás sleduje uxionem.«

Jach s Gigim už nic neříkali a vmáčkli se do kabiny. Pak se zhoupla podlaha - a vzápětí oba vystoupili do místnosti, kde Čivi s Čikeou pilně sledovali obrazovky uxionů. Když oba zranění vystupovali z kabiny, Čivi s Čikeou právě vyskočili ze sedadel, padli si do náručí a začali se samou radostí objímat.

»Čivi - Čikeo!« pohoršeně vykřikl Jach. »Nemůžete s tím počkat?«

»Není proč!« vykřikl radostně Čivi. »Renon se dostal ven z padajícího letadla! Sice na poslední chvíli, ale je venku a letí přímo ke Gjonovi!«

Jach radostí vyskočil a vrhl se ke Gigimu.

»Sláva!« vřeštěl. »Přece jsme to přežili! Ať žije Renon!«

Objal Gigiho jednou rukou, ten se ho chytil jako klíště a tancovali chvíli po místnosti. Ani jim přitom nevadilo, že mají dohromady jen tři ruce a dvě nohy...

Ostrov GARABAGIL

V podzemí Citadely se konala hromadná porada všech Ťanů, ukrytých před Kígóry. Shromáždění vedl starosta Hag, který stále zůstával starostou, ačkoliv bylo město dávno změněno v rozvaliny, kde teď sídlila jen divoká zvířata.

Na pořadu jednání byla situace ve světě Ťanů. Po zničení bitevního hvězdoletu by se dalo očekávat, že vojáci z Kígóry vzdají další agresi a bude možné se s nimi domluvit. Namísto toho se Kígórové shromáždili u zbylých velitelů, vytvořili menší kompaktní a stále dobře vyzbrojené armády a věnovali se svému původnímu záměru - vyhlazování Ťanů.

»Pořád jim to nestačilo?« vzdychl si Renon, když na něho Čivi naléhal, že by měli proti tomu něco dělat. Byl z jejich krutosti unaven a zhnusen. Nelíbilo se mu zabíjet je, raději by se s nimi dohodl po dobrém. Ale protože pořád platilo, že zničením několika Kígórů zachrání stovky, tisíce Ťanů, musel pokračovat v akcích. Neměl ani další sondy, s jejichž pomocí by mohl bezpečně vyjednávat. Vysílat ke Kígórům vyjednavače nemělo smysl - každý by byl nemilosrdně rozstřílen. Kígórové zabíjení nepřátel považovali za svou povinnost a dokonce za nejvyšší čest.

Na místo zraněných Jacha a Gigiho, kteří se museli vrátit do Citadely, nastoupili do Renonovy armády dva další. Byli přímo na shromáždění vybráni z dobrovolníků a opět to byli členové bývalé Jachovy party: Joro, syn klenotníka a Michia, syn kožešníka. Loučení těchto dvou s jejich rodiči bylo mnohem delší a bylo doprovázeno mnohými slzami. Pravda, na jedné straně byli oba dobrovolníci plní nadšení, že i oni už také splatí svůj díl odvety nestvůrám, na druhé straně byli do boje provázeni velkými obavami rodičů. Vždyť jejich předchůdci, Jach a Gigi, se z tohoto boje vrátili zmrzačení! Co jim bylo platné, že byli v Citadele vítáni a oslavováni jako hrdinové? Gigi náhradou za nohy dostal od Renona létací nárameníky, jimiž uváděl v úžas ostatní Ťany v Citadele, oba však budou mít další život značně ztížený. Při tomto náboru se přihlásilo dobrovolníků méně než prve, ale pořád víc, než kolik Renon požadoval.

Také Joro a Michia museli složit slib Strážců, dříve než mohli být zasvěceni do tajemství časoprojektorů. Pak teprve je začali Čivi a Čikea učit všemu, co bylo potřebné. Čikea jim ukazovala, jak se zachází s uxionem,

kdežto Čivi spolu s Gjonem je učili létat na létacích náramenících sygytech a střílet z fotometů.

Renon se teď pokoušel vyjednávat s Kígóry prostřednictvím radia. Pokaždé vysílal jen krátce, aby ho nestačili přesně zaměřit. Od doby, co nehrozil drtivý úder atomovým torpédem, bylo vysílání doprovázeno pouze přiměřeným rizikem. Oznámil zbylým velitelům, že bitevní hvězdolet z Kígóry byl zničen, princ Mafuí a důstojníci Staré gardy už nežijí a ti, kdo zůstali na planetě, jsou tady nežádoucí. Nabízel jim azyl na jednom z ostrovů v jižním moři, kde by mohli přežít navzdory nenávisti, kterou vzbudili u zdejších lidí.

Kígórští vojáci ale Renonovi nevěřili. Jak zjistil pomocí časoprojektorů, všichni, od velitelů po posledního vojáka, návrh na příměří odmítli. Věděli sice, že jejich bitevní loď opravdu zmizela, ale domnívali se, že normálně odletěla. Co za tím vězí, brali jako tajný plán prince Mafuího. Nebylo by to poprvé ani naposledy, uvažovali velitelé, co se náš princ zachoval tak, jak nikdo kromě jeho nejbližších neočekával.

Někteří velitelé dokonce všechny ujišťovali, že hvězdolet nemohl odletět daleko od planety - princ by přece mnohem lépe zabezpečil své vojáky, kdyby zde musel některé ponechat jako ozbrojenou posádku. Po pravdě řečeno - problém zásob už začínal velitele trápit. Letadlům se nedostávalo paliva, ale chyběla i hořlavá směs do ohňometů, potravin bylo pouze na několik týdnů a zejména - přestaly docházet podrobné pokyny. Velitelé se tyto nedostatky pokusili řešit. Pomocná skupina obsadila na nejmenší, čtvrté pevnině nevelký poloostrov, kde občas hořely ohně, šlehající rovnou ze země. Bylo to tím, že se pod zemí nacházela bohatá ložiska hořlavého plynu, který Ťanové dosud neuměli využívat. Pomocná skupina postavila ve svých pojízdných dílnách těžní zařízení, dala se do vrtání a brzy pod zemí objevila hořlavou kapalinu, která se dala použít nejen jako palivo, ale i do ohňometů.

Dříve, než sem ale dorazila kolona cisternových vozidel, vyslaná z nejbližší letecké armády, byla těžební zařízení zničena, nádrže vybuchly a vytěžené palivo shořelo též.

Další zařízení, postavené tajně několik mil odtud, rovněž tak tajně uvedené do provozu, bylo zničeno stejným způsobem. To už museli Kígórové odstavovat první letadla, která palivo vyčerpala natolik, že nemohla bezpečně vzletět.

Proti domorodcům postavili Kígórové všude hradby, ale ty jim proti útokům ze vzduchu nebyly platné. Na základně Šesté pěší skupiny vybuchlo jedné noci skladiště munice, od něho vzplanul sklad hořlavin a vyhořel do

»Násilí je přírodní zákon! Vždycky přežije silnější!«

»Ani v tom nemáte pravdu!« řekl Renon. »Podle vás by měla všude přežívat jen obrovská, nemyslící monstra. Namísto toho zůstávají naživu slabší tvorové, kteří dovedou používat rozum. Nejlépe tak, aby si vzájemně pomáhali, ne aby pobili všechny ostatní.«

»Nemůžete trvale omezovat rozmach Kígóry! Civilizace, která se nerozpíná, není životaschopná!«

»To také není pravda,« prohlásil Renon. »Kdybyste se více věnovali tomu, aby se u vás žilo důstojněji, možná byste zjistili, že si docela dobře vystačíte. Kromě toho, já vám tu přece netvrdím, že by se jednotlivé civilizace nesměly šířit na další volné planety. Podle našich zvyklostí nesmí být kolonizované světy, na nichž se už nějaká původní civilizace nachází. Vy jste tuto zásadu porušili - a my vám v terorizování vašich sousedů do budoucna zabráníme.«

»Vy jste nás tu také napadli!«

»Ani to není pravda,« nesouhlasil Renon. »Já jsem se tady ocitl jako trosečník. Ačkoliv jsem v první chvíli měl před zdejšími lidmi také nesmírný technický náskok, vždycky jsem se tu choval pouze jako host, který využívá pohostinnosti domácích lidí. To vám může potvrdit každý, kdo se tu se mnou setkal. Vy jste vtrhli do tohoto světa, který odedávna náležel národu Ťanů, jako jejich nepřátelé. Povraždili jste tu desetitisíce myslících bytostí, snad byste zdejší národ vyvraždili úplně. Já jsem ani jako host neměl právo ponechat zdejší lidi na pospas vaší zvůli, vašemu násilí. Bohužel, nedokázal jsem jim pomoci jinak, než opět násilím. Jsem tady z naší civilizace sám. Musel jsem proto zabíjet vaše vojáky, až jste tady nakonec zůstali jen vy, poslední zbývající. Já jsem neměl jiné východisko, vždyť se s vámi po dobrém jednat nedalo. Proto jste dopadli tak, jak jste dopadli.

Vy, kteří jste až do této chvíle přežili, se už nemusíte bát o své životy, nikdo se vám nebude mstít. Ale nebude vám dovoleno opustit ostrov Garabagil, který jsme vám vyhradili. Je opuštěný, neboť kolem v moři žije veliké množství vodních dravců. Ačkoliv jste obojživelní tvorové, nepokoušejte se přeplavat k pevnině. Byla by to vyslovená sebevražda a já vás před takovým krokem předem varuji. Dravci zdejších moří jsou větší a silnější než vy. Dosud znemožňovali místním lidem i plavbu loděmi, neboť ani primitivní plavidla proti nim nemají šanci. Vzhledem k tomu, že nebudete disponovat žádnou technikou, nemůžete se jim postavit. Budete se před nimi muset mít na pozoru, některé mořské nestvůry se pro svou kořist nerozpakují vylézt i na břeh. Na Garabagilu se nachází příhodná náhorní planinka, kam se snad za vámi neodváží.«

»No, na tom něco bude,« řekl Čivi po chvíli přemýšlení. »Ale pak nějak zařiď, aby přestali střílet po našich lidech! Pojď se podívat, co zase před třemi hodinami udělali v další vesnici!«

»Dobrá - něco s nimi udělám,« slíbil Renon.

Od doby, co se vojáci rozptýlili v malých, pětičlenných skupinkách do pole, nenosili skafandry. Ty by jim uprostřed přírody překážely - a ani je moc nechránily. Renon usoudil, že nastala správná chvíle použít proti nim vhodně zmutované bakterie. Potřeboval ale prostředky, jimiž by mohl bakterie proti Kígórům aplikovat. Dříve by k tomu účelu použil gryul, teď však neměl žádné letadlo. Každé zdržení přitom mnoho lidí tohoto světa stálo životy a proto Renon brzy svolal všechny přátele, dokonce poslal i pro Jacha a Gigiho a dlouho s nimi probíral podrobnosti akce, kterou právě vymyslel.

Byli pro - všichni, dokonce i oba zmrzačení. Renon se na ně podíval s vděčností.

»Udělali jste mi opět radost, chlapci,« prohlásil, když skončila porada.

»A já jsem co?« ozvala se Čikea.

»Ty jsi mi také udělala radost,« přidal s úsměvem. »Jsem moc rád, že nemáte před očima jenom pomstu. Víte, zabíjet, to dovede kdejaká bestie. Ale lidé jsou přece jiní. Nejsme jako oni - i oni to jednoho dne pochopí.«

Připravovali se tentokrát déle. Tkali a sešívali dlouhé popruhy, kováři vyráběli podle jednoduchých nákresů potřebné součástky. A pak, jednoho večera, krátce po setmění vyrazil Renon na okružní let nad pevninou. Neletěl v letadle, nebo jeho létající stroj alespoň žádné letadlo nepřipomínal. Byla to jen svařovaná konstrukce s namontovanými antigravitačními motory z náhradních dílů bývalého Renonova hvězdoletu. Tyto motory byly provizorně spojeny do malého řídícího počítače před nouzovou sedačkou. Největší část letadla zabírala velká cisterna. Letadlo se tiše vzneslo a nízko nad zemí začalo křižovat nad pevninou. Renon pozorně sledoval malou fialovou svítící kuličku agríšského detektoru živých bytostí. Kdekoli se rozsvítila, objevil se vzápětí za letounem obláček jemné mlhy a rychle klesal dolů.

Renon se vrátil až k ránu. Zatímco šel spát, Ťanové jeho letoun začali urychleně rozebírat. Motory a řídící počítač totiž potřebovali do jiného, stejně bizarního stroje.

Dalšího jitra se nad pevninou objevilo jiné, také velice podivné letadlo. Bylo podobné balónu, ale balónu postavenému vzhůru nohama. Velká plátěná hruška, obrácená úzkým hrdlem nahoru, k níž bylo připevněno cosi,

co se vzdáleně podobalo koši. Seděl v něm beznohý Gigi a celé to monstrum řídil.

Plátěný vak, připevněný velkou sítí, který se dole zvolna houpal, byl čím dál tím zaoblenější, ale ne plynem. Každou chvilku zdola přilétla postavička některého z Ťanů, vlekoucí bezvládné tělo dalšího kígórského vojáka. Pak vylétla nahoru a opatrně své břemeno spustila dovnitř balónu.

Renon letěl pár set metrů před balónem. V ruce měl malý přístroj, jehož fialová svítící kulička ukazovala na další a další úkryty spících Kígórů. Renon je pak předával svým přátelům a ti je pak s gustem odnášeli. Byli tak rozjaření úspěšností probíhající akce, že se žádný z nich ani nesnažil mstít se bezbranným.

Kdykoliv byl vak plný, vznesl se výš a odletěl k jihu, doprovázen obvykle některým z Ťanů. Každá cesta trvala téměř hodinu, poté se vak vrátil splasklý. Ťanové mezitím spící nepřátele nosili na hromady, aby jim šlo nakládání rychleji.

Každou hodinu urazil Renon se svými přáteli pořádný kus cesty a probrali vždy velikou plochu území. Někde proletěli bez zastavení, jinde se museli věnovat větším hloučkům. Všem Kígórům samozřejmě odebírali a ničili zbraně.

Po západu slunce se na několik hodin vrátili do podzemí, aby se aspoň trochu vyspali a odpočinuli si. Ale vstávali už druhého dne za šera a ihned vyrazili dokončit včerejší dílo. Kígórští vojáci měli podle Renona spát dlouho, ale čím dřív budou všichni zneškodněni, tím lépe - zejména pro ně.

Pozdě odpoledne druhého dne celá akce skončila. Fialová kulička agríšského detektoru pohasínala a pokud se čas od času rozsvítila, většinou ukazovala jen na divoká zvířata. Kígórové se dosud nestačili příliš rozptýlit, takže byli během dvou dnů posbíráni a odnešeni všichni.

S posledním vakem, už jen poloprázdným, odletěli všichni Ťanové. Nemohli si dát ujít tu podívanou, až Renon zajatce probudí a oni zjistí, co se s nimi stalo.

Doletěli na konec pevniny a pokračovali v letu nad mořem. Pevnina se jim dávno ztratila pod obzorem, když vtomse před nimi objevil neveliký, ale ani ne příliš malý ostrov. Uprostřed byla vysoká plošina, tvořená pradávnou sopkou, jejíž kráter byl erozí srovnán do plošiny. Ležely tu hromady Kígórů, jak je sem Ťanové po celou dobu akce opatrně vysypávali. Teď sem přidali poslední, nejmenší skupinu. Renon je všechny pečlivě poprašoval červenou tekutinou z veliké láhve, kterou tu měl připravenou. V hromadách nehybných těl se začal projevovat pohyb, zprvu sotva znatelný, pak stále patrnější.

Konečně začali někteří otevírat oči - vzápětí vyskakovali a bezradně se rozhlíželi kolem sebe.

Byli obklíčeni létajícími domorodci, kteří si je zvědavě, bez bázně prohlíželi. Nikdo z vojáků planety Kígórá ale neměl svoji zbraň - a bez zbraní byli Ťanům vydáni na milost či nemilost. Nezdálo se však, že by Ťanové bažili po pomstě. Klidně, z bezpečné výšky sledovali své nepřátele, kteří byli najednou naprosto bezradní a vyděšení.

»Myslím si, že tentokrát mě budete muset vyslechnout, ať se vám to líbí nebo ne,« promluvil ke Kígórům Renon řečí, kterou mluvili jejich prostí vojáci.

»Varoval jsem vaše velitele víckrát, ale neposlechli jste mě. Co se dá dělat, musel jsem zničit vaši kosmickou loď. Vy teď v tomto světě budete muset nějakou dobu zůstat, dokud pro vás nepřiletí nějaká jiná vaše hvězdná loď. Do té doby vám k životu musí stačit tento ostrov, Garabagil. Je tu dost možností k obživě, hladem tu nezahynete, ale jídlem zbytečně neplýtvejte - nadbytek tu rozhodně mít nebudete!«

»Teď jste vyhráli - ale my vám to jednou oplatíme!« křikl na Renona a Ťany kdosi z Kígórů. »Počkejte, až sem doletí naše lodě!«

»S invazí z planety Kígóry nepočítejte,« odvětil klidně Renon. »Váš princ neodletěl pro pomoc, jak si někteří pořád myslíte. Je mrtev, byl rozprášen spolu s vaším hvězdoletem. Zastřelil ho Čivi - jeden z národa Ťanů, kteří obývají tento svět. Smrt vašeho prince byla tak nepatrnou odplatou za vše zlé, co jste vy udělali těmto lidem. Další váš hvězdolet sem podle mých odhadů dorazí nejdřív za padesát let. Do té doby tu určitě bude další naše průzkumné letadlo - a tato planeta přestane být planetou bezbranných lidí, vydaných zkáze. Naše Společenství se vašich slabších sousedů bude muset zastat, nejen těch zdejších, ale kolem celé vaší říše. Protože se mi zdá, že vaše vlast svou kosmickou expanzi provází násilím, budeme vás muset omezit a dát vám hranice.«

»To se teprve ukáže, čí loďstvo bude silnější, zda naše, nebo vaše!«

»Nedoufejte, že byste přemohli Společenství! To je příliš mocné, nejen převahou techniky, ale zejména proto, že jeho součástí je více různých civilizací a ty spolu zásadně nebojují a neoslabují se, ale navzájem spolupracují. Naším spojencem je i civilizace, která dokáže v případě potřeby přemísťovat celé planety. Upravila tak již několik světů, které by jinak nebyly použitelné buď pro příliš velký mráz, jaký na nich panoval, nebo pro příliš velké horko na jejich povrchu. Právě ta civilizace, ačkoliv je tak silná, obzvlášť nemá ráda, když někdo používá násilí.«

»Suchozemští dravci tu nejsou?«

»Kromě vás - ne.«

»Ale co tu máme dělat?«

»Musíte přežít do doby, kdy sem pro vás přiletí hvězdná loď, která by vás odvezla domů. Může to trvat dlouho. Jste tu teď stejnými trosečníky jako já, až na to, že já mohu žít mezi zdejšími obyvateli, kteří jsou mými přáteli, kdežto vy budete muset žít na pustém ostrově sami. Ale to je vaše vina. Berte to jako trest za své viny.«

Renon se poté vznesl do výše a ostatní Ťanové s ním. Chvíli kroužili nad ostrovem, ale pak společně zamířili zpět k pevnině.

»A co když jsme někoho přehlédli?« zeptal se po chvíli letu Čivi Renona. »Co když se za chvíli probudí, vezme svou zbraň a bude nás opět střílet?«

»Doufám, že jsme nepřehlédli žádného,« otřásl se Renon. »Spavá nemoc by totiž bez mých protibaktérií během několika týdnů skončila smrtí, ale do té doby by asi každého sežrala divoká zvířata. Já jsem tyto baktérie plánoval tak, aby měli šanci jen ti, koho dopravíme na ostrov a vyléčíme.«

V několika hodinách byli zpátky. Nejprve se všichni sešli v podzemním úkrytu u časoprojektorů, kde je bouřlivě vítali Čikea a Gjon, kteří o posledním vítězství už dávno věděli.

»Co ale budeme dělat teď?« zeptala se Čikea.

»Teď?« usmál se na ni Čivi. »Teď nejspíš všichni vylezeme z podzemí a postavíme znovu město Gummur.«

»Ale co dál?« nedala se Čikea.

»Potom budeme muset počkat, až sem přiletí další hvězdná loď z našeho světa,« usmál se Renon. »No - a zatím tu budeme žít jako dosud. Snad jenom já už se nebudu muset skrývat, už jste si na mě zvykli, ne?«

»Jen aby tu nebyly dřív lodě z Kígóry!« strachovala se trochu Čikea. »Tahle válka stála moc životů, co kdyby měla být další?«

»To téměř nepřichází v úvahu,« řekl Renon. »Prozkoumal jsem vesmír kolem nás pomocí časoprojektorů na jejich plný dosah, to je do osmi světelných let. Nikde jsem tu neobjevil žádnou loď, která by letěla k nám. Kígórské lodi jsou přitom pomalejší než světlo, těm by to trvalo o trochu déle.«

»Ale to také znamená, že sem neletí ani vaše lodi?« ptala se zvědavě Čikea.

»Naše lodi vůbec nezjistíš časoprojektorem,« usmál se na ni Renon. »Nemá ani cenu po nich pátrat. Létají rychleji než blesk. Ovšem - kdy se sem dostanou, nevím. Naše průzkumná loď ztroskotala daleko od hranic Společenství a navíc tak nešťastně, že ji to odmrštilo příliš daleko. Může trvat

Uvolnění regeneračních schopností je příliš choulostivá záležitost, která musí být neustále kontrolována lékařem, jinak by se mohla zvrátit a způsobit růst všelijakých nádorů - a to by bylo horší, než nechat to být.«

»Co chceš ještě léčit?« zarazila se Čikea.

»Teď se budu snažit, aby Jachovi opět narostla utržená ruka a Gigimu nohy,« prohlásil Renon. »A tady Gjonovi trochu vylepším oči - bude vidět nejen na blízko, ale i do dálky.«

»Narůst - ruka?« vytřeštil oči Jach.

»Přece víš, že když si ještěrka ulomí nohu nebo ocas, že jí narostou znovu,« připomínal Renon.

»To je sice pravda - ale jenom u ještěrek!« vykřikl Jach.

»Jenže já a můj malinký pomocník to dokážeme i u lidí,« ujišťoval ho Renon.

»Ale proč potom neuděláš, aby ruka narostla i tobě?« řekl Čivi nedůvěřivě.

Renon neodpověděl. Místo toho si vpředu na prsou rozepnul kombinézu a shrnul ji dozadu. Kus pod levým ramenem, kde měl dříve pahýl utržené ruky, mu už vyrůstala malinká ručička, červená a zatím menší, než ruka dítěte.

»U sebe jsem s tím začal - ale u našich přátel jsem dosud váhal. Kdyby mě Kígórové zabili, bylo by pro Jacha i Gigiho lépe, aby počkali na lékaře z naší další výpravy. Ale teď, když válka skončila, mohu konečně i u nich začít s pravým léčením.«

»Takže budu mít zase obě ruce?« vyskočil Jach.

»Obě,« usmíval se Renon a zase si zapínal kombinézu.

»Sláva!« vykřikl Jach. Pak vyskočil do výšky a objal zdravou rukou Renona kolem krku.

http://sw.gurroa.cz/

dost dlouho, než sem přiletí jiná. Nejde totiž o vzdálenost, ale o to, že mezi námi a Společenstvím může být i mnoho dalších světů. Pokud bude některý z nich obydlený, naše průzkumné lodi se na nich mohou zdržet i několik desítek let.«

»A až se tu objeví?« podívala se Čikea zkoumavě na Renona a trochu víc se přitiskla k Čivimu. »Co když nás pak začnou pobíjet tvoji krajané? Princ Mafuí hovořil něco o tom, že ty sám tu chceš také připravovat invazi...«

Renon trochu zvážněl.

»Princ Mafuí byl dobyvatel, který si nedovedl představit jiný smysl letů k jiným světům, než jejich ovládnutí, dobytí a osídlení vlastním národem,« řekl tišším hlasem. »Když jeho hvězdná loď dorazila k tomuto světu, nejprve zjišťoval, zda zdejší lidé nemají zbraně, jimiž by se mohli bránit. Jakmile poznal - a to velmi rychle - že mu vaše zbraně neuškodí, dal svým vojákům první příkazy k vraždění Ťanů. Stejným způsobem se totiž chovají všichni dobyvatelé. Jakmile se cítí silní, ukáží svou pravou nelidskou tvář. Vůbec přitom nezáleží, zda se podobají lidem, stonožkám, hvězdicím nebo jiným tvorům. Především ale nepovažují své protivníky za myslící bytosti, ale jen za pouhou zvěř, kterou je třeba vyvraždit, v lepším případě zotročit.«

»Kdežto ty jsi hned poznal, že jsme taky lidi,« dokončila Čikea vděčně.

»Věřit mi můžete i nemusíte,« zase už se usmíval Renon. »Také bych vás mohl jenom využít, abyste mi pomohli porazit Kígórské vojáky.«

»My ti věříme,« řekla Čikea. »My už víme, že tobě věřit můžeme. Ty jsi nám totiž pomáhal úplně od začátku, sotva ses objevil... Byl jsi na nás hodný i když tu Kígórové nebyli. Ani jsi od nás nic nechtěl - kromě našich písniček. Zajímal ses jenom o to, jak bys nám pomohl co nejlépe.«

»A v tom také budu pokračovat,« řekl Renon. »Nemůžeme jen trpně čekat, kdy sem přiletí naše další loď, musíme se sami snažit, aby se život na tomto světě stal snadnější. Teď všem oznámíme, že válka skončila. Bude třeba co nejdřív obnovit zničené domovy, postavit nová města, aby se lidé nemuseli skrývat po lesích. Když je budeme stavět společně, můžeme je postavit mnohem lépe než původní. Jak jsem si všiml, mnozí z vás se spoustu věcí naučili. Dnes nemáme pár řemeslníků, kteří umějí trochu zacházet s rezonančními tavičkami, ale budeme mít několik desítek odborníků. Není to zásluha moje, ale počítače, jehož výukové programy obsahují pradávnou moudrost našich světů. Nebudeme proto stavět domy dřevěné, z kamene či z cihel, nýbrž pořádné, slitinové, a to nejen ve městech, ale i na vesnicích. Tam budou brzy pěstovat i nové plodiny, jako třeba bifarnu a kuíst, které vám tak chutnaly. Naučíme se dělat vodovody, kanalizaci, biočističky, stavět

skleníky. Začali jste dobře, protože jste překonali strach z neznámého a sami se chcete učit nové věci. Ostatní je jen otázkou času. Škoda, že máme málo počítačů. Potřebovali bychom alespoň jednoho odborníka do každé vesnice a do každého města celé země. I pak budou některé věci nad naše síly. Těžko se například naučíme stavět létající vozy, jako byl můj gryul. Škoda, létání by bylo snadnější než zdlouhavé cestování od města k městu s vozy taženými ještěrkami. Na elektroniku si sami v brzké době také netroufneme, tu ale nezvládly ani mnohem vyvinutější světy. Určitě se ale podíváme, co by se dalo podniknout proti dravým zvířatům, lesním nebo vodním - aby už nikdy nikoho nenapadlo obětovat druhého jen proto, aby se dravci nažrali a ostatní se tím zachránili.«

»Já vím, v naší původní vesnici byli pěkní barbaři,« řekl Čivi s despektem v hlase.

»To víš - ze strachu lidé dělají všelicos,« povzdychl si Renon. »Ale i oni se naučí žít jako rozumné bytosti.«

»Mysli si co chceš, ale já se do naší vesnice nevrátím,« otřásl se Čivi.

»Vždyť ty a Čikea už máte své místo ve městě,« usmíval se na něho s pochopením Renon.

»A budeš tam žít s námi?« vyhrkla Čikea.

»Možná,« souhlasil Renon.

»Pak nám bude dobře!« vyhrkl Čivi.

»A co Citadela?« zeptal se Gigi.

»Tu ponecháme,« rozhodl Renon. »Školu nikdo z vás pořádně nedokončil. Navíc se nám do ní brzy pohrnou i další zájemci z jiných měst! A krom toho - pořád ještě není jisté, zda sem přece jen nedorazí dřív loď z Kígóry!«

»Nemaluj nám tu strašidla...« otřásl se Jach. »Abychom snad šli k ostatním, ne?«

»Půjdeme,« souhlasil Renon. »Nejprve si ale vezmu do práce tebe, Gigiho a Gjona. Posaďte se, podívám se na vás. Vždyť přece moje hlavní poslání je léčit lidi!«

»Co chceš ještě s námi dělat?« zamračil se Jach. »Vždyť už se nám skoro všechno zahojilo...«

»Nechtěl jsem ve vás předem vzbuzovat naděje, které by se mohly ukázat později plané,« řekl na to Renon, »ale zahojily se vám zatím jenom rány. Místo ruky a nohou máte jen malé pahýly, které nejsou skoro k ničemu. Na další léčení bude zapotřebí více času. Nemohl jsem u vás dvou přece začít se složitým léčením, když jsem si nebyl jist, zda je budu moci dovést do konce.